

**BIGGLES
A MODRÉ
NEBEZPEČÍ**

W. E. JOHNS

BIGGLES A MODRÉ NEBEZPEČÍ

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

1994

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1994

Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč

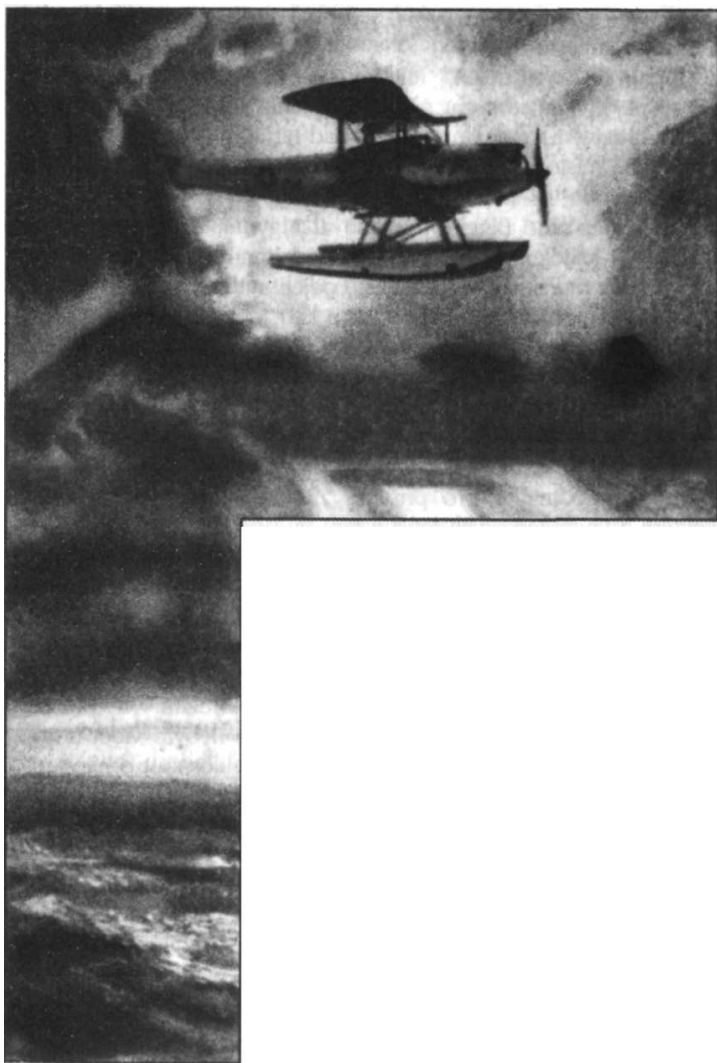
© Zdeněk Burian – dědicové, 1994

© Petr Barč, 1994

Illustrations © Zdeněk Burian – dědicové, 1994

Translation © T & M, 1994

ISBN 80-85773-17-1

KAPITOLA PRVNÍ

NOUZOVÉ PŘISTÁNÍ

Obzor na severu se stával minutu za minutou nezřetelnější, až nakonec úplně zmizel. Kalné, zelenavě černé moře splynulo šedivým baldachýnem oblohy. Biggles se vyklonil z kabiny svého obojživelného letadla značky Vandal a ustaraně vyhlížel do prostoru před sebou. Téměř minutu se mlčky díval, až se mu na čele objevily starostlivé vrásky. Potom obrátil svou zachmuřenou tvář k Algymu Laceyovi, sedícímu vedle něj na druhém pilotním sedadle.

„Nějak se mi to nelíbí,“ řekl Algymu. „Z toho pytle se na nás asi co nejdřív začne sypat pěkné nadělení,“ a ukázal hlavou směrem k hrozivým, temným mrakům nad nimi.

Algy se místo odpovědi jen zašklebil. „Typicky anglické počasí,“ dodal.

Když dnes ráno Biggles telefonoval Algymu, aby ho pozval na malý výlet letadlem, zářilo na jasné podzimní obloze slunce. Algy ten návrh s radostí přijal. Na letiště odjeli autem. Po krátké diskusi, týkající se nejpříhodnějšího směru letu, opustili těsně po druhé hodině letiště v Croydonu. Zpočátku se drželi toku řeky Temže. Letěli podle ní až k moři, nad ústím řeky však zabočili na sever a pokračovali dál podél východního pobřeží. Měli v úmyslu vyhledat tichou a klidnou zátoku, kde by si mohli vypít trochu čaje, který si vzali s sebou. Kdyby však na moři byly nepříznivé povětrnostní podmínky pro přistání, za této situace by vyhledali některé z vnitrozemských letišť a tam by přistáli. V

každém případě se však chtěli vrátit do Londýna ještě před soumrakem, který měl v tomto ročním období nastat kolem šesté hodiny. První signály, že se počasí opravdu mění, se objevily až nad letištěm ve Felixstowe. Přesto se Biggles i nadále držel původního kurzu, doufaje, že se počasí zlepší. Místo toho se ale počasí stále zhoršovalo. Několik set metrů nad pobřežím v hrabství Lincolnshire se dostali do tak husté mlhy, že nebylo vidět ani na konce křídel. Když Biggles ubral plyn, chtěje klesnout o něco níž, hukot motoru náhle zeslábl. V rychle letících cárech mlhy se na okamžik objevila pevnina. V téže chvíli se motor opět rozběhl na plné obrátky.

„Letím zpátky!“ zvolal Biggles a již obracel letadlo. Když pohlédl před sebe, na čele se mu opět objevily starostlivé vrásky. Od východu na západ se táhl jednolitý, temný, indigově zbarvený pás. Mohl znamenat jediné – pořádnou průtrž mračen. Zem i moře do vzdálenosti dvou kilometrů pohltila tma. Potom, jak se za podobných okolností často stává, začaly se mraky přetížené vodou shlukovat kolem nich. Dvakrát během pěti minut bylo letadlo zahaleno do neprůhledného závoje mlhy tak husté, že se v ní ztrácely konce křídel. Pilot musel ubrat výšku, aby neztratil zem z dohledu. Potom otevřel naplno škrticí klapku, chtěje tak dosáhnout maximální rychlosti. Motor se rozběhl na plné obrátky.

Posádka znovu křižovala nad městečkem Wash. Biggles se zlehka dotkl pravého pedálu směrového kormidla. Měl jediný cíl – přistát na pláži. Letadlo se rychle blížilo k pobřeží, jedinému orientačnímu bodu v krajině. Asi sto padesát metrů nad zemí se před nimi konečně začalo nejasně rýsovat. V témž okamžiku se spustil prudký déšť. Velké kapky se odrážely od nosných

plachy křídla a mizely v prostoru. Viditelnost se rychle začala zhoršovat. Chvilími byl déšť tak hustý, že pevnina i moře splývaly v jedno. Teprve těsně nad zemí si Biggles mohl být jistý, že letí nad pevninou. Postrčil řídicí páku dopředu a pečlivě se rozhlédl kolem sebe. Zpozoroval, že se blíží k zátocce. Hladina v ní byla dosud klidná. Naštěstí bouře trvala teprve krátkou dobu, a proto se moře ještě nestačilo rozbouřit. Biggles se bez váhání rozhodl.

Motor náhle zmlkl. Vandal se naklonil do prudké zatáčky tvaru es a sklouzl po křídle, nechávaje za sebou zpěněnou stopu na klidné hladině zátoky.

„A je to,“ podotkl Algy filozoficky, když se letadlo zastavilo.

„Jo, máme to za sebou,“ připojil se Biggles, rozepínaje si řemínek kukly. „Řeknu ti, vůbec mě nemrzí, že nejsme tamhle na tom koberci. Viděl jsi už někdy takovou slotu?“

„Ještě nikdy.“

„Já také ne. My jsme ale bezpečně přistáli a měli bychom si toho vážit,“ pokračoval Biggles. „Bohužel, vůbec netuším, kde jsme, až na to, že tamhleten bahnitý močál je asi součástí hrabství Norfolk a voda, na níž právě plujeme, patří k Severnímu moři.“

„Co podnikneme?“

„Pojedeme podél zátočiny, až najdeme příhodné zákoutí, kde bychom mohli zakotvit a konečně si dát ten čaj. Jedno vím jistě, že v téhle slotě nikam nepoletím. Pro pána krále, podívej se, jak leje!“

„Jestli to takhle bude pokračovat, vypadá to, že zde budeme muset zůstat přes noc.“

„Pokud jde o mne, ani by mi to nevadilo,“ prohlásil Biggles a pootevřel škrticí klapku. Letadlo se pomalu rozjelo podél nízkého, pustého břehu. „Tak jsme tady, co ty na to?“

V tomto místě měla zátoka podobu úzkého ramene a klikatila se mezi písčitými kopečky, porostlými ostrou trávou. Z bahnité půdy na břehu vyrůstalo rákosí.

„Řekl bych, že to ujde,“ odpověděl Algy. „Popojed’ ještě kousek dopředu: musíme se dostat na mělčinu, abychom mohli letadlo vytáhnout na břeh. Já vystoupím a prozkoumám to tam.“ Algy se přehoupl přes okraj kabiny a proběhl vodou na nejbližší písčnou dunu. Vmžiku byl zpátky v letadle. „Nic,“ řekl stísněně. „Nikde nic, ačkoli jsem neviděl dál než na sto metrů.“

„No tak dobře, nasedni a dáme si trochu čaje. Vítr snad zatím ty mraky zvedne.“

Za hodinu se však ukázalo, že naděje na zlepšení počasí jsou plané. Přestalo sice pršet, zato mlha zhoustla a viditelnost nebyla prakticky žádná. Hned nato se začalo stmívat.

„Nedá se nic dělat,“ prohlásil Biggles, „předpokládám, že se brzy vyčásí, ale i kdyby se vyjasnilo za chvíli, bude to již pozdě. Za několik minut bude tma jako v pytli a mně ani nenapadne, abych létal v noci a ještě k tomu v mlze. Tak si nepředstavuji příjemně strávený večer. U všech d’asů, co to bylo?“ vykřikl polekaně, když se letadlo náhle zakymácelo. Biggles vystrčil hlavu z kabiny a rozesmál se. „My jsme ale hlupáci,“ konstatoval. „Nuže, teď už nemáme na vybranou, musíme zde zůstat přes noc, i kdybychom nechtěli.“

„Proč, co se stalo?“

„Zatímco tu sedíme, nastal odliv a naše letadlo se octlo pěkně na suchu. I kdyby se nám podařilo spustit podvozek, není tu dost místa, kde bychom se mohli otočit. Ale to je jedno. Jsme tady v závětrí, sotva bychom našli lepší přístav. I kdyby se rozpoutala vichřice, letadlu by stejně neublížila. Ale co si dáme na zub? Vypadá to, že dnes si o večeri můžeme nechat zdát.“

„Ty jsi mi ale pěkný hrdina, stále jen myslíš na svůj žaludek. Pojd'me na břeh, třeba objevíme nějaký dům. Konec konců jsme v Anglii, a jistě dobře víš, že člověk tu nemusí ujít velký kus cesty, aby narazil na lidské obydlí.“

Jak se brzy ukázalo, neměl v této věci Biggles tak docela pravdu. Všemi směry, jak daleko jen oba letci mohli dohlédnout v houstnoucí tmě, se rozprostírala jednotvárná bažinatá krajina. Celkový dojem opuštěnosti ještě zesilovaly potoky bahna, které zde nechal odliv. Oba letci se marně snažili najít mezi nimi cestičku, ale brzy se vzdali, neboť při každém druhém kroku sklouzli až po kolena do bahna.

„Pojd'me, vrátíme se k letadlu,“ řekl znechuceně Biggles. „Nemá smysl, abychom se utopili v téhle bažině.“

„Počkej ještě chvíli, copak je to tamhle?“ zeptal se Algy, upíraje oči do tmy.

„Už to vidím, vypadá to jako nějaké stavení,“ odpověděl Biggles.

Nejraději by se tím směrem hned rozběhli, ale bahnitý terén jim to nedovolil. Pokud si mysleli, že objevili lidské obydlí, byli zklamáni. Čtvercová stavba s rovnou střechou, jedním nezaskleným oknem, s vyhlídkou na moře a s dveřmi, nevypadala příliš vábně.

„To je ale pěkná díra,“ poznamenal Algy. „Ty všechno víš, možná mi řekneš, jaký šílenec by si něco takového postavil právě tady a k čemu?“

Biggles se ušklíbl a odpověděl: „Myslím, že na tvoji otázku odpověď znám. Je to pozůstatek z války. Takových bunkrů bylo postaveno po celém pobřeží mnoho. Myslím, že sloužily jako pozorovací stanoviště a zároveň jako kulometná hnízda, ale jistý si tím nejsem. Dávej pozor, kam šlapeš, mohly by tu být i ostnaté dráty nebo nevybuchlé miny. Pokud vím, byly podél východního pobřeží zřízeny zákopy a položeny drátěné zátarasy. Na mnoha místech, kde se půda nedá obdělávat, se od konce války nic nezměnilo. Tady to máš, co jsem říkal?“ zvolal Biggles a ukázal na příkop, vinoucí se mezi písčnými dunami. Od zákopu se směrem k moři táhla řada zrezivělých tyčí a změt' ostnatého drátu.

„Ano, tohle jsou také pozůstatky války, o tom není pochyb,“ uzavřel rozmluvu Biggles. „Pojď vrátíme se k letadlu!“

„Počkej ještě chvílku, mohli bychom se podívat dovnitř, třeba to tam bude na spaní pohodlnější než v naší kabině,“ navrhl Algy.

„Místa tam bude nejspíš víc, ale bude tam nevlídno. Umím si představit, jaká zima tam bude v noci,“ namítl Biggles a otevřel dveře. „Ze všeho nejvíc mně to připomíná vězeňskou celu,“ pokračoval, škrtaje zápalkou. „Nic tu není, raději pojďme pryč.“

„Počkej chvílku, zapal ještě jednu sirku, mám dojem, že jsem zahlédl svíčku, mohla by se nám hodit.“

„Svíčku?“

„Ano. Co je na tom divného?“

„Je divné, že by zde ta svíčka tak dlouho vydržela.“

Biggles zapálil svíčku, z níž zbývala větší polovina, a oba muži se dali do prohlížení prázdných stěn opuštěné stavby. „Řekl bych, že v kabině nám bude opravdu lépe,“ konstatoval Biggles.

„Já to vidím jinak. Kdybychom si rozdělali ohýnek...“

„Ohýnek? A čím bychom topili?“

„Mohli bychom spálit dveře,“ navrhl vesele Algy.

„No tak dobrá, pusť se do toho a rozsekej je na třísky holýma rukama,“ poškleboval se Biggles. „Musel bys mít pořádnou sekeru, abys na ty dveře udělal příslušný dojem.“

„Nedělej si legraci!“ řekl Algy. „To bych rád věděl, co je zase tohle?“ pokračoval. Shýbl se a vyhrabal z písku, který pokrýval udusanou podlahu, malý papírek. Přistoupil ke světlu, aby si mohl přečíst, co na něm bylo napsáno. „To je ale legrační!“ obrátil se na Bigglese s tázavým výrazem v obličeji.

„O co jde?“

„Jestli to byl, jak říkáš, britský zákop, jak se sem dostalo tohle?“ otázel se Algy a podal Bigglesovi papír.

„Nic z toho nevyluštím, je to napsané rusky,“ řekl Biggles, obraceje papír na dmhou stranu. „Murski – to by mohlo být jméno. Vypadá to jako nějaká etiketa a asi není moc stará.“

„Co o tom soudíš?“

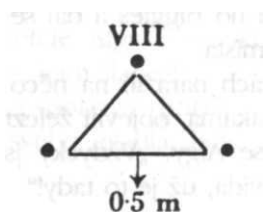
„Nevím, jedině snad, že by zde nějaký farmář měl sklad strojů.“

„Nejsem sice odborník přes zemědělství, ale nezdá se mi, že by se v této končině poslední dobou nějak zvlášť farmařilo,“ odpovéděl Algy. „Pochybuji, že ta etiketa je z nějakého zemědělského stroje.“

Biggles přistoupil k Algymu, jenž pozoroval se zájmem cosi na zdi.

„A co soudíš o tomhle?“ zeptal se významně Algy.

Na stěně obrácené k moři byl černou křídou namalovaný záhadný obrazec. Vypadal takto:

„To mě podrž,“ zabručel Biggles, „nemohla by to být nějaká značka pro vojenské námořní lodě? Možná ano.“

„Připomíná mi to štítky, které jsou na zdech a označují umístění požárních hydrantů.“

„Ano,“ odpověděl pomalu Biggles. Potom natáhl ruku a zlehka se dotkl značky na zdi; pak ji odtáhl a podíval se na své prsty. „Jak to, že je zeď mokrá?“ zašeptal vzrušeně. „Někdo tohle místo jistě používá, ale neumím si představit, kdo by to u všech čertů mohl být? Snad s výjimkou ministerstva námořnictví nebo rybolovu. Jedna věc je však jistá; tahle značka, nebo to můžeš nazvat jakkoli jinak, určitě něco znamená. Hrome! Ten tvůj nápad s hydrantem je dobrý; ta čísla nejspíš označují nějakou vzdálenost a polohu. Nic jiného nemohou znamenat. Například tahle šipka dole a písmeno m. Pokud m označuje míle, znamená to, že cosi je půl míle pod zemí, což je velmi málo pravděpodobné. Co kromě míle se ještě označuje písmenem m? Už to mám – metr! Půl metru – padesát centimetrů.“

„Možná tady je ukrytý poklad,“ podotkl Algy vzrušeně.

„Povídali, že mu hráli. Počkej chvíli!“ Biggles začal dupat do podlahy. „Tady je to,“ prohlásil, když se po jednom dupnutí ozval dutý zvuk. „Na stejném místě jsi před chvílí našel ten papírek. Najdi kus klacku nebo cokoli jiného, čím by se dala prohrabat podlaha. Alespoň se něčím zabavíme; stejně nemáme nic na práci.“

Algy začal se svíčkou v ruce pátrat přede dveřmi. Vmžiku byl zpátky s kusem nějaké zrezivělé tyče.

„Výborně,“ pochválil ho Biggles a dal se do odhrabování písku a hlíny z označeného místa.

Asi po deseti minutách narazili na něco pevného. Když odházeli zkypřenou hlínu rukama, objevili železný poklop.

„Zlato!“ zachechtal se Algy. „Vždycky jsem si přál najít skrýš nějakého lakomce – a vida, už je to tady!“

Po tomto vzrušeném Algyho výkřiku Biggles zvedl víko a odhalil obsah bedny. Algy sice neměl konkrétní představu, co by mohlo být uvnitř, přesto byl obsahem bedny překvapen. Na první pohled to vypadalo jako složitá součást nějakého stroje, ale po bližším ohledání se ukázalo, že jsou to velké elektrické akumulátory, trochu spleteného drátu a vypínač.

„Tak si myslím, že bude nejlepší, když to zase pěkně přikryjeme; možná jsme opravdu našli nějaké zařízení, které užívá vojenské námořnictvo,“ řekl Biggles vážně.

„Co kdybychom otočili vypínačem, abychom viděli, co se stane?“

„Neblázni, Algy, mohlo by dojít k neštěstí. Ten spínač může aktivovat minové pole – a umíš si představit ten tanec, kdyby nějaká loď vyletěla do povětří?“

„Zařízení vojenského námořnictva, nenech se vysmát!“ zvolal Algy a shýbl se k bedně. „Naše námořnictvo přece nepoužívá ruské výrobky!“

„To jistě ne.“

„Přečti si název firmy tady na tom štítku.“

„Murski, Moskva. Jde o stejné jméno, jaké bylo i na tom papírku. Jasně,“ pokračoval Biggles vzrušeně, „ten papír byl stržený z obalu, v němž byl zabalený tenhle krám. Raději bychom ale měli zavřít víko a jít od toho; nechci s tím mít nic společného.“

Rychle se dali do práce a za několik minut zase všechno uvedli do původního stavu. Když skončili, všechno vypadalo zrovna tak, jako když vstoupili dovnitř.

„Pojď, Algy, myslím, že už je na čase, abychom se vrátili k letadlu,“ vyzval svého přítele Algy a sfoukl svíčku. „Beng! Je tu trochu tma! Dávej pozor, kam šlapeš!“

Podle hluku, který způsoboval příboj, snadno našli cestu na břeh. Byli už téměř u svého letadla, když se náhle ozval nějaký hukot. Biggles položil Algymu niku na rameno. „Poslouchej!“ vyzval ho. „Slyším letadlo, nebo mám nějaké halucinace?“

„Nemáš žádné halucinace, já také slyším letadlo,“ prohlásil Algy a nastavil ucho směrem, odkud se blížil zvuk motoru.

Mlha se téměř rozplynula, dokonce i mraky zmizely a obloha se vyjasnila.

„Kdo by to mohl být, teď v noci a na takovém místě?“ položil si překvapený Biggles otázku. „Ten motor má ale zvláštní zvuk. Jako by byl něčím tlumený. U sta hromů! Letí sem k nám!“ zvolal užasle, když zvuk

zesílil. „Podle motoru bychom mohli poznat, jaká je to značka.“

Oba stáli tiše ve tmě a soustředěně naslouchali.

„To jsem blázen,“ bručel Biggles, „kdyby bylo světlo, jistě by se ukázalo, že sem letí celá letecká formace. Vsadím se, o co chceš, že je tam několik letadel.“

„Možná je to nějaký nový typ bombardéru RAF.“

„Nic jiného to být nemůže. Já...“

„To jsou věci!“ přerušil ho vzrušeným hlasem Algy.

„Co se děje?“

„Zahlédl jsem v tom bunkru světlo! Ale hned zase zhaslo.“

„Nešplouchá ti na maják?“

„Ne, copak si myslíš, že nevím, jak vypadá světlo? Říkám ti, že jsem viděl světlo. Objevilo se v okně a vypadalo to, jako kdyby někdo rozsvítil baterku.“

„To není možné!“

„Tady to máš! Co jsem ti říkal?“ zvolal vítězoslavně Algy, když se v okně opět objevilo světlo. „Někdo tam asi zapálil svíčku!“

„Tak se mi zdá, že to zde začíná podezřele zavánět,“ zabručel Biggles. „Co se tu u všech čertů děje? Pojd', vrátíme se tam a zjistíme, o co jde, třeba se dozvíme, kde jsme, a dostaneme se do nejbližší vesnice. Slyšíš? Motory zmlkly. To ovšem vyvrací moji původní domněnku. Je nepravděpodobné, že by několik pilotů ve stejném okamžiku přiškrtlo motor. Nepochybně se jedná o jedno vícemotorové letadlo. Teď je necháme plavat a půjdeme se podívat, kdo je v té boudě.“

Oba letci rázně vykročili směrem k bunkru. Biggles se právě chystal zvolat na neznámého uvnitř, když došlo

k nové události, či spíše k sérii několika událostí, které zcela změnily situaci. Mělo to být první varování, že se ocitli na horké půdě.

Nejprve se ozval nad jejich hlavami nebezpečně nízko sílící hukot motorů. Biggles sevřel Algyho paži.

„Sleduješ to?“ vyrazil ze sebe Biggles. „To se mi snad jenom zdá, ten blázen se chystá k přistání. Co...? K zemi, rychle!“

Ze rtů se mu vydral výkřik. Vzápětí došlo k události, která je téměř ochromila. Naštěstí ještě neztratili schopnost rychle reagovat na okamžité podněty a oba se vrhli k zemi. Nyní leželi v mokré trávě na dně zákopu a mlčky pozorovali, co se děje v zátoce.

Temná hladina se náhle proměnila v třpytivou plochu se zeleným středem a rudými okraji. Nejprve se jim zdálo, že jsou svědky nějakého nadpřirozeného jevu, ale po chvíli začali chápat. Na dně zátoky byl umístěn světelný zdroj! Bílé světlo, které z něj vycházelo, prozařovalo vodu bledě zelenavým odleskem. Kruhy rudých světél vyznačovaly hranice zátoky. Smysl toho všeho by zřejmě zůstal skrytý nejednomu pozemšťanovi, ale zkušeným pilotům nemusel nikdo nic vysvětlovat. Zátoka se totiž na určitou dobu proměnila v osvětlenou přistávací plochu. Už dlouho bylo slyšet, jak se letadlo přibližuje směrem od moře, a tak se všechny domněnky našich hrdinů jen potvrdily. Biggles zatajil dech a Algy potlačil výkřik, když se hrozivý stín vynořil jako přízrak ze tmy a snesl se majestátně na osvětlenou hladinu v zátoce. Pod prvním dotykem kýlu letadla se hladina v celé zátoce rozechvěla drobnými vlnkami a proměnila se ve fosforeskující plochu. Obrovské letadlo se pomalu otočilo a začalo se přibližovat k pobřeží.

Všechna světla zmizela tak náhle, jak se objevila. O něco později prozářil tmou tenký paprsek světla, vycházející z předního reflektoru letadla. Jednou či dvakrát pročesal břeh, potom zamířil na oblohu a zhasl. Pouze slabý odlesk světla z kabiny označoval polohu obrovského cizího letounu.

Od bunkru se ozvalo volání a někdo z kabiny na ně odpověděl. Vzápětí bylo vidět, jak se kdosi se svítilnou blíží ke břehu.

„Nehýbej se!“ zašeptal. Biggles. „Ten člověk z bunkru jím jde naproti. Teď už je jasné, na co je ten vypínač. Slyšíš?“ Směrem od bunkru k nim dolehla směsice několika hlasů. „Je jich tam víc,“ řekl Biggles. „Musíme být potichu, možná zaslechneme něco důležitého!“

Ze tmy se vynořily dvě postavy; jedna z nich nesla v ruce lehce se pohupující elektrickou svítilnu. Zanedlouho se obě kráčející siluety přiblížily na pouhých deset metnů od místa, kde se Biggles a Algy schovávali. Potom se ozvalo volání, na něž lidé z pobřeží okamžitě reagovali.

„Naštěstí máme letadlo ukryté v sousední zátocě,“ zabručel Biggles. „Nebýt toho, jistě by neušlo jejich pozornosti.“

„Co se tu asi bude dít, co myslíš?“ zeptal se šepem Algy. „Jsou to zločinci?“

„Vypadá to tak – a žádní začátečníci, tihle své řemeslo pěstují ve velkém. Letadlo je cizí. Něco tu není v pořádku, to je jasné. Ještě nikdy jsem takové letadlo neviděl, bůhví odkud sem přiletělo. Pst!“

Nyní se k nim blížily od moře hlasy lidí, mluvících cizím jazykem. Světlo v kabině zhaslo. Za okamžik nato

se ze tmy vynořilo pět lidí, jdoucích v zástupu. Zmizeli směrem k bunkru. V jeho okně se brzy objevilo světlo.

„Poslyš, hochu!“ zašeptal Biggles. „Měli bychom se jim mrknout na zoubek! Já půjdu na břeh podívat se zblízka na to letadlo: znovu se nám taková šance už asi nenaskytne. Zjistím také jejich národnost. Ty se běž podívat k bunkru a hled', aby ses něco dozvěděl. Jen se proboha nenech chytit! Já už se sem potom nevrátím, půjdu rovnou k našemu letadlu, sejdem se až tam!“ Biggles vylezl ze zákopu a zmizel ve tmě.

Algy ležel ještě několik minut tiše a poslouchal: potom se pokradmu plížil k bunkru. Nebylo obtížné přiblížit se ke stavbě nepozorovaně, protože noc byla dostatečně temná a tráva rostoucí na písčitém povrchu tlumila zvuk jeho kroků. Když se dostal téměř až k bunkru, zastavil se a naslouchal. Slyšel zřetelně několik hlasů, ale ničemu nerozuměl, protože ti lidé mluvili cizím jazykem. Měl by se odvážit nahlédnout oknem dovnitř? Nebylo to příliš riskantní? Vždyť stačilo, aby se kdokoli z těch lidí podíval směrem k oknu, a potom bylo téměř jisté, že by Algyho spatřil. Když si ale představil, že by se mu podařilo o záhadných cestovatelích získat nějaké informace, přestal váhat a pustil se do riskantního podniku. Plazil se jako indián směrem k té zdi, v níž nebylo okno. Potom se přikrčil, zahrnul za roh a plazil se podél zdi, dokud se nedostal pod okno, z něhož vycházelo světlo. Pomalu se začal napřimovat. Hlasy se ozývaly z bezprostřední blízkosti. Algy pociťoval silné vzrušení. I když se snažil uklidnit, srdce mu stále prudce bušilo. Centimetr po centimetru zvedal hlavu ke spodní hraně osvětleného okna, až se napřímil natolik, že mohl vidět dovnitř. Stačil mu jediný pohled.

V místnosti bylo pět mužů. Jeden z nich měl na sobě těžký kožený plášť a přidržoval na protější stěně mapu, na níž Algy ihned poznal obrys Evropy. Ostatní muži pozorně sledovali, co jim ukazuje. Dva z nich, zřejmě piloti, měli vysoké holínky podšité beránkem a silné vlněné svetry. Zbývající dva muži, kteří sem patrně přijeli z vnitrozemí, měli na sobě běžné cestovní obleky a přes ně rozepnuté pláště. Jeden z nich byl vytáhlý a působil dojmem hubeného člověka. Měl velký zahnutý nos jako nějaký dravý pták. Jeho společník byl naopak zavalitý, obličej mu zdobil knír světlý jako sláma. Na hlavě měl naraženou buřinku. Nebylo na něm nic nápadného: byl to nevýrazný typ člověka, s jakým se můžeme setkat kdekoli.

Muž v koženém plášti byl patrně jejich šéf, neboť druzí ho pozorně a uctivě poslouchali. Co chvíli ťukl tužkou na nějaké místo, asi proto, aby dodal svým slovům patřičný význam. Polohu jedné z těch lokalit určil Algy bez potíží. Šlo o pobřeží v hrabství Norfolk, tedy o místo, na kterém se nyní patrně nacházeli. Potom muž rychle smýkl tužkou na jiné místo, které se nacházelo na východním pobřeží Baltického moře. Na mapě bylo zakresleno také několik čar, jež směřovaly z Pobaltí do několika bodů na pobřeží Anglie. Ale dřív než si Algy stačil zapamatovat jejich polohu, muž, z jehož obličeje nezahlédl nic kromě černých vousů, mapu sroloval. Všichni se teď shlukli uprostřed místnosti. Algy se rychle přikrčil k zemi. Teprve teď si uvědomil, jak nebezpečné bylo to jeho nahlížení do místnosti, cítil, že se celý chvěje, srdce mu bušilo až v krku. Plazil se tiše jako duch k nejbližšímu zákopu, ale vtom vrzly dveře, a tak musel zůstat tam, kde právě byl. Svazek paprsků vycházejících

z místnosti, osvětloval prostor přede dveřmi. Neznámí muži vyšli ven a zanedlouho se zvuk jejich hlasů ztratil v dálce. Asi dvacet minut zůstal Algy ležet na zemi. Když usoudil, že vzduch na pobřeží je čistý, pustil se na cestvi k letadlu, kde se měl sejít s Bigglesem. Byl již téměř v polovině cesty, když se ozvalo zaburácení několika motorů. Vzápětí byl vidět rychle mizející stín velkého cizího letounu.

„Tak už jsou pryč,“ zabručel Algy a pokračoval v cestě. „Rád bych věděl, jestli ti dva, co přišli z vnitrozemí, s nimi také odletěli.“

Algy došel k svému letadlu a tiše zahvízdal. Žádná odpověď se neozvala. Algy usoudil, že se Biggles ještě nevrátil. Vlezl tedy do kabiny a pohodlně se v ní uvelebil. Když uplynulo půl hodiny, Algy začal být neklidný. Za další půlhodinu se ho však zmocnilo zděšení. Seskočil z kabiny na zem a naslouchal do všech stran. Nikde se neozval ani hlásek. Žádné světlo se neukázalo ani tam, kde stál bunkr.

„Biggles!“ zvolal Algy nepříliš hlasitě.

Žádná odpověď

„Biggles!“ zvolal znovu, tentokrát silnějším hlasem. Zase se nic neozvalo.

Algyho se zmocnilo zděšení. Přestal být opatrný a zařval z plných plic: „Biggles!“ Ticho!

Zdálo se mu, jako by nějaká ledová ruka sevřela jeho srdce. Algymu bylo jasné, že výkřik musel být slyšet tak daleko, že by jej Biggles, kdyby zde byl, určitě uslyšel. Rozběhl se na nejbližší písečnou dunu, z níž se mohl rozhlédnout po okolí. Měsíc se náhle vyhoupl z mraku a ozářil břeh i zátoku. Nikde se nic nehýbalo, ani sebemenší hlásek nerušil ticho hluboké noci. „Biggles!

Haló! Biggles!," řval Algy, co mu síly stačily. Ale žádná odpověď nepřicházela!

Algyho zachvátila panika a rychle se rozběhl k místu, kde cizí letadlo přistálo, pátraje do všech stran po Bigglesovi. V písku u břehu sice našel jakési stopy, ale nic se z nich nedalo vyčíst. Celou hodinu pročesával okolí, obávaje se, že objeví mrtvolu svého nejlepšího přítele. Nakonec se unaveně posadil na vrchol jedné písčné duny a s neskrývaným zoufalstvím pozoroval mořskou hladinu. „Copak se mu asi přihodilo?“ kladl si stále znovu stejnou otázku. Spadl snad do močálu a utopil se, nebo vlezl do vody, aby si prohlédl cizí letadlo a byl odnesen odlivem? Šedivé svítání zastihlo Algyho sedícího na okraji bažiny. Před sebou měl studené, do dálky se rozprostírající moře, za ním se rozkládala nehostinná krajina, jež mu skličovala duši. Daleko na obzoru uviděl jedinou stopu lidské přítomnosti. Polorozpadlé rameno větrného mlýna, které čnělo k obloze jako vyzáblý prst.

Nic se zde neozývalo kromě skřehotavého pokřiku mořských ptáků.

Algy se unaveně zvedl a náhle ucítil, jak se třese zimou. V kabině našel všechno ve stejném stavu, za jakého ji v noci opoustil. „Asi by nemělo žádnou cenu, abych zde déle zůstával," zabručel Algy trpce. „Raději dopravím letadlo zpátky do Londýna.“ Natočil motor a v příštím okamžiku se již vznášel nad zátokou. Nechtělo se mu opustit toto místo, a tak ještě půl hodiny kroužil nad zátokou v naději, že snad přece jen objeví svého přítele. Nejméně stokrát přeletěl nad pobřežím, ale nikde nebylo ani potuchy po muži, s nímž ho pojilo pouto přátelství, které se stále zpevňovalo množstvím společně prožitých

nebezpečí. Pak se však Algy přece jen rozhodl. Stočil letadlo na jih a s velkým smutkem na duši zamířil do Londýna.

KAPITOLA DRUHÁ

GINGER ZASAHUJE

Když Biggles opustil Algyho, chtěje si zblízka prohlédnout záhadné letadlo, ani zdaleka netušil, co ho čeká. Přítomnost britského letadla by ho nijak neznepokojila, neboť tajné operace ministerstva letectví nepovažoval za něco mimořádného. Ale přítomnost cizího letadla, dokonce s posádkou mluvící cizím jazykem, byla opravdu víc než podezřelá. Biggles proto vůbec nepochyboval, že ti cizinci jsou zapleteni do něčeho nekalého. Považoval za svou povinnost zjistit, o co jde. Téměř vylučoval, že by mohlo jít o pašeráky. Pašeráci by přece z letadla museli vyložit nějaké zboží. Jenomže ti lidé, kteří odešli směrem k bunkru měli prázdné ruce, tím si Biggles byl jistý. Letadlo bylo obrovské a Biggles odhadoval, že unese náklad až do tří tun. To by těch pár mužů nestačilo v žádném případě do rozednění vyložit.

Ale teprve v těsné blízkosti letounu Biggles uviděl jeho skutečnou velikost. Trochu se přikrčil a začal si je prohlížet očima odborníka. Hleděl na celokovový hydroplán, hornokřídový jednoplošník, natřený namodro. Do náběžné hrany samonosného křídla letounu bylo vmontováno osm motorů, opatřených lesknoucími se kovovými vrtulemi. Výfukové potrubí bylo svedeno do dvou velkých výfuků, umístěných na bocích trupu, jehož rozšiřující se tvar působil nezvyklým dojmem. Teď již Biggles věděl, proč zvuk motorů zněl tak tlumeně. Výfuky totiž měly tlumiče! Do uzavřené kabiny se

vstupovalo z trupu, kde byla umístěna dvířka. Z letadla se teď neozývaly žádné zvuky. Vypadalo to, že celá posádka odešla na břeh. Cizince nejspíš vůbec nenapadlo, že by zde mohli být nějací místní lidé a proto neměli důvod nechávat někoho na stráži. Tak uvažoval Biggles, když se rozhodoval, má-li se odvážit nahlédnout do neznámého letadla.

Takové počínání bylo jistě riskantní, ale Biggles usoudil, že riskovat stojí za to. I kdyby se ti cizinci vrátili a zastihli ho tady, co by mohli dělat? Jako britský občan a bývalý důstojník má právo prohlédnout si opuštěné letadlo.

Jakmile se rozhodl, rychle přebrodl vodu, sahající mu asi po kolena, a vkročil pootevřenými dvířky do vnitřního prostoru letadla. Uvnitř byla tma jako v pytli. Biggles vyndal z kapsy zápalky a posvítil si.

Nejprve si prohlédl malou kabinu, v níž neobjevil nic zajímavého, potom zamířil ke dveřím, které se lehce otevřely. Biggles zatajil dech při pohledu, jenž se mu naskytl. Úzkou dlouhou chodbu lemovaly řady lesknoucích se tyčí. Biggles ihned poznal, k čemu slouží. Věšáky na bomby viděl během války nejednou. Avšak v tomto obřím bombardéru jich bylo mnohem víc, než spatřil kdykoli předtím. Biggles si s hrůzou uvědomil, že letadlo opravdu nepatří žádným pašerákům. Byl to nepřátelský bombardér obřích rozměrů.

Na druhém konci chodby objevil malé oválné dveře. Rychle k nim doběhl a vzal za kliku. V okamžiku, kdy překračoval práh, mu dohořela zápalka. Již se chystal, že si zapálí další, když se letadlo náhle zakymácelo. Biggles ztratil rovnováhu, ale neupadl. Opřel se oběma rukama o stěnu trupu, přitom mu však vyletěla z ruky krabička se

sirkami. S pořádným zakletím si klekl na podlahu a začal pátrat po zápalkách. Náhle se ozvalo ostré klapnutí dveří. Biggles nechal zápalky zápalkami a snažil se rychle nahmatat kliku. Jezdil rukama po celé ploše Madké stěny, ale klika nikde. Vypadalo to, že tam ani žádná není. Ke své hrůze si uvědomil, že v té tmě ztratil orientaci a neví, jestli na stěně, po níž hmatá, jsou opravdu dvířka.

Proto se rozhodl, že nejprve najde zápalky. Spokojeně zabručel, když se dotkl hledané krabičky. Vyndal z ní zápalku a již se chystal škrtnout, když se za stěnou ozvaly hlasy. Biggles chvíli strnule stál a přemýšlel. Teď už se mu asi nepodaří nepozorovaně vyklouznout z letadla. Měl by otevřít dveře a prozradit svou přítomnost, nebo zůstat tam, kde je, a doufat, že později se mu podaří dostat se ven, aniž by byl spatřen? Così ho varovalo, že od těch lidí nemůže čekat nic dobrého, ale než se stačil pro něco rozhodnout, letadlo se rozechvělo a ozval se hluk spouštěných motorů. Následovalo několik krátkých a úsečných povelů. Zvuk zaklapnuvších dvířek však zanikl v rachotu motorů, když se naplno otevřela škrticí klapka. Potom Biggles ucítil, jak se letadlo rozjelo po vodní hladině.

Z letadla se teď neozývaly žádné zvuky ...

„Vypadá to, jako bych zde už měl zůstat,“ řekl si zlostně Biggles. „Nevím, k čemu by to bylo dobré, kdybych se teď objevil v kabině,“ pomyslel si, usadil se na podlahu a oddal se nevyhnutelnému osudu. Zbývala mu jediná naděje: dostat se nepozorovaně z letadla po přistání. Snad nikdo nebude prohledávat vnitřek trupu a vznikne tak příležitost vyklouznout ven.

Nyní letadlo unášelo Bigglese neznámým směrem. Kdyby měl nákladní prostor okno, hned by náš hrdina zjistil, letí-li na sever nebo na jih. Hlavou mu táhly všelijaké nepříjemné myšlenky. „Co kdyby se letadlo zřítilo? Že jsem sem lezl! Jsem já to ale starý blázen,“ bručel si pro sebe.

Jak tak seděl v neproniknutelné tmě, ztratil pojem o čase. Zdálo se mu však, že už letí několik hodin. Proto se zaradoval, když uslyšel, jak zvuk motorů slábne. Podlaha pod ním se náhle naklonila. To mohlo znamenat jediné – letadlo klesá k zemi. „Teď bych rád věděl, kde jsem,“ uvažoval Biggles. Ale protože neměl hodinky a neznal cestovní rychlost bombardéru, nemohl ani přibližně určit, jakou vzdálenost urazili. Mohli být na kterémkoli místě v Evropě. Když se pak kýl letadla dotkl vodní hladiny s mocným šplouchnutím, ulehčeně si vydechl. Jakmile zhasly motory, Biggles se zvedl z podlážky.

Znovu uslyšel za stěnou hlasy. Bouchly dveře a nastalo ticho.

Biggles ještě chvíli počkal a potom rozžal na okamžik zápalku. Plamínek zakryl dlaněmi. Okamžitě objevil kliku. Byl to jen malý knoflík. Nebylo tedy divu, že jej předtím nemohl najít. Biggles se sotva odvažoval dýchat. Pomalu pootevřel dveře. K úzké štěrbíně přiložil ucho, ale ze tmy se nic neozývalo. Kabina byla prázdná a

dveře vedoucí z trupu byly otevřené. S krajně napjatými nervy se k nim přikradl a vyhlédl ven. Svět venku, s oblohou ozářenou hvězdami, mu proti tmě, která byla uvnitř, připadal jako jasný den. Biggles se zhluboka nadechl a hned ucítil v plících posilující moc čerstvého vzduchu.

Letadlo kotvilo asi padesát metrů od břehu. Místo se trochu podobalo zátoce na severu Anglie v hrabství Norfolk. Lišilo se jen několika skalními útesy, které se zde zdvihaly z moře. Břeh přímo naproti letadlu byl nízký. Biggles slyšel, jak vlny narážejí na břeh. Náhle zahlédl záblesk světla. Pocházel z lucerny osvětlující člun, jehož obrysy se ostře rýsovaly na písčitém břehu, kam byl právě vytažen.

„Tak zde tedy vystoupím,“ zabručel si pro sebe letec a spustil se do vody. K jeho nelibosti zde byla taková hloubka, že nedosáhl nohama na dno. Nedalo se nic dělat. Biggles s mohutným záběrem dobrého plavce vyrazil potichu ke břehu. Rozhodl se, že nepoplave přímo. Nechtěl riskovat setkání s posádkou, která by se mohla vracet k letadlu dřív, než on sám doplave ke břehu. Voda byla studená. Biggles zrychlil tempa, aby se co nejdřív dostal z vody, ale zdálo se mu, že postupuje vpřed příliš pomalu. Přes veškeré úsilí, jehož byl schopen, cítil, jak ho proud unáší k místu, kde ležel člun. Několik minut bojoval Biggles s proudem, ale pak ucítil, že mu ubývá sil. Proto se raději obrátil na záda a nechal se unášet k pobřeží. Nijak sice netoužil po setkání s pilotem, jenž ho sem nevědomky dopravil, ale bylo by mu to přece jen milejší než utonutí v neznámých vodách.

Byl úplně vyčerpaný, když se nohama dotkl pevného dna.

Lapal po vzduchu jako kapr vylovený z kádě. Právě když se brodil posledních pár metrů vodou, vyplul měsíc z mraků a zaplavil břeh svým jasem. Vtom se ozval výkřik a vzápětí dusot běžících lidí. Bigglese to nijak nevzrušilo, protože byl příliš vyčerpaný. Stejně nebyl schopný utíkat. A kdyby záchrana jeho života závisela na námaze, umřel by. Lidská vytrvalost má své meze, a tak klesl bezvládně na zem a snažil se znovu nabrat dech.

Biggles klečel na zemi a spatřil, že směrem k němu běží čtyři lidé. Plnými ústy vyplivoval slanou vodu a rychle přitom oddychoval. Náhle ho kdosi chytil za rameno a postavil na nohy. Biggles dostal nápad a hned ho začal uskutečňovat: zapotácel se a zachytil se muže, jenž ho před chvílí zdvihl ze země. Nemusel příliš předstírat, že se sotva drží na nohou.

„Co tady děláte?“ zeptal se Bigglese drsným hlasem další z nich.

Biggles se na toho muže podíval, ždímaje vodu z vlasů. Spatřil tvrdý obličej vojáka s pronikavými očima a ostře řezaným nosem. Horní ret zdobil tmavý knír, bradu zakrývala pečlivě zastřižená bradka. Muž měl na sobě těžký kožený kabát. Pod ním bylo vidět tmavou uniformu.

„Co tady děláte?“ opakoval muž zostra.

„Kde to jsem?“ vypravil ze sebe Biggles sotva slyšitelným hlasem.

„Tak řeknete už, co tu děláte?“ opakoval ještě jednou muž, dívaje se střídavě na své tři společníky.

„Co zde dělám?“ odpověděl slabě Biggles. „Co byste dělali vy, kdybyste doplávali ze ztroskotané lodi na břeh? Dnes odpoledne jsem byl zanesen velkou bouří ve svém člunu na moře. Člun se se mnou převrátil a já jsem

se ho zachytil. Když jsem spatřil pobřeží, pustil jsem se ho. Potom jsem plaval sem, člun jsem tam nechal.“ Biggles mávl rukou směrem k moři.

„Aha!“

Biggles se na muže podíval. V duchu si kladl otázku, jestli tomu příběhu, který podle jeho mínění zněl docela věrohodně, uvěřil. Tomuto Rusovi – a za Rusa ho Biggles považoval – se jistě ani nesnilo, že právě on Bigglese dopravil do této zátočiny, v níž bylo zakotveno jeho obrovské letadlo. Nicméně nyní byl tento muž na rozpacích. Už jen samotný fakt, že Biggles letadlo viděl, by byl dostatečným důvodem k tomu, aby pilota nenechal jen tak odejít. Musel počítat s tím, že Biggles nebude mlčet. Nakonec bylo celkem lhostejné, jestli by o té věci mluvil proto, že by se chtěl dělat zajímavým, nebo proto, že by měl nějaké podezření.

„Tak!“ řekl muž a bylo na něm vidět, že stále ještě neví, jak se má rozhodnout. Potom, jako by náhle dospěl k řešení, řekl: „Pojďte se mnou, přáteli!“

Biggles ho poslušně následoval do menší betonové stavby, vzdálené asi sto metrů od břehu. Podobala se takřka do detailu bunkru, který si s Algym večer prohlíželi. Naděje, že jsou ještě v Anglii, Bigglese vzpružila. Holá místnost byla dokonce osvětlena stejným způsobem – svíčkou. Dovnitř s ním vešli pouze dva muži: černovous, který byl nejspíš šéfem bandy, a další muž, který měl na sobě obyčejný oděv. Zbývající dva cizinci zmizeli, ale kam se poděli, to Biggles nevěděl.

„Nemohl byste mi říci, kde to jsem?“ zeptal se jich poněkud příkře. „Jsem promočený a je mi zima; rád bych se někde usušil.“

„Ano, ano,“ odpověděl muž a hladil si přitom bradku.

Biggles mohl skoro číst jeho myšlenky. Ten muž by rád zjistil, jestli jsem spatřil jejich letadlo, a pokud ano, pak by si musel vymyslet nějaký důvod pro jeho přítomnost, říkal si v duchu a potom se rozhodl jít rovnou k věci. Předstírat, že letadlo neviděl, to dost dobře nešlo, a proto se zeptal: „Vy asi létáte pro B.E.A., že? Měl jste nějaké potíže, musel jste nouzově přistát?“

„Ach, vy jste viděl mé letadlo?“ odpověděl rychle muž.

„Ovšem. V té tmě sice není moc dobře vidět, ale zdálo se, že vidím na hladině obrys letadla. Vždycky jsem si přál létat,“ pokračoval Biggles ve hře. „Myslíte, že bych se mohl s vámi v tom letadle svézt?“ Biggles teď mluvil jako každý druhý člověk, který nemá ani potuchy o létání.

Jeden z těch dvou, kteří předtím zmizeli, se nyní objevil ve dveřích a kývl na šéfa. Černovou, jak ho Biggles pro sebe pojmenoval, vyšel ven, ale za chvíli se vrátil.

„Ohledně toho svezení,“ řekl a podíval se Bigglesovi přímo do očí, „vy jste ještě nikdy neseděl v letadle?“

„Ještě nikdy,“ lhal Biggles bez uzardění. Jeho postavení bylo natolik nebezpečné, že si nemohl dovolit mluvit pravdu.

Existuje jedno staré přísloví, že pravda vždycky vyjde najevo. Snad nikdy nebylo tak názorně vyloženo jako v následujícím okamžiku.

„Mimochodem, jak se jmenujete?“ zeptal se ho Černovou se záhadným úsměvem.

„Bigglesworth – James Bigglesworth.“

„Jako bych to jméno už někde slyšel. Nepostrádáte náhodou něco?“

Biggles sáhl rychle do kapsy a hned byl doma.

„Tohle je to, co hledáte?“ zeptal se ho jízlivě Černovous, podáváje mu stříbrné pouzdro na cigarety.

Biggles na ně hleděl jako očarovaný. To pouzdro mu muselo vyklouznout z kapsy, když hledal na zemi krabičku se zápalkami. Nebylo pochyb, komu pouzdro patří. Do vnější strany pouzdra byl vyryt monogram J.B. a o kousek níž menšími písmeny RAF. Bylo-li třeba ještě dalšího důkazu o majitelově totožnosti, byl uvnitř. V pouzdro byla Bigglesova fotografie v uniformě RAF. Smyth, jeho mechanik, ten snímek pořídil před několika dny a jednu kopii mu přinesl, právě když startovali. Biggles fotografii vsunul z opatrnosti do cigaretového pouzdra. Vůbec nepochyboval, že si Černovous snímek prohlédl. Když se na něj podíval, zahlédl v jeho očích posměch.

„Já tě svezu,“ řekl Rus potichu, „ale někam hodně daleko.“

Bigglesovi bylo jasné, že může utéci teď – nebo nikdy! Jednal s rychlostí blesku. Dobře mířenou ranou shodil cigaretovým pouzdrem svíčku na zem. Celá místnost se ihned ponořila do tmy. Ozvala se rána, z pistole vyšlehl plamínek. Pokud mířila na Bigglese, již tam nebyl. V okamžiku, kdy shazoval svíčku, se shýbl k zemi. Bolestí vykřikl, protože ho čísi těžká bota kopla do hlavy. Dotyčný však ztratil rovnováhu a strhl k zemi svého souseda. Biggles se první vymotal z vřavy a zmizel ve dveřích. Prchal jako divé zvíře ven na otevřenou pláň. Znovu třeskla rána. Hvízdající střely těsně míjely Bigglesovu hlavu. Sehnul se, ale pokračoval v běhu.

Netušil, kam běží, ale věděl jistě, že musí utéci co nejdál. Rychlými pohyby se mu v těle rozproudila krev a konečně ucítil ve zkřehlých údech trochu svěžesti. Když uběhl asi kilometr, zdálo se mu, že je z nejhoršího venku. Ve chvíli, kdy se už chystal zpomalit, zachytil nohou o jakousi překážku a praštil sebou na zem. Několik vteřin ležel bez hnutí, téměř omráčený tím pádem. Potom se snažil zvednout. Ze rtů se mu vydral bolestný sten. Pravý kotník nesnesl zatížení a Biggles klesl znovu na zem. Na čele mu vyrazil pot. Bylo jisté, že si vymkl kotník, pokud si ho ovšem nezlomil. Na další útěk nemohl pomýšlet. Dál se pokusil lézt po zemi, rozlížeje se nalevo i napravo po nějakém úkrytu. Jednou či dvakrát zaslechl své pronásledovatele, jak na sebe volají, ale bylo to někde v dálce.

Zanedlouho narazil na úvoz. Když se spustil po stráni dolů, zjistil, že tudy vede železniční trať. Ke své nevýslovné radosti spatřil jakési slabé světlo, které zářilo nedaleko odtud, hned vedle trati. Dal se do poskakování, aby se ke světlu dostal co nejdřív. Střídavě poskakoval a lezl, zatínaje zuby, až se k tomu světlu dostal. Pronikalo štěrbinou ve stěně železničního domku, postaveného z pražců. Domek stál vedle úzkokolejně železniční trati. Mezi pražci rostla vysoká tráva a z toho bylo zřejmé, že už dlouho je mimo provoz.

„Hej, vy tam!“ ozval se zevnitř čísi vřeštivý hlas. „Klepejte na dveře, chcete-li vstoupit.“

Humorná okolnost, že domek neměl žádné dveře, na něž by se dalo zaklepat, by asi jindy Bigglese rozesmála, ale nyní ji dokonce ani nekomentoval. Klesl na kolena, protáhl se nízkým vchodem a ocítl se tváří v tvář patnácti až šestnáctiletému okatému klukovi. Měl na sobě tak

špinavé hadry, že se to nedá ani popsat, ale pihovatá tvář, kontrastující s košilí bez límečku, byla bystrá a upřímná. Na hlavě mu rostla bujná kštice rezavých vlasů. Světlo, které Biggles před chvílí spatřil, vycházelo z ohně, na němž byla položena pánvička. Její obsah nevypadal příliš vábně, ale vůně, která se z něj linula, vzbuzovala ve vyhladovělém Bigglesovi chuť k jídlu.

„Zhasni ten oheň, milý Zrzku!“¹

„A hodně rychle!“ vyrazil ze sebe Biggles.

„Copak je – honí vás policajti?“ zavrčel hoch, opatrně sundávaje pánvičku a zašlapávaje oheň, jenž rychle zhasl.

„Jen se mi klidně svěřte! Jestli jste upláchl z vězení, můžete se na mě spolehnout.“

Přes bolest, která ho trápila, se Biggles usmál. „Ty asi často chodíš do biografu, vid’?“ řekl tomu chlapci. „Tak sebou pěkně mrskní ke vchodu a poslouchej, jestli sem někdo nejde, ano?“

Biggles slyšel hocha přejít místností. „Nic,“ ozval se hochův hlas od dveří.

„Dobrá. A teď mi pověz, co je to za hrabství?“

„Hrabství? Hrome, to jste tak zabloudil, že ani nevíte, v kterém jste hrabství? To je jasné, vy jste zabloudil! Když si člověk představí, že ani nevíte, ve kterém jste hrabství!“

„No tak, které to je?“ zeptal se ho znovu Biggles.

„No teda... hm... víte... teďka, když jste to řekl, nejsem si moc jistý,“ přiznal se hoch bez mučení. „Koukněte se,“ pokračoval spěšně, „hrabství jako hrabství, mně je to fuk.“

„A v kterém větším městě jsi byl naposledy?“

¹ *Ginger, česky znamená Zrzek*

„V Newcastleu.“

„A jak je to odtud daleko do Newcastleu?“

„Patnáct kilometrů, možná dvacet, možná i pětadvacet. Koukněte, byl jsem tam před dvěma dny. Tak bych řekl, že to musí být pětadvacet kilometrů.“

„A co tady u všech čertů děláš?“

„Jsem na cestě do Londýna.“

„A jak?“

„No pěšky – jak jste myslel? Nebo jste snad viděl venku můj Rolls-Royce, než jste vešel dovnitř?“

„A proč jdeš do Londýna?“

„Chci vstoupit do RAF. Kdyby mě tam nechťeli, půjdu se podívat na Heath Row na dopravní letadla. A co tady děláte vy, jak jste přišel k tý pochroumaný noze? Myslím, že jsem slyšel výstřely – mělo to něco společného s vámi?“

„Jistěže.“

„Jémine, ještě mi řekněte, že se vás nějaký gangsteři snažej odkrálovat.“

„Buď to, anebo něco velmi podobného. Pronásleduje mě celá tlupa cizinců – a najdou-li mě, bude všemu konec.“

„Jé, to je švanda! Tohle je první dobrodružství, který jsem zažil od té doby, co jsem odešel ze Smettleworthu.“

„Ze Smettleworthu? Kde to je?“

„Nevím, kde to je, vím jen, že jsem se tam narodil. Můj otec je horník a vytahal mě za uši, když jsem mu řekl, že chci být pilotem, proto jsem foukl.“

„Chápu. Nuže, jdi zase poslechnout, jestli někdo nejde, a pak ochutnáme tu pečení, kterou máš na pánvičce.“

„Myslím, že to ještě není propečený.“

„Copak to je?“

„Ale, taková směs – všelijaké dobroty, které jsem vyškemral po cestě: chleba, sádlo, brambor, řepa, vajíčko – a podobné věci.“

„Kdo ti dal vajíčko?“

„Nikdo... já...ehm...našel jsem je.“

„V nějakém kurníku, vid’?“

„Na tom nezáleží. Jestli se mi ale budete posmívat, nepozvu vás k jídlu, opravdu!“

„A jak to budeme jíst?“

„Mám vidličku, lžičku a kapesní nůž; můžete si vzít, co chcete. Když to jinak nejde, umím se obejít bez nich.“

Zatímco spolu rozmlouvali, Biggles si zul botu a ohmatal si kotník. Jakmile však botu sňal, kotník začal rychle otékat. „No tak, jdi se přesvědčit, jestli se tu někdo nepotuluje kolem,“ vyzval Biggles hochy. „Já si zatím zavážu kotník. Vymkl jsem si ho.“

„Všecko je O.K.“ řekl chlapec, jakmile se důkladně podíval kolem domku.

„Dobrá. Pak si myslím, že bys mohl znovu zapálit ten oheň, abych viděl, co dělám. Sežeň trochu trávy nebo něco podobného, abychom mohli ucpat skuliny, jimiž proniká světlo. Máš dost roští?“

„Tamhle venku je dřeva dost, býval tady totiž přechod přes trať.“

„Prima. Tak sem nanos pořádnou zásobu. Musím si usušit šaty, jsem promočený až na kůži.“ Biggles si ovázal nohu kapesníkem a pruhem plátna, utrženým z košile. Potom pojedl, sice jen malé množství, ale s chutí o to větší. Po skrovné večeři se cítil mnohem lépe. „A teď, Gingere, moc potřebuji, abys mi pomohl,“ řekl Biggles.

„Tak dobře, ale dejte už pokoj s tím Zrzkem, jmenuju se Hubblethwaite.“

„Nechme to při Zrzkovi, je to kratší,“ navrhl Biggles.

„O.K., pro mě za mě,“ souhlasil hoch. „Mimochodem, jak se jmenujete vy?“

„Bigglesworth.“

Ginger sebou prudce škubl. „Bigglesworth! Nejste vy náhodou ten válečný pilot?“

„Ano, byl jsem ve válce,“ přiznal se Biggles.

„No to mě podrž!“ vyhrkl hoch. „Vy jste opravdický Biggles. To mám ale dnes šťastný den, opravdu: vím o vás všechno, takže mi nemusíte nic říkat.“

„Jak ses to dozvěděl?“

„No, přece jsem o vás četl. Vy máte kamaráda, jmenuje se Algy nebo tak nějak, že jo. Kdepak jste ho nechal?“

„Měli jsme se sejít u mého letadla a teď má kvůli mně nejspíš pěkně zamotanou hlavu. Ale nechme toho, věc je vážná, hochu! Nedělal jsem si legraci, když jsem ti říkal, že mám v patách bandu lotrů. Chytili mě, ale já jsem jim utekl. Na útěku jsem si vymkl kotník, a to pro mě může mít zlé následky. Předpokládám, že ti chlapi mě stále ještě hledají. Ty mi můžeš pomoci, ale budeš při tom muset použít hlavu.“

„O.K., šéfe; jen mi řekněte, co chcete, abych pro vás udělal?“

„Je tady někde nablízku nějaká vesnice nebo město?“

„Je tu dost velká vesnice, asi deset kilometrů daleko, prošel jsem jí na cestě sem. Nevím, jak se jmenuje, ale já ji brzo najdu.“

„To je jedno, jak se jmenuje, chci, abys udělal tohle.“ Biggles vytáhl svůj notes, vyjmul z něj několik vodou nasáklých bankovek a přidržel je nad ohněm, aby se usušily. „Vezmi si ty peníze,“ řekl pak, „a seženi mi auto. Potřebuji, aby pro mě někdo co nejrychleji přijel. Asi budeš muset zaplatit předem.“ Ginger přikývl. „Seženu někoho,“ řekl.

„Správně! Potřebuji, aby mě řidič dovezl do vesnice, a potom musím co nejrychleji poslat Algymu do Croydonu telegram, aby pro mě přiletěl.“

„Mám vyrazit hned?“

„Ano, to by bylo nejlepší. Touhle dobou budou mít všichni zavřeno, ale na to nedbej a zaklepej na vrata první dílny, kterou uvidíš. Kdyby se majitel vzpouzel, ukaž mu peníze. Potom mu řekni, že se zde stalo neštěstí. Také mu řekni, že mu za všechno dobře zaplatím. Pokud to všechno dokážeš, svezu tě ve svém letadle do Londýna.“

Gingerovi se zaleskly oči a pořádně se nadechl. „Já se vrátím,“ řekl významně a uchopil svou čepici. Bankovky ukryl hluboko do kapsy. „Na shledanou!“ řekl a vykročil do noci. Před domkem chvíli postál, ale protože nebylo nic slyšet, vyrazil svižným tempem podél železniční trati. Ušel asi jeden kilometr, když tmu před ním prořízl úzký paprsek světla. Nebylo to daleko, necelých šest metrů od něj. Ze tmy se vynořily dvě postavy.

„To je jen nějaký kluk,“ řekl jeden z těch dvou mužů znechuceně.

„To je ale nápad!“ ozval se Ginger bojovně. „Takhle tady stát, aby vás lidi museli přeskakovat.“ Hoch právě zahlédl obrysy automobilu, stojícího u živého plotu.

„Odkud jdeš?“ zeptal se jeden z těch mužů ostře.

Ginger ukázal palcem dolů na cestičku. „Tady je jenom jedna cesta, pokud dobře vidím.“

„Dávej si pozor na jazyk, ty jeden drzý spratku! Neviděl jsi někoho?“

„Ne, naštěstí ne. Doufal jsem, že mě někdo svezí. Kam jedete?“

„Hleď si svého. Hledáme jednoho chláпка; kdybys cestou někoho zahlédl, zavolej na nás. Dám ti za to libru.“

„O.K.“ souhlasil okamžitě Ginger. „Jestli ho uvidím, dám vám vědět. Tak sbohem.“

Jakmile se hoch dostal mimo dosah pohlavku, zastavil se a naslouchal. Ačkoli s neznámými muži rozmlouval nenuceně, nyní mu prudce bušilo srdce. Neměl žádné pochybnosti o důvodu přítomnosti těch dvou. Čekali zde na Bigglese. Má se vrátit a varovat ho? Ne, rozhodl se. Mohl by tak zmařit svůj úkol, kdyby je zavedl k Bigglesovu úkrytu. Krátce se zamyslel a pak pospíchal dál svou cestou. Když ušel asi půl kilometru, zastavil se, přiložil ruce k ústům a pronikavě vykřikl. Ušklíbl se, když zaslechl zvuk startujícího motoru.

„Tamhle je!“ zařval hoch. „Za ním!“ Sám se přikrčil a utíkal pryč. Počkal, dokud automobil nezastavil. Těžké kroky se k němu přiblížily. Hoch vykřikl: „Dělejte, ten muž utíká.“

Potom se začal pokradmu plížit jako indián zpátky k automobilu. Když k němu došel, zaslechl, jak muži cosi bručí v nevelké vzdálenosti odtud; zřejmě byli na rozpacích. Hoch sáhl do kapsy pro nůž. Otevřel jej a začal se plížit podél vozu, až nahmatl rukou pneumatiku. Přiložil k ní hrot nože a vší silou jej vrazil

dovnitř. Pneumatika byla sice tvrdší, než se domníval, ale hrot nožíku přece jen pronikl pláštěm. K velkému hochovu překvapení se neozval žádný zvuk. Náhle zaslechl, jak se muži vracejí. Proto rychle vyškubl nožik z gumy. Ostré syčení unikajícího vzduchu, který se hrnul za vytahovaným nožem, ho polekal. Bylo mu jasné, že ten zvuk mohou uslyšet i Bigglesovi nepřátelé. Jeden z nich právě hlasitě zaklel a vzápětí se oba rozběhli k automobilu.

Ale Ginger nečekal. S otevřeným nožem v ruce prchal jako zajíc, jehož pronásleduje smečka psů, a nezastavil se, dokud nebyl v bezpečí. Konečně mohl nůž uklidit do kapsy. Trochu si vydechl a svižným krokem vyrazil k světlům spící vesnice, nyní již viditelným. Když vstoupil do vesnice a míjel první řadu domků, potkal strážníka. Zřejmě se mu neznámý chlapec moc nezamlouval, protože si ho podezíravě prohlížel. Ginger uvažoval o tom, nemá-li strážníka požádat, aby s ním jel pro případ nějakého dalšího nebezpečí i on. Jenomže Biggles mu neřekl, aby přivedl strážníka; proto tento nápad pustil z hlavy. Brzy přišel k autodílně. Podle osvětleného benzinového čerpadla poznal, že je na místě. Dům byl sice zamčený, ale Ginger na to nedbal a bez sebemenších rozpaků začal bušit na dveře.

Vtom se rozletělo dokořán okno ložnice a v něm se objevila hlava muže. „Co se děje?“ zeptal se.

„Pronajímáte automobily?“ zeptal se Ginger.

„V téhle noční době ne,“ zněla stručná odpověď.

„Na tom snad nezáleží, jestli je nebo není noc; máte taxíka?“

„Mám, kdo ho chce?“

„Já, pane!“

„Chceš, abych tě zavezl do tvé vily, že ano?“

„Mé peníze jsou stejně dobré jako peníze kohokoli jiného.“

„Kolik máš?“

„Co je vám do toho? Kolik byste chtěl za necelých deset kilometrů jízdy?“

„To tě v téhle noční době bude stát dvě libry.“

„O.K. Pospěšte si a já vám ještě přidám deset šilinků.“

„Děje se něco vážného?“ zeptal se ho ten muž podezřavě, když se čtvrt hodiny nato objevil ve dveřích garáže.

„Jeden pán měl tam dole na silnici úraz a potřebuje, abyste ho zavezl do vesnice.“

„Proč jsi to neřekl dříve? Kde máš peníze?“

„Tady jsou.“

Muž si vzal dvě librové bankovky, které mu hoch podal, a potom vytáhl roletu garáže. Za chvíli se vykodrcala ven stará fordka. „Nastup si!“ vyzval Gingera muž. „Kterým směrem pojedeme?“

„Rovnou za nosem,“ odpověděl hoch. „Jeďte rychle, budu vám říkat kudy.“

Za dvacet minut dorazili ke trati. „Nyní jeďte pomalu!“ varoval hoch řidiče. „Ale kdyby po nás někdo začal střílet, šlápněte pořádně na plyn.“

„O čem to mluvíš? Říkal jsi něco o střílení?“

„Ano. Považoval jsem za vhodné – varovat vás. Kdyby se nás někdo pokusil zastavit, vjeďte přímo do něj!“

„Kde si myslíš, že jsme, někde v Mexiku?“ poškleboval se řidič.

Avšak Ginger ho neposlouchal. Pátral po nepřátelském automobilu, ale ten už byl pryč. „Hej, jsme na místě!“ vykřikl hoch, když dojeli k bývalému přechodu přes trať.

Jakmile automobil zastavil, Ginger vyskočil z auta a rozběhl se k domku. „Hej, Biggles! Už jsme tady!“ vykřikl vítězoslavně.

S pocitem podivného mrazení po těle vstoupil dovnitř a škrtl zápalkou. Místnost byla prázdná. Nejprve tomu nemohl uvěřit. „Biggles!“, zašeptal celý vyděšený, „kde jste?“ A pak vyběhl z domku. „Biggles! Biggles! to jsem já, Ginger!“

Neozvala se žádná odpověď. Hoch zbledl a zadíval se upřeně na řidiče.

„Chytili ho,“ bručel chraplavým hlasem. Potom ještě jednou, zesíliv hlas, zakřičel: „Biggles!“

Minutu nebo dvě zíral do tmy. „Co budeme teďka dělat?“ zeptal se bezradně řidiče.

„Nevím, co hodláš dělat ty, ale já pojedu domů. Kdybych tušil, žeš mě sem vylákal pro nic za nic...“

„Vždyť jste dostal zapláceno!“ vyjel si na něj Ginger. „Tak co vrčíte? Počkejte chvíli, pojedu s vámi, nemělo by žádnou cenu, abych tady zůstal.“

Než Ginger ve vsi opustil majitele autodílny, dal mu ještě slíbených deset šilinků. Octl se opět sám. Nebylo mu dobře a zvažoval, jestli nemá požádat o pomoc strážníka. Ale nemohl se k tomu rozhodnout. Pochyboval totiž, že by mu na policii uvěřili. Jistě by Bigglesův případ považovali za nepravděpodobný. Ginger bloudil vesnicí, dokud se nerozvednilo. Potom zamířil k poště.

KAPITOLA TŘETÍ

PRŮZKUMNÝ LET

Den již pokročil, když Algy přistál na letišti v Croydonu. Cítil, že jeho nitrem zmítá bouře. Pokud si vzpomínal, ještě nikdy v životě nebyl tak rozčilený a vyděšený, přestože nemohl uvěřit, že by se Biggles mohl stát obětí nějaké tragické události. Byl zmatený a nevěděl si rady, ačkoli na první pohled bylo zřejmé, že jeho povinností je informovat o nočních událostech policii.

Algy nechal letadlo na přistávací ploše, aby je mechanici mohli odklidit, a ubíral se jako ve snách ke klubovně pilotů.

„Máte tady telegram, Laceyi,“ zvolal Benton, klubový instruktor. Vycházel právě z kanceláře, když přišel Algy.

„Telegram pro mne?“ zvolal Algy udiveně. „Kdo u všech všudy...?“ Vzal z přihrádky žlutavou obálku a netrpělivě ji roztrhl. Telegram byl adresovaný jednoduše,

Algy Lacey, letiště Croydon.

*Přijed'te okamžitě. Vezměte letadlo. Biggles zajat.
Čekám na vás na letišti v Cramlingtonn.*

Ginger

Algy četl telegram znovu a znovu, nejméně však pětkrát. Namáhal se porozumět jeho obsahu; jen jedno slovo mělo pro něj význam, a to slovo Biggles. Nevěděl

ani, kdo je to Ginger, jenž byl pod telegramem podepsaný, ani proč na něj bude čekat na letišti v Cramlingtonu, který je nedaleko od města Newcastle na řece Tyne. Ale slovo Biggles stačilo. Algy se bez meškání vrátil zpět k letadlu, kde vyděsil mechaniky netrpělivým pobízením, aby mu ihned naplnili nádrže benzínem. Nechal tam vzkaz pro Smytha, jejich mechanika, aby čekal na další zprávu pro případ, že by ho potřeboval. Během deseti minut se Algyho letadlo vznášelo na obloze. Podporováno slabým větrem doletělo do Cramlingtonu v rekordním čase. Algy zajel na přistávací dráhu a díval se zvědavě kolem sebe.

Spatřil jen zrzavého a pihovatého mladíka, který si ho s upřímným zájmem prohlížel. Algy mu nevěnoval žádnou pozornost; byl zvyklý na zvědavé pohledy výrostků.

„Vy jste Algy?“ zeptal se ho ostýchavým hlasem hoch. Algy sebou trhl a podíval se udiveně na chlapce. „Někteří lidé mi tak říkají, proč se ptáš?“ odpověděl pomalu.

„Já jsem Ginger.“

Algy překvapeně zamrkal a tázavě si prohlížel neznámého hochu. „Chceš říci – že ty jsi mi poslal ten telegram?“

„Ano, pane. Nic lepšího jsem nevymyslel. Mám strach, že ta banda dostala Bigglese – chci říci majora Biggleswortha.“

„Banda chytila Bigglese – která banda? Co o tom víš? Pojď sem ke mně a všechno mi pěkně popořádku pověz.“

Ginger se ochotně pustil do vypravování. Popsal své příhody stručně, ale nevynechal nic důležitého,

Bigglesův příchod do strážního domku, jak byl promočený a všechno, co už známe až do chvíle, kdy se vrátil s najatým automobilem pro Bigglese, který mezitím zmizel. „A potom jsem šel na poštu a poslal jsem vám telegram,“ uzavřel své vyprávění hoch. „Nevěděl jsem, kam bych vás měl pozvat, ale vzpomněl jsem si, že jsem nedaleko od Newcastleu. Letiště v Cramlingtonu, které je nejbližší, dobře znám. Zbyly mi v kapse ještě nějaké peníze od Bigg...ehm...majora Biggleswortha, takže jsem se mohl dostat až sem. Tady je jejich zbytek – bude lepší, když si je vezmete k sobě.“

„To teď není důležité,“ namítl stručně Algy, dívaje se upřeně do země. Po delší pomlce se Gingera ještě zeptal: „Myslíš, že bys poznal to místo – ten strážní domek – kdybys jej viděl shora, z letadla?“

„No, já jsem ještě nikdy nebyl nahoře, tak nevím, ale pokusil bych se o to,“ odpověděl hoch upřímně.

„Tak tedy pojď mrkneme se na to,“ vyzval ho Algy. Nyní už byl schopen utvořit si alespoň neurčitou představu o tom, co se přihodilo, když Biggles odešel na obhlídku záhadného letadla. Předpokládal, že Bigglese nejprve chytili, potom ho zavlékli na palubu letadla a po přistání se Bigglesovi podařilo uprchnout. Na útěku se setkal s Gingerem, ale byl znovu chycen, když se hoch vydal shánět automobil. Bylo-li to opravdu tak, pak nejspíš Bigglese opět naložili do letadla a někam s ním odletěli. V tom případě bylo téměř vyloučené najít ho. Mohl být uvězněný kdekoli v okruhu asi tří tisíc kilometrů. Na druhé straně přítomnost dvou mužů, kteří zastoupili Gingerovi cestu, signalizuje, že ti z letadla mají na souši spojence, podobně jako v Norfolku. To by také mohlo znamenat, že letadlo odletělo dříve, než byl

Biggles po druhé chycen. Algy si byl jistý, že letadlo se musí vrátit na základnu ještě před rozedněním, ať je kdekoli. Ve svých dalších úvahách tedy vycházel z toho, že letadlo odletělo a Biggles byl zavlčen spiklenci do jejich tajného sídla. Tajné sídlo, nebo spíš operační základna pro styk s pobřežím, by tedy mělo být někde nedaleko moře. Algymu bylo jasné, že první věc, kterou musí udělat, je toto: prohledá celou oblast shora.

Ginger se doslova chvěl vzrušením, když mu Algy pokynul, aby se posadil vedle něj, na místo, kde obvykle sedával on sám. „Odkud to všechno znáš?“ zeptal se Algy překvapeně Gingera, který zcela suverénně poznal každou součást řízení.

„Četl jsem o tom,“ odpověděl hoch. „Četl jsem o letectví všechno, co se mi dostalo do ruky.“

„Nu, vidím, že jsi neztrácel čas,“ řekl uznale Algy. „Ted’ ale poslouchej, poletíme nad oblastí, kde ses včera v noci setkal s Bigglesem. Jakmile spatříš ten strážní domek, zatahej mě za rukáv. Rozuměl jsi?“

„O.K.“ odpověděl Ginger a již se kolem sebe spokojeně rozhlížel, protože se vznesli do výšky.

Algy zamířil na východ a zanedlouho se dostali k pobřeží. Bylo většinou skalnaté, nevhodné k přistávání letadel. Bylo tam však jedno místo, kde by snad mohl hydroplán přistát. Než se Algy dostal přímo nad něj, zahlédl betonový bunkr. Nijak se nelišil od bunkru, který objevili s Bigglesem v Norfolku. „Tak, tady to máme,“ zabručel Algy a v očích se mu kmitl záblesk porozumění. Bylo třeba spustit se níž a ostřížím zrakem prohlédnout místo metr po metru. Brzy Algy zahlédl úzkokolejnou železniční trať. Hned se s Gingerem, jenž se díval dolů s nadšeným výrazem v obličeji, podělil o svůj objev.

„Tamhle je ten domek!“ zvolal Ginger a ukázal na malý černý čtyřhran u přechodu přes trať.

Algy přikývl a začal kroužit kolem strážního domku stále v širších kruzích. Pozorně si prohlížel každou stavbu, která by mohla sloužit jako úkryt a základna pro spojení s posádkou letadla. Naštěstí tu bylo takových stavení jen několik. Nedaleko vchodu do jakéhosi starého uhelného dolu stály dva na první pohled opuštěné domky. Potom tam byla o samotě stojící krčma, jeden dělnický domek z červených cihel a ještě další dvě opuštěná stavení. Jedno z nich upoutalo Algyho pozornost. Stálo poněkud stranou v nevelké vzdálenosti od silnice a zároveň blízko pobřeží. Nebylo téměř vidět, neboť ho ukrýval hustý porost břečťanu. Na sever i na východ bylo chráněno borovicemi, všelijak pokroucenými nárazovým větrem od moře. Dům obklopovala prořídla ovocná zahrada a několik polorozpadlých přístavků. Na jihu se vinula stromořadím cesta, která směřovala k silnici. „To je ale ponuré místo,“ pomyslel si Algy, „jako stvořené pro drama.“ Algy si rychle načrtl několik poznámek do svého zápisníku a zhotovil také zběžný plánec celé oblasti. Zaznamenal polohu každé stavby, která byla v dohledu. Již byl téměř hotov, když ho cosi zaujalo. Na první pohled docela obyčejná věc. Automobil. Stál mezi dvěma přístavky. Algy si vzpomněl na hochovu příhodu s propíchnutou pneumatikou a okamžitě byl ve velkém pokušení snést se ještě níž a přesvědčit se, není-li to on. Pak ale usoudil, že by to bylo příliš riskantní. Je-li ten dům skutečně sídlem gangu, mohlo by nízko letící letadlo zbytečně vzbudit podezření. Algy měl nyní pocit, že všechno, co mohl zjistit, už ví, a protože nic dalšího

stejně nemohl podniknout, obrátil letadlo a zamířil zpátky na letiště.

Jakmile přistáli, pomalu si svlékl kombinézu a podíval se zamyšleně na Gingera. „Co máš nyní v plánu?“ zeptal se ho.

„A co vy?“ ozvala se prostoduchá odpověď. Byla tak případná, že se Algy musel usmát, ačkoli mu do smíchu vůbec nebylo.

„Já? Já se pokusím vypátrat majora Biggleswortha,“ řekl Algy vážně.

„No, a mohl bych vám pomoci?“

Algy rychle zamrkal očima. „Já nevím,“ řekl pomalu, „zapomněl jsem ti poděkovat za ten telegram. V každém případě sis počínal velmi samostatně, to musím přiznat. Asi budu potřebovat pomoc, a ty bys mi mohl být užitečný. Kam jsi měl namířeno, když ses setkal s majorem Bigglesworthem?“

„Do Londýna, chci vstoupit do RAF.“

Algy svažtil obočí. „Ach tak, ty jsi tedy budoucí letec?“

„Jsem tím budoucím letcem už hodně dlouho, takže nyní je na čase, abych se jím stal doopravdy,“ řekl Ginger pohotově. „Vím o letadlech všechno – chybí mi jen zkušenosti s opravdovým létáním.“

„To je jasné,“ řekl Algy. „Podívej se, hochu, takhle ale nemůžeš chodit.“

„Jak?“

„V těch hadrech, co máš na sobě.“

Ginger se začervenál. „To jsou nejlepší šaty, které mám,“ podotkl.

„Myslel jsem si to. Tady máš nějaké peníze. Přidej je k těm, co ti zbyly od majora Biggleswortha. Rychle

sebou mrskni do Newcastleu a sežeň si tam něco na sebe, aby se v tom dalo létat. Hned potom se sem vrať. Mám v plánu dnes v noci pokračovat v pátrání.“

„Myslíte kolem toho domu, kde stál automobil?“

Algy se podívil: „Tak tys ho také spatřil?“

„Ovšem, já jsem ten automobil přece vyhlížel. Myslíte, že to je místo, kam odvěkli Bigglese?“

„Právě tak by mohlo to místo vypadat.“

„Co teď hodláte podniknout, půjdete na policii?“

„Asi bych tam měl zajít, ale policie by celou věc mohla zamotat. Trvalo by jim celou věčnost, než by si opatřili povolení k domovní prohlídce, a ptáček by mezitím mohl fouknout z hnízda. Navíc by mi dalo asi dost práce, než bych přesvědčil policajty, že mluvím pravdu. Kdyby se však ukázalo, že sám na to sousto nestačím, potom bych musel samozřejmě všechno ohlásit policii. Zatím bych se tam chtěl porozhlédnout bez asistence policie. Ale nyní už dost; utíkej do Newcastleu a kup si to oblečení a nějaké jídlo. Sejdeme se tady! Já se poohlédnu po nějakém automobilu, který bychom si mohli na dnešní noc vypůjčit.“

„O.K. Tedy na shledanou.“

Algy pozoroval s úsměvem malou vzpřímenou postavu hochy, který rychle zmizel za rohem. „Pěkně si vykračuje – a jak zpříma drží hlavu,“ bručel si pro sebe ještě na cestě do klubovny.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V SÍDLE GANGSTERŮ

Když Ginger odešel sehnat automobil, Biggles se usadil co nejbliž u malého ohně a začal se připravovat na dlouhé čekání. Zář vycházející z ohně by ho mohla prozradit a Biggles si toho byl dobře vědom, neměl však jinou možnost, nechtěl-li riskovat oboustranný zápal plic. Měl stále na sobě mokré šaty, a pokud by v nich zůstal ještě nějakou dobu, nejspíš by onemocněl. Ostatně doufal, že jeho nepřátelé se již vzdali pronásledování. Nedlouho po Gingerově odchodu se mu zdálo, že zaslechl někde v dálce výkřik, ale jistý si tím nebyl. Byl to ten výkřik, který měl Bigglesovy pronásledovatele svěst z cesty. To ovšem Biggles nemohl tušit. Nyní Biggles rozložil kabát, spodky, boty a ponožky kolem ohně a sám se uvelebil tak blízko, jak jen to šlo, aby se nepopálil. Pomalu uplynula hodina. Biggles začínal mít za jisté, že Černovous a jeho lidé ho již nepronásledují. Vzal proto zbytek dřeva a hodil je na oheň. Brzy měl všechno tak suché, že se mohl zase obléci. Ohýnek zvolna dohasínal, a ačkoli poraněný kotník stále bolel, Biggles si přece jen na chvíli zdříml.

Probudilo ho tiché vrčení u vchodu do domku. Když se tím směrem podíval, ke svému nemalému zděšení spatřil hlavu velkého zvířete, v jehož očích se odrážela záře žhavých uhlíků. Okamžitě mu bylo jasné, že to může být jedině pes. Udělal to nejlepší, co se za daných okolností dalo udělat. Začal mluvit na zvíře tichým, konejšivým hlasem, doufaje, že se mu podaří jej uklidnit.

„Co je starouši?“ řekl mu lichotivě, přitom však nepřestával pátrat po nějaké zbrani pro případ, že by se zvíře začalo chovat nebezpečně. Jediná odpověď, kterou Biggles dostal, bylo další vrčení. Když se pes protáhl celý dovnitř, Biggles zjistil, že je to velký černý alsaský pes. Psi tohoto plemene v sobě mají příliš mnoho vlčí krve a je třeba se jich obávat. Pes znovu zavrčel a vycenil zlověstně tesáky. „No tak dobře, jak chceš. Jedeš ven, ty zvíře!“ vyjel Biggles na psa.

Ale hned nato se ozval venku výkřik. „Pojďte sem, tady je,“ volal čísi hlas. Pak zaznělo slabé hvízdnutí, na něž pes okamžitě zareagoval a zmizel. Ke vchodu do domku se blížily těžké kroky.

„Vylez ven!“ řekl hlas.

Biggles zkoprnl, ale neodpověděl. Kdyby tam byly dveře, mohl se pokusit v domku udržet až do Gingerova příchodu, neboť věřil, že hoch přivede řidiče, který by mu pomohl. Ale protože tam dveře nebyly a Biggles neměl žádnou zbraň, byl bezmocný.

„Slyšel jsi, co jsem řekl – vylez ven!“ opakoval zlostně tentýž hlas.

Ale Biggles stále neodpovídal. A pak se ve dveřích objevilo ústí automatické pistole, za ním se vynořila ruka a paže, potom tvář. Biggles poznal jednoho z průvodců, jehož viděl v bunkru spolu s Černovousem.

„No prosím, co si přejete?“ zeptal se chladně.

„Hned se to dozvíš,“ odpověděl muž a komusi venku přikázal: „Sergeji, hod' sebou a zajed' sem s automobilem, kašli na tu pneumatiku a nějak sem doraz! A ty sed' klidně, dokud ti neřeknu, aby ses hýbal,“ pokračoval cizinec a výhružně kývl na Bigglese.

„Náš šéf si chce s tebou promluvit.“

Za pár minut se po silnici přikolébal automobil za hlasitého řidičova nadávání.

„Tak hybaj, nastup si!“ vyzval Bigglese muž s pistolí. „Bud půjdeš sám, nebo dostaneš jednu po hlavě a k autu tě vyneseme. Kdyby to záviselo na mně, poradil bych si s tebou jinak.“

„Vy jste Angličan?“ zeptal se Biggles zvědavě.

„Byl jsem Angličanem – dokud jsem si neodkroutil deset let v Dartmooru.“²

² věznice a lomy v Anglii

Objevilo se ústí automatické pistole, za ním ruka, potom tvář ...

„No vida, když vás tak poslouchám, řekl bych, že jste si je jistě zasloužil, a brzy si odkroutíte dalších deset,“ řekl Biggles a s námahou se postavil. Vida, že každý odpor by byl zbytečný, vzal si na sebe plášť. Biggles totiž vůbec netoužil po dalším zranění, neboť vymknutý kotník mu působil značné nesnáze.

„Nech si ty žvásty, a už ani muk a hezky rychle poskakuj!“ pobízel ho ten muž. Jakmile Biggles vylezl ven, vrazil mu neurvale do boku svou pistolí. „Dělej, co jsem ti řekl, jinak – uvidíš!“ osopil se cizinec na letce.

Biggles se protáhl na zadní sedadlo a cizinec se posadil vedle něj. „Šlápni na to, Sergeji!“ poručil muž řidičovi.

Drncání poškozeného automobilu na hrbolaté cestě působilo Bigglesovi mučivou bolest. Když se konečně dostali na hlavní silnici, oddychl si. Avšak brzy nato auto odbočilo na cestu, která vedla úvozem, a zastavilo před rozlehlým domem. Biggles byl neurvale vytažen z automobilu a vzápětí odvečen po dvojích schodech do místnosti, kde byl ponechán o samotě. Uvnitř se nesvítilo, ale dopadalo tam světlo z hvězd zářících na nebi. Místnost byla zařízena jako ložnice. Biggles přešel k oknu, jež bylo opatřeno železnými tyčemi, které měly zabránit vězni při útěku, a pokoušel se odhadnout, v jaké je asi výšce. Nebylo to víc než šest až osm metrů, ale pád z takové výšky by na pořádný úraz stačil. V místnosti se zamřížovaným oknem se již nic dalšího nedalo podniknout, a tak nezbývalo než počkat do rozednění.

Biggles strávil noc celkem pohodlně na prostém lůžku bez přikrývek. Probudil se nad ránem a hned se zaradoval, protože zjistil, že otok z kotníku pozvolna mizí. Znovu jej pevně ovázal pruhem látky ze své košile.

Asi v osm hodin mu byla donesena snídaně: džbán čaje, kus chleba a máslo.

Biggles v duchu děkoval svým vězňitelům a s chutí se po včerejším půstu najedl. Sotva spolkl poslední sousto, přilákal ho k oknu zvuk příjíždějícího automobilu. Blížil se k domu po zarostlé cestě. Biggles se díval na velké auto se zájmem. Zanedlouho mu však zmizelo z dohledu. Vzápětí uslyšel bouchnutí dvířek a hned nato těžké kroky na prázdném schodišti, kde se jejich zvuk dutě rozléhal. Zarachotil klíč v zámku a na prahu Bigglesova pokoje se objevili tři muži.

Jednoho Biggles znal již z minulé noci. Jednal uctivě s oběma zbývajícími muži, kteří byli na první pohled cizinci. První z nich, zavalitý člověk s šedivým vousem, vysedlými čelistmi a pichlavýma očima, byl asi jejich šéf. Měl na sobě tmavý plášť s astrachánovým límcem. Druhý muž byl hubený, snědý, s převislými černými kníry. V obličeji měl chladný, krutý výraz. Bigglesovi připomínal typ profesionálního zabijáka z gangsterských filmů.

Starší muž se šedivým vousem se posadil na roh postele a chvíli se beze slova díval na Bigglese. Potom se zvedl a s nevyzpytatelným výrazem mu pohleděl přímo do očí. Pomalu a rozvážně položil Bigglesovi otázku: „Co jste dělal v tom letadle?“

„Kdybych tam dělal cokoli, rozhodně vás to neopravňuje, abyste zákon bral do svých rukou,“ odpověděl Biggles stručně.

„Odpovězte na mou otázku.“

„Co bych tam podle vás mohl asi dělat – chtěl jsem se snad zadarmo svést v letadle? Vaši lidé mě našli v zátoce, kde letadlo kotvilo, a já nechci nijak popírat, že

jsem v letadle byl. Ale došlo k tomu náhodou. Neměl jsem na vybranou. Buď se dostat do letadla, nebo se utopit. Měl jsem jediný cíl – dostat se co nejrychleji pryč, jinak bych přece nebyl takový blázen, abych lezl na břeh?“

„Kde jste se do letadla dostal?“

„No, na vodě, to je snad jasné, kde jinde? Nechtějte po mně jméno místa, protože je neznám. Tuším, že jsme v hrabství Northumberland, ale jistý si tím vůbec nejsem.“ Biggles mluvil úplnou pravdu a jeho projev byl přesvědčivý.

Muž, jenž ho vyslýchal, náhle změnil předmět hovoru. „Vy se jmenujete Bigglesworth, že ano?“

„Ano.“

„Nejste vy náhodou ten major Bigglesworth, který si získal jméno během války?“

„Ano, sloužil jsem ve válce, pokud jste to měl na mysli, a doufám, že ne zcela bez úspěchu.“

Muž si vyměnil pohled se svými společníky a pomalu pokýval hlavou. „A nyní sloužíte v British Intelligence Service,“³ zeptal se klidně.

Biggles se zasmál, nemohl se tomu ubránit. „Nesloužím,“ řekl pak, „byl jsem až donedávna v cizině a nyní nedělám nic. Nejsem napojen na žádnou naší výzvědnou službu, ani nejsem voják v aktivní službě.“

„A vy si myslíte, že nám namluvíte, že včera jste se do letadla dostal pouhou náhodou?“

„Ne, zní to opravdu příliš nepravděpodobně,“ připustil Biggles. „Pouze vás mohu ujistit, že včera touto dobou jsem neměl sebemenší tušení, že takové letadlo vůbec existuje.“

³ Výzvědná služba britské armády

„Ale naneštěstí pro vás, nyní to víte.“

„Proč naneštěstí? Podle toho, co jsem spatřil, jde o neobyčejně zajímavé letadlo. Rád bych si je prohlédl podrobněji.“ Biggles mluvil nenuceně, ale ohledně mínění protivníků si nedělal žádné iluze.

„Pravděpodobně k tomu budete mít příležitost, mladý příteli, pravděpodobně ano,“ ujišťoval ho muž. „Možná se s ním seznámíte lépe, než byste si přál.“

„Mohl bych se vás zeptat na účel tohoto rozhovoru? A jak dlouho ještě mě hodláte věznit?“ reagoval Biggles chladně.

„Odpovím na první část vašeho dotazu; chtěl jsem uspokojit svou zvědavost, pokud jde o vaši totožnost, a dále jsem chtěl zjistit, proč jste se zapletl do věci, po které vám nic není. Odpověď na druhou část dotazu vám prozatím nemohu dát. Obávám se, že budu nucen vzít vás s sebou, majore Bigglesworthe. Nehledáte náhodou nějaké zaměstnání?“

„U vás rozhodně ne!“

„Bylo by jistě zbytečné chtít po vás slib, že všechno, co jste viděl, včetně letadla, zapomenete, když vás propustím!“

„To máte pravdu, bylo by to zbytečné.“

„Myslel jsem si to. V tom případě je váš osud v našich rukou. Poletíte s námi, jakmile zde letadlo znovu přistane. Potom...“ Muž pokrčil rameny a beze slova opustil místnost v doprovodu ostatních. Za chvíli Biggles spatřil automobil odjíždět. Vzdaloval se po stejné cestě, kudy ráno přijel.

„Jde o víc, než jsem si představoval,“ bručel si pro sebe Biggles, „a ten chlapík je s největší pravděpodobností šéf spiklenecké bandy. Jistě ho po

událostech včerejší noci ihned vyrozuměli. Proto přijel tak brzy po ránu. Rád bych věděl, kde má své hnízdo. Rád bych také věděl, co si teď asi myslí ubohý Algy?“

Jako na zavolanou se venku ozval tichý hukot letadlového motoru. Biggles mu zpočátku nevěnoval zvláštní pozornost, neboť se domníval, že je to nějaké letadlo z aeroklubu na vyhlídkovém letu. Když se ale hukot přiblížil, přiskočil k oknu a začal letadlo dychtivě vyhlížet. Nemýlil se. Byl to jeho Vandal!

Kdybychom řekli, že byl Biggles překvapen, nevystihovalo by to jeho skutečné pocity. Nedovedl si vysvětlit, jak se mohl Algy dozvědět, kde je. Gingera už dávno pustil z hlavy. Považoval totiž za nepochybné, že hoch po návratu do strážního domku pokračoval v cestě do Londýna. Vždyť byl bohatší o pár drobných, které dostal na taxi. Teď ale připouštěl, že se Ginger musel nějak spojit s Algym. Vzpomněl si, že spolu mluvili o letišti v Croydonu. „Jak jinak, Ginger sem Algyho přivedl. To je ale chytrý hoch!“ zabručel si pro sebe Biggles.

Tím, že se Algy objevil na scéně, dostala Bigglesova situace novou podobu. Na druhou stranu ale, kromě morální podpory, jeho přítomnost ještě nic dalšího neznamenal. Kdyby tak mohl Biggles dát Algymu znamení, dokud tu ještě krouží! Potom by jistě Algy našel způsob, jak ho odtud dostat. Ale jak už to bývá, Biggles neměl žádnou možnost, jak dát Algymu signál. Těžko mohl očekávat, že by Algy věděl, v kterém domě je vězněn. Přesto byl rád, že vidí letadlo, neboť jeho přítomnost byla jakýmsi pojítkem mezi ním a Algym. Proto litoval, když letoun zmizel z dohledu a hluk motoru v dálce zmlkl.

Kolem jedné hodiny dostal oběd. Přinesl mu ho týž muž, který mu donesl i snídani.

„Kdy asi přiletí to vaše letadlo?“ zeptal se ho Biggles.

„Brzy se dočkáte,“ ujistil ho jedovatě muž.

„Roztomilý chlápek, jen co je pravda,“ zabručel Biggles za odcházejícím.

Odpoledne pomalu minulo, a když denní světlo začínalo slábnout, pocítil Biggles neklid způsobený nečinností. „Budou-li mě tady takhle držet dlouho, asi se z toho zblázním,“ zavrčel nevrle a snad už po sté začal prohledávat místnost. Každý předmět, jenž by mohl sloužit jako nástroj k vypáčení nebo vylomení okna či dveří, byl odstraněn. Dveře sice nevypadaly nijak zvlášť bytelně, protože to byly obyčejné, levné dveře, ale pod tlakem Bigglesových ramen se ani nepohnuly. Použít násilí nemohl, nechtěl-li hlukem zburcovat svoje strážce. Proto přešel k oknu v naději, že se mu přece jen podaří něco vymyslet.

Venku již byla skoro tma. Bigglese náhle zaujal pohyb, který byl z výšky viditelný, ale z přízemí nepostřehnutelný. Proto soustředil do místa, kde ten pohyb spatřil, veškerou pozornost a brzy začal rozeznávat menší postavu člověka, plazícího se podél staříčké stáje. Ten člověk se choval obezřetně, celou dobu se držel těsně u zdi. Biggles bez dechu pozoroval jeho počínání. Když se doplazil na roh budovy, zdálo se, že začal pátrat očima po fasádě domu. Jakmile obrátil obličej směrem k oknu, za nímž stál Biggles, ukázalo se, že je to Ginger. V téže chvíli také Ginger spatřil Bigglese. Zdvihl ruku na znamení, že ho viděl, a vzápětí zmizel. Jeho odchod byl tak rychlý a nečekaný, že v

prvním okamžiku Biggles nemohl uvěřit, že hoch tam již není. Pozoroval to místo, kde Ginger ještě před chvílí byl, dokud se nesetmělo, očekáváje nějaký signál, ale nic se již nestalo. „No dobře, alespoň už vědí, kde teď právě jsem,“ myslel si spokojeně.

KAPITOLA PÁTÁ

ZÁCHRANA

Když Ginger zmizel Bigglesovi z dohledu, spustil se znovu na všechny čtyři a začal se plazit jako had k zadní části budovy. Jakmile se tam dostal, rozhlédl se rychle napravo i nalevo a skočil do křoví, rostoucího za stájí. Za pět minut se vyhrabal celý špinavý z jakési strouhy dobrých sto metrů od domu. Pak se tryskem rozběhl kolem živého plotu, lemujícího silnici. Než přešel silnici, zastavil se na chvíli, aby se přesvědčil, že je vše v pořádku. Potom se dal znovu do běhu. Po půl kilometru se dostal k mlázi. Ale ani tam ...

Proběhl mezi stromy jako stín a bez jediného zaváhání dorazil k cíli. V mlázi nedaleko silnice stál schovaný automobil.

Algy se opíral o kapotu a pozorně naslouchal, co se děje. Přesto sebou prudce škubl, když se před ním vynořil Ginger, jako by vyrostl ze země. „Kriste pane! Tys mě vylekal!“ vyhrkl ze sebe. „Tak se mi zdá, že jsi měl dnes večer pravdu,“ dodal, narážaje tím na jejich debatu ohledně plánu na dnešní noc. Algy by býval nejraději nechal Gingera u automobilu a sám by šel první na průzkum, ale hoch o tom nechtěl ani slyšet. Měl dva argumenty, proč by to měl být on a nikoli Algy. „Za prvé,“ řekl Ginger, „vy jste dvakrát větší než já, což znamená, že byste se vydal dvojnásobnému nebezpečí odhalení, a za druhé, já v této věci nejsem žádný nováček.“

Algy se nezeptal, kde získal takové zkušenosti, jen se na hochy podezíravě podíval.

„Tak tedy, je tam!“ prohlásil Ginger ležérně, s výrazem zkušeného zvěda ve tváři.

„Jak to víš?“ zeptal se nedočkavě Algy.

„Viděl jsem ho v okně, je až nahoře pod střechou.“

Algy se chvíli díval upřeně na Gingera, a pak řekl: „Ty ses měl narodit jako indián.“

„Si myslím taky,“ odpověděl mu hoch s protáhlým americkým přízvukem. „Navrhuji pro Bigglese zajet a vzít ho s sebou,“ dodal ještě.

„Myslím, že bychom měli přivolat policii.“

„To je ale nápad. Dovedu si představit, jak by to dopadlo. Než by si obstarali povolení k domovní prohlídce a všechno další, byl by Biggles všude jinde jen ne v tomhle domě. I teď hrozí, že ho mohou každým okamžikem přemístit. Museli bychom si připadat jako pořádní hlupáci, kdybychom šli přivolat policii na pomoc, a potom shledali, že dům je prázdný.“

„Snad máš pravdu.“

„Tady není na místě mluvit o nějakém snad.“

„Dobrá, já ale nejsem žádný profesionál v přepadání osamělých venkovských sídel, a proto se tam budu muset jít porozhlédnout, než se pro něco rozhodnu. Nemáme zbraně, zatímco oni jsou nepochybně ozbrojeni. Rád by věděl, kolik jich tam je?“

„Neviděl jsem tam nikoho kromě Bigglese. Od určité chvíle jsem si byl jistý, že tam je.“

„Jak to?“

„Našel jsem automobil s propíchnutou pneumatikou. Než jsem Bigglese spatřil, prolezl jsem všechny přístavky kolem domu a pozoroval jsem všechna okna.

Biggles mě také viděl, dal jsem mu znamení a vrátil jsem se sem.“

„Přece jen bych se měl jít podívat alespoň na to okno.“

„Ani bych neřekl, riskoval byste vyzrazení. Pokud tam půjdeme, tak jedinečně pro Bigglese. Dostal jsem nápad.“

„No dobrá, jaký?“

„První věc, kterou musíme udělat, je vylákat ty lidi z domu ven.“

„A jak to chceš udělat – zajít tam a požádat je, aby laskavě odešli...?“

„Houby! Mohl bych vymyslet tisíc různých způsobů, jak je dostat ven. Já už je vytáhnu, jen se nestarejte! Mám takový plán. Především si musíme uříznout dva pořádné klacky.“

„Já nemám nuž...“

„Ale měl byste nějaký mít. Já bez nože neudělám nikdy ani krok. Řekl jsem, že si nejprve uřízneme dva klacky a vezmeme s sebou rezervní kanýstr s benzínem...“

„Snad nechceš ten barák podpálit?“

„To jsem neřekl, byl bych jen rád, kdybyste mě nechal domluvit. Kde jsem to přestal? Jo, o tom benzínu. Použijeme na ně fintu! Nyní půjdeme společně. Nejprve si vezmete v kůlně s nářadím sekeru: je tam, viděl jsem ji.“

„A na co sekeru?“

„Abyste měl čím rozbít dveře Bigglesova vězení, to je snad jasné?“

„Aha.“

„Potom si stoupnete k zadnímu východu a počkáte, až se ti chlapi vyřítí z domu. Oni se vyřítí, na to můžete vzít jed. Až vyběhnou ven, vy vběhnete dovnitř.“

„Moment, a jak je přinutíš, aby vyběhli?“

„Nic se nebojte. To je moje starost. Vždycky jsem si přál zapálit pořádnou hranici a teď se mi naskytla konečně příležitost. Takže: vy budete hlídat zadní vchod. Jakmile ti chlapi vyběhnou z domu, vpadnete dovnitř a poběžíte do druhého patra. Budete volat na Bigglese. Až se vám ozve, budete vědět, ve které místnosti je uvězněný. Pak už vám zbyde jen rozbít ty dveře a mazat zpátky k automobilu.“

„Docela dobré,“ připustil Algy s obdivem. „Kdy jsi to všechno vymyslel?“

„Kdy jsem to vymyslel? Nic jsem nemusel vymýšlet, přišlo to samo od sebe.“

Algy se usmál a řekl: „Tak dobře, uřízneme si ty klacky!“

Za několik minut bylo vidět dvě postavy pokradmu se plížící směrem k Bigglesovu vězení. Byla tma jako v pytli, ale Ginger měl oči, jak se zdálo, jako kočka. Algy ho slepě následoval. Poškrábal si při tom ruce i obličej o ostružiní, vyrůstající z živého plotu.

„Nedělejte takový hluk,“ zašeptal Ginger, „připomínáte mi slona v hodně husté džungli.“

„Kde jsi viděl slona v džungli?“

„No v kině, přeci. Teď už buďte potichu! Jsme taďy; tamhle jsou ty dveře, které budete sledovat. Je to zadní vchod, a právě tudy vyběhnou ti chlapi. Tady je kůlna s náradím. Počkejte chvíli, donesu vám sekeru.“ Hoch se vmžiku vrátil a podal Algymu sekeru.

„A co budeme dělat v případě, vyběhnou-li hlavním vchodem?“ zeptal se Algy.

„Nevyběhnou. Ted' se někam schovejte, jinak vás spatří v záři požáru. Sledujte ten ohňostroj. Tak sbohem.“ S klackem v pravé ruce a s kanystrem benzínu v levé zmizel hoch ve tmě. Tiše jako duch se kradl bludištěm budov a kvílen, až se dostal ke stáji. Na zemi se válela sláma, bylo zde i několik otepí sena, takže nebylo pochyb, že kdysi zde opravdu byla stáj.

Ginger bez problémů odšrouboval víko kanystru a polil seno hořlavinou. Potom jej postavil na zem a hmátl do kapsy pro zápalky. Vtom ho vyrušil podezřelý zvuk. Když se otočil, spatřil dlouhý nízký stín, jenž se k němu pomalu blížil. Zároveň bylo slyšet zlověstné vrčení.

Hoch cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Byl to velký černý alsaský pes, který měl zřejmě pelech ve stáji. Ginger se zhluboka nadechl, uchopil oběma rukama pevně svůj klacek a čekal; nic jiného se nedalo dělat, neboť to zvíře stálo mezi ním a dveřmi. Pes se zastavil a chvíli, která se zdála věčností, na sebe hleděli. „Jdeš ven!“ poručil psovi Ginger.

Zvíře vyskočilo. Ginger uhnul na stranu a vší silou se rozmáchl klackem. Mířil na hlavu, ale zasáhl mnohem zranitelnější místo – čumák. Úder těžkého klacku, který dopadl psovi na čumák, vzbudil v hochovi nepříjemný pocit, ale neměl na vybranou. To zvlčilé zvíře by ho ve chvíli roztrhalo na kusy. Pes napůl vyl a napůl zuřivě štěkal, přitom se točil stále na místě. Potom znovu zaútočil, ale nyní si dával pozor na klacek, kterým Ginger mával před zvířetem jako cepem. Kdyby to byl buldog, utkání by pro Gingera skončilo špatně. Alsaský pes však postrádá odvážnou a svéhlavou divokost svého menšího

bratra. Pes se znovu vyřítil vpřed. Ginger začal ustupovat dozadu. Přitom na něco šlápl, a vzápětí dostal ránu do týla. Hoch okamžitě poznal, co to bylo: velké stájové koště. Ginger si nemohl přát šťastnější shodu okolností. Košťata jsou totiž nejlepší obranný prostředek proti zlým psiskům. Proto Ginger zahodil svůj klacek a uchopil koště. Alsaský pes uviděl, že klacek spadl na zem. Ihned toho využil. Zuřivě se vrhl na Gingera. Ten ale na nic nečekal a namířil tuhé štětiny psovi přímo proti očím. Pes strašně zavyl, stáhl ocas mezi nohy a vyřítil se ze stáje. Ginger zdvihl ze země svůj klacek a konečně se mu podařilo třesoucí se rukou zapálit oheň. Vyděšeně uskočil od plamenů, které, jak se zdálo, přeskočily směrem k zápalce, když jí Ginger škrtl. Rychle se ještě rozhlédl, neuvidí-li někde psa, ale nebylo po něm ani potuchy.

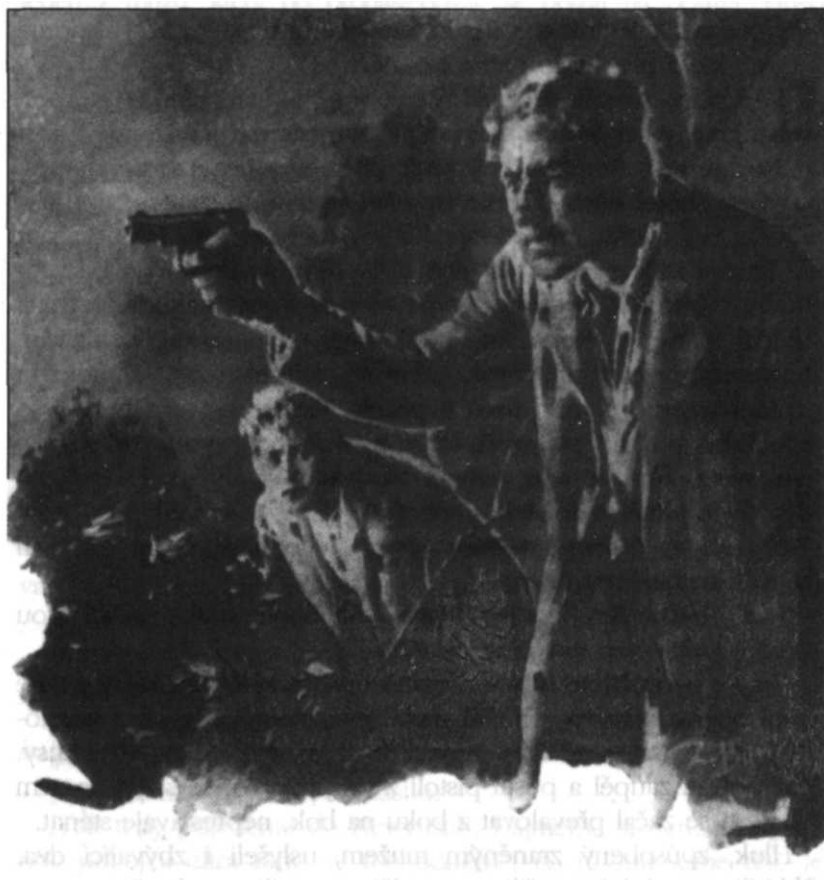
Sotva hoch dorazil do úkrytu, rozletěly se dveře zadního vchodu. Objevil se v nich neznámý muž.

„Jsem si jistý, že ten pes štěkal,“ řekl někdo další uvnitř domu, a potom hlasitě zavolal: „Zulu! Pojd' sem! Zulu! Pojd' sem!“ Náhle umlkl. Nejspíš spatřil plameny šlehající k nebi. „Podívejte se!“ zaječel. „Hoří stáj! Rychle vodu!“ Vzápětí bylo vidět tři muže, ženoucí se k ohni. Jeden křičel: „Vezmi hadici!“ Druhý: „Je v kůlně s nářadím!“

„Vědra jsou na nic!“ snažil se je překřičet třetí.

Ginger spatřil ze svého úkrytu Algyho, ženoucího se v ponuré záři požáru k zadnímu vchodu. Zanedlouho se ozvalo z domu bušení, které přehlušilo praskot ohně.

„Ten chlap nahoře se snaží dostat ven,“ zvolal jeden ze strážců, jenž táhl za jeden konec beznadějně zamotanou hadici.

Muž zdvihl svou zbraň a pečlivě na uprchlíky zamířil.

„Nechte ho!“ vzkřikl druhý muž. „Stejně se nemůže dostat ven. A kdyby shořel dům, ušetřilo by nám to mnoho starostí.“ Muž se rozběhl po dvoře, odmotávaje hadici. Klel při tom jako pohan, ale hadice stále vzdorovala jeho úsilí. Nyní se dostal do bezprostřední blízkosti Gingerovy skrýše. Musela to být náhoda, že muž vzlédl právě v okamžiku, když Algy, následován kulhajícím Bigglosem, vyběhl z domu. „Pozor!“ zaječel muž s hadicí a napřáhl směrem k nim ruku s pistolí. Vzdálenost cíle byla bezprostřední a v záři plamenů, které nyní šlehaly vysoko k obloze, bylo světlo jako ve dne; minout cíl, jakým se teď stali Biggles a Algy, bylo téměř vyloučené, neboť Biggles se nemohl pohybovat příliš rychle. Oběma mužům chybělo dobrých sedm až osm metrů k nejbližšímu úkrytu.

Muž – byl to ten, kterého Biggles tak dobře znal – zdvihl svou zbraň a pečlivě na uprchlíky zamířil.

Ginger vyskočil ze skrýše. Rozmáchl se a klackem, který pevně svíral oběma rukama, přetáhl muže přes holeň. Klacek z jasanového dřeva tak silný úder nevydržel a rozletěl se na dva kusy. Muž bolestí zaúpěl a pustil pistoli z ruky. Potom se svalil na zem a bolestí se začal převalovat z boku na bok, nepřestávaje sténat.

Hluk, způsobený zraněným mužem, uslyšeli i zbývající dva. Ohlédli se, a když spatřili, co se děje, spustili povyk. Ginger pohotově přiskočil k pistoli a namířil na ně. Nebylo kdy, aby je varoval. Hoch chrлил z pistole olovo tak rychle, jak dovedl mačkat kohoutek. Než vypálil pět ran, byli muži z dosahu. Ginger toho využil a pustil se za oběma letci. Brzy je začal dohánět.

Biggles, podpíraný Algym, co nejrychleji poskakoval směrem k silnici.

Náhle se ozval výstřel. Hoch se ohlédl a vytáhl z kapsy pistoli.

Jeden z mužů, který ho pronásledoval, se dostal na dostřel. Hned se však zarazil, když z hochovy pistole vyšla rána, mířená přesně na jeho hlavu.

„Zůstaňte tam, kde jste!“ zařval hoch. „Nebo vás provrtám jako...jako tento...no, tak u čerta, jak se to říká?“ zavrčel hoch. „Jako řešeto – ano!“ Potom zesílil hlas a znovu zvolal: „Já vás, vy padouši, provrtám jako řešeto, jako dvě řešeta!“ Cestou k automobilu si ještě říkal: „Nějak mně to nezní, jako řešeto, neměl bych se na to mrknout do frazeologického slovníku?“

„Jen klidně pokračujte!“ zvolal na Bigglese a Algyho, kteří se právě ohlédli. „Rychle do auta!“

Nad hlavou mu zahvízdala ještě jedna kulka, ale byla pro tentokrát naštěstí už poslední.

„S tou pistolí zacházej opatrně, hochu!“ řekl Biggles vážně Gingerovi, zatímco Algy zapínal startér. „Udělal bys lépe, kdybys mi ji dal, než si s ní ublížíš; kdepak jsi ji vzal?“

„To je má válečná kořist,“ odpověděl hoch. „Budu ji potřebovat, jak tak pozoruji, jestliže se s vámi budu dále stýkat.“

„Kam pojedeme?“ zeptal se Algy, sedící za volantem.

„Kamkoli,“ odpověděl Biggles. „Nejprve se musíme dostat na silnici a potom zamíříme k nejbližšímu městu. Kde je letadlo?“

„V Cramlingtonu.“

„A kde jsme teď?“

„Asi hodinu cesty od Newcastleu.“

„Tak tedy pojedeme do Newcastleu. Najmeme si tam na dnešní noc pokoj a zítra ráno se rozhodneme, co podnikneme dál. Je toho hodně, co musíme probrat.“

„Moc rád bych věděl, jak ses dostal sem na sever?“ zeptal se Algy, když uháněli po silnici k městu.

„Hned ti to všechno povím,“ odpověděl Biggles.
„Chci se jen trochu najíst, pak si dát jednu teplou koupel a povšechně se zušlechtit.“

KAPITOLA ŠESTÁ

VÁLEČNÁ PORADA

O dva dny později vyhledali naši tři hrdinové klidné zákoutí na letišti v Cramlingtonu a vyhřívali se tam v podzimním slunci. Nic zajímavého ani důležitého se od Bigglesovy záchrany nepříhodilo. Pilot vyjádřil Gingerovi vděčnost za záchranu tak srdečně, že hoch zrudl až po kořínky vlasů.

Nyní vytáhli notesy a porovnávali si svoje poznámky. Dospěli k závěru, že věc je vážná a rozhodli se proto informovat o ní úřady, které samy rozhodnou, jak s celou záležitostí naložit.

Biggles ve shodě s tím sepsal podrobnou zprávu, načrtl polohu ukrytých světlometů a všechno to odeslal oddělení Intelligence Service na ministerstvu letectví. Domnívali se, že tím se jejich účinkování v celé věci skončilo. Teď přišel na řadu Ginger a jeho budoucnost. Po krátké diskusi letci rozhodli, že ho vezmou s sebou do Londýna, kde se pokusí zajistit jeho přijetí do PAF. Kdyby se jim to nepodařilo, potom využijí svého vlivu a seženou mu místo v některé z četných leteckých továren, aby mohl získat výuční list leteckého mechanika. Biggles také souhlasil s tím, aby se za odměnu Ginger začal učit létat v některé letecké škole. S tímto návrhem Ginger nadšeně souhlasil. Letci neměli nijak naspěch, a tak trávili svůj čas mezi Newcastlelem a letištěm. Čekali, až bude Bigglesův kotník, jehož stav se rychle zlepšoval, zcela v pořádku.

Algy dal Gingerovi několik lekcí z létání a ukázal mu, jak se ovládají kormidla. Jednou Gingerovi dokonce dovolil podržet řídicí páku.

„Docela určitě jsem měl šťastný den, když jsem se s vámi seznámil!“ řekl Ginger s takovým důrazem, že se oba letci dali do smíchu. Opravdu, ty zvláštní, ale nevůravé hochovy důvěrnosti, spojené s jeho sebevědomím a prokládané výrazy z amerických filmů, jim poskytovaly nekonečnou zábavu.

„Jen se na to moc nespolehej!“ varoval ho Biggles. „My sami nikdy nevíme zcela jistě, co se přihodí v nejbližší chvíli... Ale, podívejte se, ten chlapík hledá asi nás.“

Zpoza rohu klubovny vyšel správce letiště a ukazoval na letce nějakým dvěma elegantně oblečeným mužům, kteří se vzápětí vydali směrem k nim.

„Major Bigglesworth?“ zeptal se jeden z těch mužů, když přišli až k nim.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl Biggles. „Promiňte, že nevstanu, ale měl jsem malou nehodu a mám potíže s kotníkem.“

„Jistě. Já jsem velitel letky Taglen z ministerstva letectví a toto je plukovník Barlow ze zvláštního oddělení. Vy jste nám nedávno poslal zprávu.“

„Ano.“

„Proč jste to udělal?“

„Proč?“ Biggles vykulil oči. „Protože jsem si myslel, že moje informace vám bude užitečná.“

„Měl to být žert?“

Biggles se zamračil. „Co tím myslíte?“ zeptal se stroze. „Ani v nejmenším to neměl být žert, to vás ujišťuji.“

Taglen se na něho podíval zkoumavě. „Nevidím jiný důvod, proč byste nám poslal tu zprávu, než abyste nás vyšťval na lov divokých husí. Samozřejmě známe vaši minulost. Byl jste důstojníkem, a to odpovědným důstojníkem, který byl pověřen velením. Proč jste to tedy udělal, Bigglesworthe?“

Biggles nevěřicně zíral na Taglena a po chvíli stroze řekl: „Hrome, na co narážíte? Myslíte si, že jsem lhář? Můžete se přesvědčit, třeba hned, o pravdivostí mých informací. Prozkoumejte lokalitu, udanou v mém hlášení. Je tam přesně označeno místo, kde najdete vypínač, jímž se uvádějí do chodu světlomety.“

„Ale my jsme tam už byli.“

„Tak tedy, proč takové...“

Taglen se podíval tázavě na plukovníka Barlowa, potom na Bigglese. „Myslíte to vážně?“

„Do čerta, myslíte si, člověče, že bych si něco takového mohl vymyslet?“

„Nejdřív jsme si to nemysleli, ale existuje pramálo indicií, které by na existenci toho, o čem jste nám napsal, ukazovaly.“

„A co ty světlomety?“

„Nejsou tam žádné světlomety, není tam vůbec nic.“

Biggles se postavil, zapomínaje na svůj zraněný kotník.

„Kriste pane!“ zvolal, neboť mu už začínalo svítat.

„Ale tu značku na zdi jste viděli?“

„Žádná značka tam není.“

„A co vypínač pod podlahou?“

„Pokud tam nějaký vypínač je, tak jsme ho nenašli.“

Biggles bezmocně rozhodil ruce. „Měl jsem to tušit,“ řekl trpce. „A co ten dům, kde jsem byl vězněn?“ dodal rychle.

„Takový dům neexistuje.“

„Chcete říci, že jste ho nemohli najít?“

„Zjistili jsme, že na tom místě, které jste označil, kdysi stál nějaký dům.“

„Nemluvte v hádankách, člověče, co tím míníte?“

„Ten dům byl zapálen a shořel. Zůstaly tam pouze zuhelnatělé základy.“

Biggles se podíval s chmurným úsměvem na Gintera. „Buď jsi udělal větší ohýnek, chlapče, než jsi zamýšlel – nebo ti chlapi úmyslně zapálili všechno, aby po sobě zahladili stopy. Nuže, Taglene, lituji,“ pokračoval Biggles a obrátil se k oběma důstojníkům, „ale mohu vám dát jen své čestné slovo, že všechno, co jsem v hlášení napsal, je pravda. Podle mého mínění počínání těch lidí, rychlý a účinný způsob, jak za sebou zametli všechny stopy, dokazuje, jak vážná ta věc je.“

„Já vám věřím,“ řekl mu Taglen, „ale nevím, jestli mí nadřízení budou také ochotni sdílet stejný názor. Jedno je jisté; nezůstalo tam vůbec nic, čeho bychom se mohli chytit, ani nejmenší hřebík! Kdybyste se ještě něco dozvěděl o té věci, nebo zachytíte-li nějakou stopu, buďte tak laskav a dejte mi vědět. Na ministerstvu letectví se mnou můžete kdykoli navázat spojení.“

„Jistě.“

„Tak to bude asi všechno, co jsme vám chtěli říci. Nyní se vrátíme zpět. Sbohem, Bigglesworthe.“

„Nuže, co o tom soudíte?“ zeptal se Biggles, když se oba důstojníci vzdálili. „Hrome, ti ale neplýtvají časem; oni věděli, že to budeme hlásit hned, jak to bude možné,

a jednali podle toho. Jsou to ale chytří hoši, jen co je pravda! Nuže, pojďme, mládenci!“

„Kam chceš jít?“ zeptal se ho Algy.

„Poletíme do Norfolku. Dřív než něco podnikneme, musím se přesvědčit, že nám ti mládenci nelhali. Nepochybují sice o tom, co říkali, rozumíš, ale... rád bych se tam přece jen podíval. A co budeš dělat ty?“ Poslední otázka byla adresována Gingerovi, jenž právě vytáhl z kapsy leteckou kuklu a brýle – oba dárky od Algyho.

Hoch protáhl obličej a zoufale vyhrkl: „To nepoletím s vámi?“ Jeho zklamání bylo tak nelíčené, že se Bigglesovo srdce obměkčilo.

„To je sice pěkné, můj milý“, řekl pilot, „ale co by tomu řekl tvůj otec, kdyby se ti něco stalo? Záhy se může ukázat, že to nebude žádná nevinná projížďka, chápeš?“

„S tím si nemusíte dělat starosti,“ odpověděl pohotově Ginger. „Poslal jsem mu pohled z Newcastlu, kde jsem napsal, že jsem už dostal práci, že létám.“

„A odpověděl ti na to otec? Mě! radost?“

„No...é...“ Ginger vypadal zmateně. „No, neměl právě radost. Napsal mi...“ Hoch vytáhl z kapsy ušmudlanou obálku.

„No tak, co napsal, ukaž, ať se dozvíme pravdu.“

„No, jestli to musíte vědět, tak mi napsal, že to bude má vlastní vina, zlomím-li si vaz.“

„A to by měl úplnou pravdu. Tak dobře, můžeš s námi letět, ale budeš dělat, co se ti řekne, rozuměls?“

Ginger přikývl. „O.K., šéfe,“ řekl vesele.

Letci dorazili do zátoky na pobřeží v Norfolku někdy uprostřed odpoledne. Když si to místo zběžně prohlédli shora, přistáli na stejném místě jako tehdy za

bouře. Pohled na opuštěnou krajinu v jasném denním světle byl ještě více skličující než dřív, neboť jediným znamením života zde byli mořští rackové, kroužící nad pobřežím. Biggles zajel s letadlem ke břehu a všichni tři se bez průtahů vydali k bunkru. Rychlá prohlídka jen potvrdila, co jim řekl Taglen. Nezůstalo tam nic, co by nasvědčovalo, že zde někdo byl od konce války. I svíčka zmizela a také značka byla ze zdi pečlivě odstraněna. Nakonec ještě prohledali podlahu, ale neobjevili nic kromě písku.

„No, tak to bychom měli,“ řekl Biggles. „Myslím, že nemá význam, abychom letěli ještě k tomu domu na pobřeží v Northumberlandu. Jestliže ti chlapi zde odvedli tak čistou práci, jistě totéž provedli i tam. Vypadá to, že jsme uvízli na mrtvém bodě.“

„Ještě ně,“ řekl Algy pomalu. „Mám schovaný ještě jeden trumf v rukávu.“

„Co to je?“ zeptal se Biggles.

„Vzpomínáš si na tu noc, kdy jsme zde byli? Měl jsem za úkol připlazit se nepozorovaně k bunkru a zjistit, co se děje uvnitř.“

„Jistě, dobře si to pamatuji.“

„Riskl jsem to a chvíli jsem nahlížel oknem dovnitř. Ten jejich šéf – víš, ten s tou černou bradou...“ Biggles přikývl.

„...ten muž tady přidržoval na stěně rozvinutou mapu,“ pokračoval Algy. „Nebylo toho moc, co jsem rozeznal, ale přesto se mi jedno či dvě místa podařilo přibližně určit. Na mapě bylo několik míst – šest až sedm – označeno. Řekl bych, že všechna byla na východním pobřeží Anglie. My známe teprve dvě; jedno je tady, kde právě stojíme, druhé na pobřeží v Northumberlandu.“

Jestli si vzpomínáš, ta značka na zdi měla nahoře číslici – římskou osmičku. Řekl bych, že tahle stavba má číslo osm, ale pak je tu zbývajících šest, o nichž nevíme, kde jsou. Všiml jsem si, že jedno to označené místo bylo někde v hrabství Essex, ale byl jsem od mapy příliš daleko, abych mohl s jistotou říci, kde přesně to bylo. Další důležitá věc je, že z každého označeného místa byla vedena přímka, stejná, jakou se označují na mapách paroplavební linky, do jednoho místa v Evropě. Domnívám se, že tam je základna celé bandy. Zdálo se mi také, že ke každému místu na našem pobřeží byl připojen i letecký kurz.“

„Kam směřovaly ty přímky?“ přerušil ho Biggles.

„Nejsem si úplně jistý, protože mapa byla v malém měřítku, ale mohl bych to místo určit s přesností jednoho sta až sto padesáti kilometrů. Ty přímky vedly přímo přes Severní moře, napříč severním Německem k Baltickému pobřeží. Končily buď ve východním Prusku nebo v Rusku. Myslím ale, že to již bylo v Rusku.“

Biggles potichu hvízdal a rychle pokračoval: „V Rusku! Ti chlapi, co se na mě přijeli podívat, byli Rusové, tím jsem si jistý.“

„Odtud tedy bombardéry startují a tam se zase vrací,“ prohlásil Algy.

„O to tedy běží!“

„Ano, o to jde. Víím, co tě napadlo – že bychom se mohli vydat přes rybník⁴ a trochu se tam porozhlédnout.“

„Uhodl jsi,“ připustil Biggles. „Bylo by to ovšem trochu riskantní.“

„Nevidím žádný důvod pro jakékoli riziko, budeme-li mít v pořádku papíry. Máme přece pasy. Můžeme si

⁴ Severní moře

obstarat karnety⁵ od našeho aeroklubu a vydat se na obyčejný letecký výlet. Kdo potom může říci, že nejsme turisté?“

„V kterékoli zemi by to jistě stačilo, ale nejsem si vůbec jistý, že také v Rusku. Pochybuji, že bychom dostali povolení jen k přeletu nad pobřežními vodami. A nechtěl bych vidět ten poprask, kdybychom museli z nějakého důvodu přistát. Nerad bych skončil svůj život někde na Sibiři. Černovous nás zná, na to nesmíš zapomenout. Kdybychom se s ním setkali, těžko bychom se mohli prohlašovat za turisty.“

„Proč tedy neletět do Německa? Tam můžeme zřídit svou základnu a odtud podnikat výzvědné lety. Poletíme až k Baltickému moři a podíváme se, jak to tam vypadá; pak si stanovíme další plány.“

„Ano, to bychom mohli udělat. Připadá mi, jako by se Rusové a Němci dohodli na společném vojenském cíli a tím je Velká Británie. Z Ruska je sem nepochybně dlouhá cesta, ale pro výkonný bombardér dlouhá není. Jestliže se jim podařilo vybudovat na našem pobřeží osvětlení pro mořské letiště, není pro ně jistě problém mít tady i skladiště benzínu pro doplňování letadlových nádrží. Podél pobřeží mohou přistávat i ponorky s

⁵ Cestování letadlem do ciziny má své předpisy. Každé letadlo musí mít palubní knížku, která vypadá podobně jako lodní deník, a pak technický průkaz. Letadlová knížka musí být potvrzena na každém letišti, kde letadlo přistane. Potom je třeba pořídit si tzv. celní karnet, který vydávají aerokluby v příslušné zemi, aby se zabránilo nepříjemnostem ohledně celních poplatků. Kromě toho musí mít každé letadlo průkaz, neboli potvrzení o letové schopnosti, každý pilot má svůj pilotní list a registrační certifikát letadla. Pasy musí mít samozřejmě také, v některých zemích musí být pas opatřen vízem nebo povolením příslušného konzulátu.

benzímem, přijde-li na to. Nemůžeme dělat nic jiného, jestliže je proti nám zosnováno spiknutí, než se pokusit vypátrat, o co vlastně běží.“

„Vy jste na to jistě kápl,“ podotkl Ginger. „Já myslím...“

„Jen si nech své myšlení pěkně pod čepicí, můj milý, a pro všechny svaté nech už té protivné amerikánštiny, jinak se to od tebe naučíme dřív, než ty si to odvykneš.“

„O.K., baby... promiňte, chtěl jsem říci fajn.“

„To už je lepší.“

„Tak to bychom měli vyřízené,“ vložil se do hovoru Algy. „Ano, vrátíme se do Londýna a stanovíme plán příprav. Nemělo by nám to trvat déle než den či dva.“

„To je bezva,“ prohlásil Ginger. „Já jsem ale neřekl, že poletíš s námi.“

„Já vím, že jste to neřekl, ale přiznám se, že jsem to tak nějak předpokládal.“

„Ty toho předpokládáš příliš mnoho, milý hochu. Přece víš, co ti napsal tvůj otec?“

„Máte na mysli to, že bude má vlastní vina, zlomím-li si vaz?“

„Ano.“

„Dobrá, já ale nebudu reptat, vždyť je to můj vaz.“ Biggles se podíval na Gingera. Byl stále ještě na pochybách. „No tak dobrá,“ řekl nakonec pomalu. „Vypadá to, že neexistuje způsob, jak se tě zbavit.“

„To jste řekl správně,“ odpověděl Ginger vesele.

KAPITOLA SEDMÁ

VAROVÁNÍ

Letadlo Vandal elegantně zakroužilo nad klidnou vodní hladinou jedné známé základny pro hydroplány na severoněmeckém pobřeží a potom se na ni lehce sneslo. Nyní pomalu popojíždělo kolem několika letounů kotvících u mola k budově celního úřadu.

„Nuže, teď už jsme za rybníkem,“ podotkl Biggles k Algymu, který seděl vedle něj.

Osm dní uplynulo od okamžiku, kdy se rozhodli, že prozkoumají pobřeží Baltu – osm dní nekonečných průtahů. Tak dlouho totiž trvalo, než získali všechny potřebné cestovní doklady. Posádka se rozrostla o Smytha – spolehlivého leteckého mechanika, bez něhož se Biggles nechtěl na tak dalekou cestu do ciziny vydat. Sdílel kabinu společně s Gingerem.

„Jediná věc, která se mi na téhle cestě moc nezamlouvá, je to, že musíme cestovat pod svými vlastními jmény,“ zabručel Algy, když se přiblížili k přístavní skluzavce. „Co se mě týče, nijak by mně to nevadilo, ale Černovous zná tvoje jméno a totéž platí i o několika dalších jeho lidech. Možnost, že právě oni jsou v této chvíli někde tady blízko nás, je dost malá. Ovšem na rozdíl od tebe si myslím, že bychom na ně mohli narazit během cesty, nebo že by mohlo někde padnout tvé jméno, a oni by je zaslechli. V Německu je pouze jedno nebo dvě letiště hydroplánů, a dobře víš, jak rychle se šíří zajímavé zprávy. Lidé, ale především letci si jistě budou prohlížet britské letadlo zblízka; my bychom

udělali totéž, kdyby nějaké německé letadlo přistálo v Anglii, stalo se to už nejednou.“

„Dejme tomu, že se Černovou opravdu dozví, že jsem tady. Copak by nás mohl dát zavřít jen proto, že jsme zde, jsou-li naše doklady v pořádku? Britský konzul by jistě žádal vysvětlení, jak k tomu došlo. Možnost, že by se někdo dozvěděl naše jména, je rozhodně nepatrná; úředníkům na pasovém oddělení naše jména nebudou nic říkat. A pokud jsme nechtěli naše pasy padělat, neměli jsme na vybranou, mohli jsme cestovat pod svými skutečnými jmény, nebo zůstat doma.“

„Máš pravdu, ale nesouhlasím s tím, že by si nemohli všimnout našich jmen. Úředníci na kontinentě věnují těmto věcem mnohem více pozornosti, než jsme zvyklí my v Anglii. Pokud by nás chtěl Černovou odklidit z cesty, najde si pro to vždycky nějakou výmluvu, v tom se neplet'. Neznáš-li německé metody, je pomalu načase, abys je poznal.“

„Teď už jsme tady a na nějaké metodologické spory je vlastně pozdě,“ odpověděl krátce Biggles. „Pojďme se ohlásit a doplnit nádrže. Kdyby se vás někdo začal vyptávat, víte, co máte říkat – vydali jsme se na malý výlet kolem pobřeží Baltického moře. Až se ohlásíme, dáme si něco k jídlu.“

Ukázalo se, že formality byly méně důkladné, než naši letci předpokládali. Kdyby se ve svých úvahách měli opírat jen o dojem z chování zdejších celníků, pak by mohli dojít k závěru, že jsou v této zemi víc než vítáni. Do letecké knížky dostali razítko a celní zřízení je odbavili bez jakýchkoli průtahů a potíží. Rovněž se nesetkali s žádnými potížemi při doplňování benzínu. Úředník, který prohlížel a odbavoval letadlo, jim na

otázku, kde by se mohli najíst, doporučil poměrně slušnou angličtinou kavárnu na letišti. Ochotně jim ukázal, kudy se k ní dostanou.

Potom se všichni čtyři odebrali do kavárny a hned na to se pustili do výborného jídla.

V kavárně bylo jen několik lidí. Jeden nebo dva mechanici v kombinézách, jeden typický obdivovatel památek a konečně dva mladíci, kteří byli patrně klubovými piloty. Ale nikdo z nich si anglické společnosti nevšímal.

Během jídla, které vypadalo opravdu lákavě, zaslechli naši hrdinové zvuk přistávajícího letadla, ale nevěnovali tomu žádnou zvláštní pozornost. O chvíli později, když k nim zvenku dolehl čísi hlas, Biggles zpozorněl a rychle se ohlédl. Reagoval okamžitě. Přemístil se i s židlí tak, aby seděl zády ke dveřím.

„Jezte klidně dál,“ vyzval je potichu, „a nikam se nedívejte. Objednejte kávu a v žádném případě nevyslovujte mé jméno. Mluvte potichu, snad si nás nikdo nevšimne.“

Sotva začal Biggles mluvit, Algy se nenápadně podíval ke dveřím. Nějaký muž nahlížel dovnitř jejich skleněnými výplněmi. Z výrazu jeho tváře bylo patrné, že někoho hledá. Byl to Černovous. Vzápětí otevřel dveře dokořán a vešel. Zamířil k číšníkovi a rychle se ho na něco zeptal, ale mluvil německy, a tak naši letci nemohli rozumět obsahu jeho slov.

Číšník zavrtěl hlavou a odešel. Hned se ale vrátil. Nesl dva džbánky piva, které postavil na stůl před Černovouse. Znovu se otevřely dveře. Do místnosti vstoupil další neznámý muž. Mohl to být někdo z posádky letadla, které před chvílí přistálo, ale jistý si tím

Algy nebyl. Oba muži se pohodlně uvelebili na svých židlích a začali potichu hovořit.

„To bude hloupé,“ vyrazil ze sebe potichu Biggles, „až budeme chtít odejít, určitě mě pozná. Avšak zůstat tu dlouho jen tak nemůžeme.“

„Objednáme si ještě jednu kávu,“ vyřešil problém Algy. Hned nato přivolal číšníka.

„Byli jsme hlupáci, když jsem šli právě sem,“ zlobil se Biggles, když uplynula další půlhodina a Černovous se svým společníkem se stále ještě nepřipravovali k odchodu. „Mohli jsme tušit, že pokud po nás Černovous půjde, nejdřív nás bude hledat v kavárně, protože sem chodí všichni letci.“

Náhle zaregistroval před sebou jakýsi pohyb. Podíval se naliro a spatřil, že sedí proti velkému nástěnnému zrcadlu, na němž byla reklama nějakého pivovaru. Nebyl to ale reklamní nápis, co způsobilo, že Biggles zatajil dech. Černovous se díval přímo na Bigglesův odraz v zrcadle. Když zachytil Bigglesův pohled, odvrátil oči a pokračoval v rozhovoru se svým společníkem, a to dokonale vyrovnaným, klidným hlasem.

Biggles se nijak nemohl přesvědčit, jestli ho Černovous poznal nebo ne, ale brzy nato se Černovous zvedl, hodil na stůl peníze a rozloučil se s číšníkem. Potom odešel i se svým společníkem.

„Už odešli?“ zeptal se Biggles, když se za nimi zavřely dveře.

Algy přikývl. „Myslíš, že tě poznal?“

„Nevím,“ odpověděl Biggles pomalu. „Je to lstivý ďábel. Jestli mě spatřil, nedal to nijak najevo. Nehnul ani brvou.“

„Co uděláme?“

„Podíváme se, kam šel.“

„Přenechte to mně!“ prohlásil Ginger a ihned se zvedl. „Ale...“ začal Algy.

„Ginger má pravdu,“ skočil mu Biggles do řeči. „Vzbudí méně pozornosti než my. Běž, Gingere, ale mrskní sebou a vrať se hned po jeho odletu.“

Ginger byl vmžiku venku – ruce měl v kapsách a uličnický si hvízdal mezi zuby.

„Nerad ho takto nechávám bez dozoru,“ pokračoval Biggles, jakmile mu Ginger zmizel z dohledu, „ale je ostrý jako břitva a může si dovolit zkoušet štěstí tam, kde my bychom si to nemohli dovolit. Dovede si poradit s čímkoli. Začínám mít toho malého uličníka rád.“

„Já také,“ přiznal se Algy.

„Ale, ale, kdopak se na nás jde podívat teď? To je ten chlápek z pasového oddělení.“

„Pojedli jste dobře, pánové?“ zeptal se jich s blahovolným úsměvem úředník, když přistoupil k jejich stolu.

„Bylo to velmi dobré, děkujeme za optání. Dáte si něco k pití?“ pozval ho Biggles.

„To je od vás velice laskavé!“

Biggles mu objednal pivo. „Nesednete si?“ zeptal se.

„Děkuji, ale nemohu se dlouho zdržet. Musím pracovat; mám stále plno práce.“

Biggles se na něho díval pozorně; vytušil, že muž za nimi přišel s určitým úmyslem, a byl zvědavý, co má za lubem. Brzy se to měl dozvědět.

„Vy teď poletíte zpátky do Anglie?“ zeptal se Němec, stále se usmívaje.

„Ještě ne, my jsme teprve přiletěli.“

„A kam tedy, poletíte do Švédska?“

„Nikoli! Chceme si trochu prohlédnout pobřeží, poletíme do Gdaňska, víte?“

Němec udělal nešťastný obličej. „To ale není moc dobré,“ řekl. „Z povětrností zpráv, které jsme z Gdaňska dostali, je zřejmé, že se blíží velmi špatné počasí. Dnešní ranní zpráva to potvrdila – napadl tam snili.“

„Nám trocha špatného počasí nevádí.“

„Myslím, že by bylo lepší, kdybyste letěli na západ. Kdybyste museli někde přistát kvůli špatnému počasí, ještě by se mohlo říci, že jste od nás nedostali předpověď počasí.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Tak takhle je to?“ pomyslel si. Potom řekl nahlas: „Dobrá, my nejsme nijak umínění, jenom se podíváme kolem, když už jsme tady, a jakmile před sebou uvidíme špatné počasí, vrátíme se. A potom pravděpodobně poletíme směrem domů nebo do Švédska.“

„To by bylo mnohem lepší,“ odpověděl Němec s úsměvem, ale v jeho ocelově šedých očích nebyla ani stopa po nějakém veselí. „Děláme, co můžeme, abychom zabránili nehodám,“ dodal ještě, jako by si na to teď právě vzpomněl.

„My také,“ řekl mu Biggles. „Zůstanete tu přes noc?“

„Nejspíš ano. Abych se přiznal, nemáme žádný pevně stanovený plán a odletíme, až se nám bude chtít.“

„Já už musím jít,“ řekl Němec, vyprázdnil svůj džbáněk a již se chystal odejít. „Doufám, majore Bigglesworthe, že se budete řídit mou radou! Na západě vás bude čekat mnohem lepší počasí.“

Biggles se usmál. „Dobrá, dobrá,“ řekl. „Díky za varování.“

„Není třeba děkovat, to je naše povinnost, starat se o naše hosty. Guten Abend.“⁶

„Vy ale dovedete pečovat o své hosty, jen co je pravda,“ zabručel Biggles za odcházejícím úředníkem. Potom se obrátil k Algymu. „No, zdá se, že jsme doma, vynesli svůj první trumf; dostali jsme výstrahu. Co nám chtěl doopravdy říci? Kliděte se odtud, dokud je to ještě možné! Všiml sis, jak utrousil mé jméno? Vyslovil je vědomě, i když se při tom tvářil naprosto nevinně.“

Algy přikývl a řekl: „Ano, je to jasné jak facka. Kdybychom po tom všem zamířili na východ, vletěli bychom rovnou do nějakého maléru.“

Z přístavu se ozval zvuk startujícího letadlového motoru, pak náhle zmlkl, ale vzápětí se rozburácel naplno.

„Vsadil bych se, že je to náš přítel Černovous,“ vyrazil ze sebe Biggles.

Dveře se otevřely a dovnitř vběhl Ginger. „Už odletěl,“ řekl.

„Pak musíme za ním. Rozhodně se podíváme, kterým směrem letí,“ prohlásil Biggles a rychle se zvedl ze židle.

„To asi nepůjde,“ řekl hoch. „Mohlo by se vám to podařit jen s velkými obtížemi.“

„Co tím myslíš?“

⁶ Dobrý večer, Příjemný večer

„Jděte se tam podívat! Nějací chlapi zakotvili bárku přímo před nosem našeho letadla.“

Biggles zaplatil účet a již pospíchal ke dveřím, ze kterých bylo možné přehlédnout celý přístav. Zděšeně vykřikl, když se podíval skleněnými výplněmi dveří ven. Před nosem jejich letadla kotvila malá černá bárka přesně tak, jak to popsal Ginger, a druhá, která zřejmě právě připlouvala do přístavu, se sunula přímo k boku jejich letadla. Na zádi stál nějaký muž s dlouhým veslem a snažil se řídit své plavidlo pryč od britského letadla, ale buď náhodou, nebo úmyslně prováděl pravý opak.

Biggles zlostně sevřel rty. „Pojďte, hoši!“ vyhrkl. „Ti chlapi nám chtějí rozbít letadlo,“ a rozběhl se směrem k přístavu tak rychle, jak mu to dovoľoval jeho pochroumaný kotník. Ostatní ho stejně rychle následovali.

Již to vypadalo, že přijdou pozdě, neboť připlouvající bárka byla vzdálena pouhých dvanáct metrů od jejich letadla, a druhá, která kotvila přímo před nosem Vandala, jim znemožňovala pohyb dopředu.

„Konec křídla – jděte někdo ke konci křídla!“ zařval Biggles a jedním skokem se přehoupl přes okraj trupu do kabiny.

Ginger ihned pochopil, co je potřeba udělat. Rychle se sunul po trupu letadla ke konci křídla a natáhl se až k bárce, od níž začal letadlo vši silou odstrkovat. Několik vteřin to byla hra kdo s koho. Letadlo se však dalo do pohybu a klouzalo po hladině, lehce odstrkováno Gingerem, jenž postupoval po hraně trupu a stále udržoval letoun v dostatečné vzdálenosti od člunu. Letadlo se nakonec pootočilo natolik, že chlapec mohl

přejít k nosu. Odtud se už naposledy odstrčil od člunu a nasměroval vrtuli na volné moře. V tom okamžiku se motor probudil k životu, Biggles prudce přehodil směrové kormidlo, sevřel řídicí páku a vyjel z úzké mezery ve chvíli, kdy bárka narazila na vlečiště. Nebezpečí pominulo, strašná pohroma byla zažehnána v posledním zlomku vteřiny. Kdyby se zdrželi o chvíli déle v kavárně, bylo by jejich letadlo rozdrceno mezi dvěma bárkami jako vaječná skořápka.

Pasový úředník vyběhl ze své kanceláře a začal nadávat veslaři na bárce. Nakonec se omluvil i Bigglesovi. „Jsou to lajdáci,“ řekl. „Málem by se stalo neštěstí.“

„Ano, také jsem si toho všiml,“ řekl zlostně Biggles. „Příště už budeme mnohem opatrnější. – Já ti dám neštěstí, ty chlapče!“ zabručel pak Biggles ke svým společníkům. „Byl to dobře vymyšlený plán, jak nás vyřadit ze hry, a bylo by to všechno vypadalo jako nehoda! Nuže, teď už víme, na čem jsme. Víme také, co můžeme očekávat v budoucnosti. Nikdy nesmíme nechat bez dozoru naše letadlo. Obávám se, že teď už nemá význam letět za Čemovousem,“ dodal Biggles. „Bude na kilometry daleko. V jakém letadle letěl, Gingere?“

„V dolnokřídlém jednoplošníku s plováky; vypadalo to na dvou či třísedadlový letoun. Ještě nikdy jsem takový typ letadla neviděl. Ocasní plochy měl jako dvojplošník, to bylo na něm nápadné. Šlo o ruské letadlo, všiml jsem si jeho mezinárodních poznávacích značek – D-XXYA.“

„Dobře. Pokud se nám poštěstí narazit na něj, snad ho poznáme.“ Když to dořekl, odešel Biggles do kabiny a

sáhl do schránky, kam ukládal letecké mapy. Překvapeně se narovnal. „Ale, ale, tys tady něco hledal, Gingere?“

„Já? Vůbec ne!“

„A ty Smythe – nebo ty, Algy?“ Ještě dvakrát se ozvalo „ne“.

„Hrom do toho, ti chlapi neplýtají časem; prohledali nám celé letadlo, zatímco jsme seděli a jedli v kavárně. Pamatuji si přesně číslo mapy, kterou jsem nechal nahoře, nyní je však až na dně.“

„Když nic jiného, je Černovous důkladný, to bys už mohl vědět,“ řekl mu Algy. „Vzpomeň si, co jsem ti říkal, když jsme zde přistáli.“

Biggles přikývl. „Ano, a čím dřív budeme odtud pryč, tím lépe. Vypadá to, že mě Černovous poznal. Ale ať už je to jakkoli, bylo nám jasně dáno najevo, že letecké návštěvy cizinců zde nejsou příliš v oblibě.“

„Kam teď poletíme?“ zeptal se Algy.

„Na východ, ale naoko nejdřív poletíme jinam. Po startu zamíříme na západ, aby si ti chlapi mysleli, že jsme se rozhodli odletět zpátky do Anglie. A jakmile jim zmizíme z dohledu, otočíme letadlo a vydáme se zpátky na východ. Potom teprve vyrazíme podle pobřeží.“

Naši letci se již déle nezdrželi a odletěli. Sledovali kurz, který si předem vytyčili. Brzy podle mapy zjistili, že se dostali do blízkosti ostrova Rujany. Nic zajímavého tam ale neviděli, a proto pokračovali dál. Prohledávali metr po metru celé pobřeží. Vytipovávali si místa, kde by mohla být letiště pro hydroplány nebo hangáry, v nichž by se obrovská letadla, jako to, jež spatřili na východním pobřeží Anglie, mohla ukrývat. Ale nic podezřelého nespatri. Občas míjeli malé rybářské čluny a jen jednou viděli na širém moři bitevní loď; to bylo všechno.

Denní světlo pomalu pohasínalo. Biggles právě uchopil plynovou páku, neboť se chystal přivřít škrtící klapku, aby mohl sklouznout níž. Ale motor najednou škytl, vyprskl a potom přestal pracovat. Bigglese to nijak zvlášť nepřekvapilo, protože se domníval, že hlavní nádrž je prázdná, a tak přepojil na zadní nádrž. Nic se však nestalo. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že něco není v pořádku. Neprodleně přepojil na spádovou nádrž a hned se mu ulevilo, když zaslechl, že motor zase zabral.

„Řekni Smythovi, aby se podíval na tu zadní nádrž!“ vykřikl na Algyho, a již cítil, že se ho zmocňuje neblahé tušení.

Algy poslušně přešel do kabiny k Smythovi, ale za minutku byl zase zpátky.

„Je prázdná!“ vykřikl.

Biggles se zamračil. „Vždyť jsem viděl, jak ji plnili benzínem.“

„Já také, ale jistě je zase vyprázdnili, když jsme odešli do kavárny.“

Motor se znovu zastavil; vrtule ještě naposledy cvakla a také se zastavila. Její pohyb letcům prozradil, že i spádová nádrž už je prázdná.

Bigglesovi bylo vše hned jasné. „Ti chlapi nám vypustili téměř všechny benzín,“ řekl do ticha, které se rozhostilo, když motor vypověděl službu. „Nechali nám ho právě tolik, abychom z přístavu bez problému odstartovali.“

Nyní měli jedinou možnost. Biggles sklonil nos letadla k vodě, jejíž hladina byla naštěstí docela klidná, a zároveň letadlo nasměroval k pobřeží, které leželo ve vzdálenosti několika set metrů vpravo. „Máme na palubě

nějaký rezervní benzín? Nevzpomínám si, že bych nějaký viděl.“

„Nikoli. Nepředpokládal jsem, že bychom jej mohli potřebovat a kromě toho jsou čtyři lidé na palubě už tak dost velká zátěž,“ odpověděl Algy.

„Jak jsi už jednou podotkl, je na čase, abych začal s Černovousem počítat jako s vážným a důsledným nepřítelem. Měls pravdu. Je to má hloupost, že jsem nepočítal s touhle možností. Pomysli jen, v jaké bychom teď byli bryndě, kdybychom poslechli rady toho chlapa a zamířili do Anglie! Zůstali bychom trčet někde uprostřed Severního moře! A kdyby náhodou začala v noci vanout bríza, byl by to konec Vandala – a náš také!“

„Ale šťastná náhoda tomu chtěla, že jsme tady, díky bohu, ačkoli nevíme, co bude dál. Kdyby zde byla nějaká loď, která pluje do Gdańska, požádal bych kapitána, aby nás vzal do vleku, ale žádná tu není, takže nám nezbyvá nic jiného, než se pokusit vzbudit pozornost lidí na břehu. Vidím tam nějaké domky. Podle vzhledu to budou nejspíš rybářské chatrče, také je tam na břehu několik vytažených člunů. Zde, na širém moři, kotvit nemůžeme.“

Mohla by se v noci strhnout bouře. Jeden z nás se musí dostat na břeh a získat tam alespoň trochu benzínu, nebo najmout rybáře, aby nás vzal do vleku až do Gdańska. Jistě to není dál než osm či deset kilometrů.“

Vzbudit pozornost lidí na břehu nebylo těžké. Jakmile spatřili letadlo, které přistálo na vodě, sběhl se jich tam celý zástup. Na Bigglesovo znamení okamžitě odrazily od břehu dva čluny. Konverzace, pokud se gestikulace rukama dá nazvat konverzací, probíhala jen s obtížemi. Nakonec se asi po deseti minutách ukázalo, že ani jeden z rybářských člunů nemá motor. A protože

nevál vítr, nedalo se ani plout pod plachtami. Další možnost veslovat až do Gdańska, byla také zcela vyloučená, zvlášť v tuhle denní dobu, neboť by museli překonat silný mořský proud. Naneštěstí letadlo Vandal nemělo světla a rybáři se obávali velkých námořních lodí, které připlouvají do přístavu nebo z něj vyplouvají na moře.

„Vypadá to, že máme jedinou možnost – dát se vytáhnout na břeh. Příboj našťestí není velký a rukou, které by nás mohly vytáhnout, je tady dost. Noc můžeme strávit na břehu, třeba i v kabině, bude-li zima. Jakmile se rozední, tři z nás se vypraví do Gdańska a dovezou benzín. Jeden zůstane na stráž. Kdybychom si zde mohli najmout nějaké auto, bylo by všechno jednodušší. Rozhodně si budeme muset obstarat něco k jídlu,“ rozhodl Biggles.

Veslaři, když pochopili, co od nich letci potřebují, hodili provaz přes nos letadla a přitáhli je ke břehu. Tam letci spustili kola podvozku a za pomoci ochotných rybářů byli vytaženi na souš z dosahu mořského vlnobití. Potom Biggles rozdál pomocníkům, kteří byli nadmíru spokojeni, za námahu trochu peněz. Než se setmělo, bylo všechno hotovo. Jediná potíž zde byla s ubytováním, a tak jim nezbývalo nic jiného, než nocovat v letadle. Zato jídla a kávy byl dostatek. V krámku u hokynáře se nejen dosyta najedli, ale také zde objevili ke své velké radosti telefon. Biggles okamžitě zavolal na britský konzulát v Gdańsku a vysvětlil konzulovi, do jak nepříjemné situace se s přáteli dostal. Ihned jim byla přislíbena zásilka leteckého benzínu a oleje.

„Jestli to takhle bude pokračovat dál, dojdou nám brzy peníze,“ povzdechl si Biggles, když se letci vraceli k

letadlu. „Dnes ráno jsem už zaplatil za jednu dávku benzínu. Měli bychom začít šetřit, jinak se nám tahle cesta pěkně prodraží. Ale když vezmeme v úvahu, že nám Černovous vypustil nádrže, urazili jsme pořádný kus cesty. Jedno vím jistě, dnešní noc se v klidu vyspíme, neboť Gdaňsk je za humny a nikde bychom nebyli tak v bezpečí jako v tomto městě.“

Benzín byl přivezen krátce potom, a když se letci postarali o naplnění nádrží, udělali si v kabině takové pohodlí, jak jen to bylo možné.

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA PLNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

Biggles se náhle probudil z hlubokého spánku, posadil se a v okamžiku procitl docela. Ptal se sám sebe, jestli skutečně slyšel to, co si myslel, že slyšel, nebo se mu to jen zdálo. Nezdálo se mu to, opět se odněkud z dálky ozval zvuk – hluboký, rytmický, třaslavý hukot několika letadlových motorů. Biggles ze sebe shodil nepromokavou plachtu, kterou si hodil přes sebe namísto přikrývky, a vyběhl ven z člunařského domku, kde se rozhodl přespat, neboť dal přednost polorozpadlé chatrči před stísněným prostorem kabiny. Zaklepal hlasitě na trup letounu.

„Všichni vstávat!“ ozval se velitelský hlas. „Algy, polez ven, rychle! Co o tom soudíš? Slyšíš to?“

Byla ještě tma, ale hvězdy na obloze již bledly a matné světlo se objevilo na východní obloze jako předzvěst nového dne. Nyní všichni čtyři uslyšeli zcela zřetelně hukot letadla, ačkoli přicházel z dálky, jako kdyby se letoun pohyboval ve velké výšce. Brzy bylo zřejmé, že se blíží ze západu směrem k nim.

„Co o tom soudíš ty, Smythe?“ zeptal se Biggles.

„Zní to jako pět nebo šest motorů, ale jaksi podivně. Jako by byly něčím tlumeny.“

„Také mě to napadlo,“ řekl Biggles stručně. „Je to ten velký letoun, určitě – tamhle je!“ Biggles uchopil Algyho za rameno a ukázal na nepatrný, lesknoucí se světelný bod, o který se zachytily sluneční paprsky. Pro pozorovatele ze země bylo slunce ještě schované pod

obzorem, ale letadlo, protože se pohybovalo ve velké výšce, se již dostalo na dosah paprsků.

Náhle hukot motorů ustal, ale malý světelný bod se držel svého kurzu jako padající hvězda. „To je ono,“ zabručel Biggles. „Protože teď poletí nad Gdaňskem, zapnuli naplno tlumiče. Leťme za nimi! Smythe, natoč vrtuli; Algy, a ty, Gingere, zaujměte takovou pozici, abyste mohli pozorovat letadlo a nespustíte z něho oči, dokud nebudeme ve vzduchu. Pak bychom je už sotva znovu našli.“

Motor letadla Vandal se rozběhl na druhý pokus. Smyth uchopil konec jeho křídla tak, aby mohl obojživelné letadlo otočit směrem k moři. Jakmile sjelo do vody, Biggles zatáhl podvozek a v příštím okamžiku bylo vidět, jak anglický hydroplán ujíždí po vodní hladině a nechává za sebou zpěněnou stopu.

„Co myslíš, jak je to letadlo vysoko?“ zakřičel Biggles a ukázal vzhůru.

„Řekl bych – tak tři tisíce metrů.“

„Máš tedy stejný odhad jako já. Nemůžeme vystoupat až k němu, ne snad proto, že bychom to nedokázali, ale ztratili bychom rychlost. Dříve či později budou stejně muset přistát. Hlavní je – neztratit je z očí, za druhé – dát si pozor, aby nás nespátřili.“

A tak začala honička. Připadalo jim, že trvá nekonečně dlouho. Hodina za hodinou mýjela a velké letadlo si udržovalo stále stejnou výšku, zatímco Vandal se zlehka vznášel nízko – asi sto metrů nad zemí. Biggles musel letět s naplno spuštěnými motory, aby udržel krok s šestimotorovým obrem, letícím pouze cestovní rychlostí. Trasa, po níž letěli, vedla přímo na východ.

Dlouhou dobu měli pod sebou jen moře, ačkoli pobřeží bylo stále viditelné v nevelké dálce.

Uplynuly další dvě hodiny. Biggles začínal být mrzutý, neboť věděl, že se pomalu blíží hranice jejich doletu. Na to, aby mohl pokračovat v letu, měl benzinu ještě dostatečné množství, kdyby se ale chtěl vrátit do Gdańska bez mezipřistání a doplnění pohonných látek, musel by se již nyní obrátit a letět zpátky. Přistání na cizím území mohlo také znamenat nové potíže, podobné těm, do nichž se dostali včera. Biggles se podíval na mapu a vypočítal pomocí rychlosti, kterou se pohybovali, jak daleko od Gdańska se již dostali. Když provedl tento rychlý početní úkon, zjistil, že musí být na hranici Ruska, ne-li přímo v Rusku. Krajina pod nimi vypadala opuštěně. Kromě dvou vesnic, mnoho kilometrů od sebe vzdálených, neviděli nic. Nebyly tam ani žádné orientační body, které by jim pomohly určit polohu letadla. Nyní se pod nimi objevilo malé jezírko, které však v mapě nebylo zakresleno. Brzy nato se objevilo mnohem větší jezero, které bylo tak rozsáhlé, že ještě nebylo vidět na jeho protější břeh.

„Podívejte se!“ vykřikl náhle Algy. „Ta obluda klesá k zemi.“

Biggles se rychle začal rozhlížet, kde by se mohl skrýt. Na obloze nebyl ani mráček, a tak s touto jedinečnou možností úkrytu, kterou mraky poskytují, nemohl počítat. Naštěstí se pod nimi objevil les, který se táhl podél břehu jezera. Na západní straně jezera byla krajina otevřená, nenesla žádné stopy lidské přítomnosti. Biggles sklonil nos letounu k lesu, ačkoli neměl čas zjistit, jaké jsou dole podmínky pro přistání. Nechtěl-li však riskovat, že budou spatřeni, musel riskovat

improvizované přistání. Nejprve přivřel škrticí klapku, potom spustil podvozek a nakonec s mírným nárazem přistál na nejpřehlednějším místě, které měl v dohledu.

„Díky bohu, že tady nejsou králičí nory,“ zabručel rozrušený Biggles, vyhodil směrovku a nakonec zajel co nejbliž ke stromům. „Rychle, všichni sbírejte větve a trávu! Naházejte to nahoru na křídla!“

Během pěti minut byl úkol splněn. Společnými silami se jim podařilo zamaskovat bíle natřená křídla i ocasní plochy. Letci se rychle schovali pod stromy a pozorovali velký bombardér, klouzající ke vzdálenějšímu konci jezera. Neviděli sice, kde přesně přistál, neboť jim ve výhledu bránil les, přesto poznali, že letiště nemůže být vzdálené víc než půldruhého či dva kilometry.

„Co teď?“ položil důležitou otázku Algy, dívaje se zpytavě na Bigglese.

„Měli bychom si to nejdřív pořádně promyslet,“ zazněla odpověď. „Musíme vycházet z toho, že benzínu máme právě tolik, abychom doletěli na nejbližší letiště, kde by se daly doplnit nádrže. Dále je zde možnost, že nás někdo zaslechl, když jsme přistávali, nebo nás uslyší, až se budeme pokoušet odletět. Bruslíme na tenkém ledu, na to nesmíme zapomínat. Naše doklady i ostatní věci mohou být v pořádku, ale nebudou nám nic platné, když budeme přistiženi při špionáži. Myslím, že bychom se pořádně zapotili, kdybychom měli přijatelným způsobem zdůvodnit, proč jsme tady. Na druhou stranu musíme vzít v úvahu posláni, kvůli kterému jsme sem přiletěli. Nejsme tady pro nic za nic, ale proto, abychom zjistili, co je to za místo, kolik je zde těch obřích bombardérů a kolik lidí je zde zaměstnáno. Kdyby se nám také podařilo zjistit, jaké cíle ti lidé vlastně sledují, jak často létají do

Anglie a na jakých místech tam přistávají, tím lépe. Vidím dvě možnosti, jak provést naše záměry. První je zaletět přímo nad jezero a vyzvědět tolik, kolik bude možné, a potom uhánět nejvyšší rychlostí domů. S největší pravděpodobností bychom mohli letadla spočítat, ale stejně jen ta, která by kotvila na vodě. Nebo bychom spočítali hangáry, jistě je zde těch letadel víc než jedno. Druhá možnost je ukrýt důkladně naše letadlo a potom jít na výzvědy pěšky. Mně se tato možnost zdá lepší, ale připouštím, že je velmi riskantní. Kdybychom byli chyceni, znamenalo by to pro nás Sibiř – ne-li něco horšího.“

„To říkáte kvůli mně?“ přerušil ho klidně Ginger.

„To říkám kvůli všem,“ odpověděl Biggles krátce, „a jelikož jsme v tom namočení všichni stejně, měli byste se k tomu vyslovit každý zvlášť. Nuže, co navrhuje udělat?“

„Jít na výzvědy pěšky,“ odpověděl bez rozmýšlení Ginger.

„Já s tím souhlasím,“ řekl Algy.

„Co vyhovuje vám, vyhovuje i mně, pane,“ prohlásil Smyth.

„Dobrá, tak tedy půjdem na výzvědy pěšky. V tom případě navrhuji, abychom se rozdělili na dvě party. Ty, Algy, budeš v jedné partě a já v druhé. Bude-li pak někdo z nás chycen, vždy zůstane jeden pilot, který bude moci odletět do Anglie a ohlásit na ministerstvu letectví, co se přihodilo. Navrhuji, aby Algy zůstal se Smythem u letadla a já s Gingerem se vydám na zvědy. Buďte však stále připraveni k odletu pro případ, že bychom měli naspěch.“

„Jak si přeješ,“ souhlasil Algy.

Letadlo bylo zataženo na malou mýtinu, ukrytou pod uvadlými větvemi borovic, a to tak, aby směřovalo nosem k volnému prostranství. Potom se posadili na zem a snědli železné zásoby, které si přivezli z Anglie.

„Budeme nuceni odletět odtud nejpozději zítra,“ podotkl zamyšleně Biggles, zatímco chroupal suchar. „Vzduch nás nenasytí a shánět jídlo tady v okolí by bylo příliš riskantní. Jistě bychom byli hned odhaleni jako cizinci.“

Skromné zásoby snědli brzy. Biggles se zvedl první a odložil si kuklu i letecké brýle do kabiny na sedadlo. „Ještě poslední věc,“ řekl vážně Algymu. „Kdybychom se nevrátili do zítřka touto dobou, bude to znamenat, že se s námi něco stalo. V tom případě poletíš co nejrychleji domů. Zajdeš za Taglenem a všechno mu povíš.“

Algy přikývl.

„Tak nazdar! Pojd', Gingere!“ vyzval hoča Biggles a společně vyrazili přes les k jezeru.

Dlouho šli potichu, nic zajímavého neviděli. Konečně se mezi stromy objevil modravý odlesk vodní hladiny.

„Teď opatrně!“ zašeptal Biggles, ale tato výstraha nebyla nutná. Ginger se plížil od stromu ke stromu jako indián ve vzdálenosti několika metrů před ním. Náhle se zastavil a chvíli něco upřeně pozoroval. Potom dal Bigglesovi znamení, aby se k němu opatrně přiblížil. To, co nyní Biggles spatřil, jej v podstatě nepřekvapilo, a ačkoli byl na něco podobného připravený, přece se v něm zatajil dech. Na protějším břehu jezera, přesněji řečeno na protějším břehu širokého ramene, které vybíhalo z jezera a mizelo kdesi v lese, se nízko u země krčily hangáry, jichž zde stála dlouhá řada. Před nimi se na vodní hladině houpalo na kotvách deset až dvanáct velkých bombardérů, kolem nich několik dalších menších hydroplánů. Nedalo se přesně spočítat, kolik jich tam bylo, neboť obří letadla pozorovatelům bránila ve výhledu. Všude kolem panoval čilý ruch a shon. Mezi dřevěnými budovami se pohybovalo mnoho dělníků, z dílen se ozýval tlumený hlomoz tisíců nástrojů. Náhle se vzduch rozechvěl rachotem testovaného motoru. Kousek dál bylo možné spatřit otevřenými vraty vnitřek hangáru, právě když z něj vyjížděl další obří bombardér. Vzápětí uviděli, jak sklouzl po lodní skluzavce na vodní hladinu.

„Podívám se na to z větší blízkosti,“ zabručel Biggles a ještě dodal: „Kdyby nás nějaká nepředvídaná událost rozdělila, sejdeme se pak znovu na tomto místě, Gingere! Tady pod tou borovicí se zlomenou větví.“

„O.K., šéfe,“ vyhrkl Ginger, který se nemohl odtrhnout od podívané na protilehlém břehu jezera.

„Měli bychom se držet kousek dál od břehu, nebo nás někdo uvidí,“ pokračoval Biggles a vydal se znovu na cestu. Postupoval sice i nadále rovnoběžně s břehem, ale zašel přece jen o kousek hlouběji do lesa. Po pár metrech narazil na průsek, jímž vedla trať úzkokolejné železnice. Trať tu zřejmě spojovala leteckou základnu u jezera s vnitrozemím. V místě, kde na ni narazili, byla výhybka. Na odstavných kolejích zde stály nákladní vagony, jinak se místo zdálo opuštěné. Zběžnou obhlídkou se ujistili, že tam opravdu nikdo není.

„Pojď sem, přejdeme trať,“ vyzval hoča potichu Biggles.

Vzhledem k tomu, že na trati stály vagony a konec vlaku vidět nebyl, rozhodli se, že přes ně přelezou a nebudou je obcházet, neboť riziko, že je někdo uvidí, se jim zdálo opravdu zbytečné. Právě byli v nejlepším, když se z lesa ozval dusot koňských kopyt. Přicházel z druhé strany, ale rychle se blížil. Vzápětí se ozvalo ještě nějaké volání. Přemýšlet o možnostech útěku nemělo smysl, neboť neznámý mužský hlas se ozval přímo odněkud z bezprostřední blízkosti, ačkoli stále ještě nikoho neviděli. Biggles jednal čistě pod vlivem pudu sebezáchovy. Přitáhl se k okraji vagonu a přehoupl se přes něj na hromadu dřeva. Co udělal Ginger, to Biggles nevěděl, ale podle šramotu, který zaslechl ze sousedního vozu, usoudil, že se zařídil stejně jako on. Jeho domněnka se později potvrdila. Teprve teď měl Biggles možnost zjistit, co je ve voze naloženo. Hrubé, neopracované dřevo, většinou borovicové klády. Biggles se vklínil mezi ně, a šel dokonce tak daleko, že se menšími z nich přikryl.

Potom uslyšel, jak se kůň zastavil, když jezdec dojel až k trati. Z lesa se ozvalo znovu hlasité volání. Odněkud zpředu pak odpověděl další hlas. Bigglesovi vyrazil na čele pot, když si uvědomil, že ten, kdo se teď ozval, tam musel být někde nablízku i před chvílí a mohl je spatřit. Jezdec na koni se dal do řeči s mužem u vlaku. Vypadalo to, že ho kárá za opomenutí nějaké povinnosti. Hovořili spolu ještě nějakou dobu, když v dálce zahvízdala lokomotiva. Biggles strnul. Další nebezpečí. Mohl jen doufat, že příjíždějící vlak projede kolem nich na druhé koleji, ale stejně neměl jinou možnost, než počkat, jak to dopadne. Opustit skryš by totiž znamenalo vydat se těm dvěma mužům. Spadl mu kámen ze srdce, když uslyšel, že vlak zpomaluje. Na to, co následovalo, však vůbec nebyl připraven. Vagony se prudce pohnuly a Biggles hlavou narazil do čela vozu tak tvrdě, že si div nezlomil vaz. Lokomotiva zřejmě přijela pro naložené vozy. Biggles měl velkou chuť vyskočit z vlaku, když si představil, že bude odvezen někam na neznámé místo. Kdyby byl sám, jistě by to udělal, ale nemohl přece jen tak opustit Gingera. Nemohl mu ale ani sdělit svůj plán, protože hlasitým hovorem by na sebe přivolal pozornost obou mužů, kteří spolu stále hovořili pár metrů od nich.

Biggles ještě horečně přemítal, když se nákladní vlak začal pohybovat pomalu, ale s postupně vzrůstající rychlostí kupředu. Nezbývalo mu nic jiného, než klidně ležet a doufat v to nejlepší. Podle Bigglesova odhadu vlak ujel asi kilometr, ale potom začal zpomalovat. Biggles už nemohl snést to hrozné napětí.

„Gingere, jsi tady? Gingere!“ zvolal potichu.

Náhle se ho zmocnila úzkost – z vedlejšího vagonu se neozvala žádná odpověď. „Gingere!“ zavolal znovu Biggles, tentokrát hlasitěji.

Ale zase se neozval ani hlásek.

Biggles ze sebe rychle shodil polena a vyhlédl přes okraj vozu. To, co uviděl, ho tak překvapilo, že se vzápětí posadil zpátky do vozu. Nikdo mu nemusel vysvětlovat, co se stalo. Koleje za jeho vozem byly prázdné; vlak byl rozpojen právě za jeho vozem. Lokomotiva vzala polovinu vlaku a zbytek nechala u výhybky, kde zůstal i Ginger. Více než tento fakt ho znepokojovala skutečnost, že vlak zastavil uprostřed jezerní základny. Biggles měl sice právě tolik času, aby letmo vykoukl ven, ale přesto si stačil všimnout, že všude kolem jsou dřevěné budovy. Vypadalo to zde jako v nějakém dřevorubeckém táboře.

Biggles ležel tiše a snažil se v duchu promyslet celou věc. Samozřejmě by si velice rád zblízka prohlédl to tajemné přístaviště, v této divili se ale nacházelo mnohem blíž, než mu bylo milé. Nyní by se rád dostal z vlaku a potom k borovici se zlomenou větví. Teď si jen blahořečil, že měl dost předvídavosti, aby si s Gingerem ujednal místo, kde se sejdou v případě nečekaných událostí. Že Ginger strom najde, o tom ani na vteřinu nezapochoyboval.

Dlouhou dobu Biggles nemohl na útěk ani pomyslet, neboť stále bylo slyšet, jak kolem chodí lidé. Někteří z nich míjeli vagon v těsné blízkosti, krácejíce podél trati. A pak se ozval hlas, který způsobil, že mu na těle naskočila husí kůže. Nemohl se mýlit. Hlas patřil Černovousovi. K Bigglesovu úžasu ten člověk mluvil anglicky!

„Hej, Dartone, copak tu zase děláš?“ zeptal se Černovous.

„Lepší otázku jsi mi ani nemohl položit,“ ozvala se odpověď, doprovázená bouchnutím dveří.

Biggles se opět zachvěl, neboť ten hlas patřil jeho vězniteli z Northumberlandu.

„Jo, byla to ta svině anglická, ten Bigglesmore nebo jak se jmenuje,“ pokračoval muž, jenž se jmenoval Darton. „Udělal mi tam pořádnou paseku – předpokládám, že jsi o tom už slyšel?“

„Slyšel jsem, žes ho nechal upláchnout a že náš starý musel rychle něco vymyslet – nakonec prý dal vyklidit dvě naše pobřežní základny.“

„Že jsem ho nechal upláchnout? To je povedené! Nějaký spratek zapálí všechna stavení a náš starý mě sem potom pošle za trest. Já jsem přece nemohl vědět, že ten chlap má s sebou nějaké kumpány.“

„Kumpány říkáš?“

„Ano, byli s ním nejméně dva, jeden byl ještě kluk. Ten malý všivák mně málem přerazil nohu dřevěným klackem. Kdyby se mi dostal někdy příště pod ruku, zakroutil bych mu krkem jako houseti.“ Ta slova byla řečena takovým tónem, že nikdo nemohl pochybovat o tom, jak vážně je hrozba míněna.

„Ano, byl to opravdu debakl,“ pokračoval Černovous, „přišlo tak mnoho námahy nazmar. Jak ses dostal sem?“

„Včera v noci jsem přiletěl bombardérem číslo 14. Byl bych rád v Anglii zůstal, abych vyhledal toho chlapa Bigglesmora, ale náš starý mě tam nechtěl nechat. Byl bych mu ty jeho lotroviny zarazil jednou provždy.“

„Zbytečně bys mařil čas.“

„Jak to?“

„On je tady.“

„Kdo ti to řekl?“

„Nikdo. Viděl jsem ho včera.“

„A víš určitě, že to byl on?“

„Ano,“ odpověděl Černovous stroze, „a přestaň pochybovat o mých informacích, nebo ti už nic neřeknu.“

„Promiň, ale pokračuj, co jsi s ním udělal? Dostal nářez?“

„Nikoli, ale...“

Konec věty zanikl v rachotu nárazníků, když se vlak znovu rozjel. Tak Biggles pouhou náhodou vyslechl rozhovor mezi Černovousem a Dartonem. Nyní tedy věděl, před kým se má mít na pozoru.

Vlak znovu zastavil s takovým šubnutím, že si Biggles div nevyrazil zuby. Potom se ozval sykot unikající páry a několik hlasů, které na sebe volaly. Pak nastalo ticho. Pozdní odpoledne ustupovalo večem a přicházel soumrak. Biggles právě začal doufat, že vlak tam zůstane do příštího dne, když se ozvaly hlasy vracejících se mužů. Následovaly jakési rozkazy a po nich hlomoz padajícího dřeva. Úplně nečekaně se vůz, ve kterém Biggles ležel, naklonil na stranu a Biggles z něj byl vyklopen i se dřevem. Než stačil podniknout sebemenší pokus o svoji záchranu, skutálel se do obrovské jámy, která byla patrně bezedná! Biggles si instinktivně zakryl rukama obličej, ale vzápětí mu na hlavu dopadla kláda a letec ztratil vědomí.

KAPITOLA DEVÁTÁ

GINGER OPĚT ZASAHUJTE

Když Biggles opět nabyl vědomí, byla již úplná tma. Trvalo mu několik minut, než si vzpomněl, co se vlastně stalo a kde je. Pád do jámy byl tak nečekaný, že si nestačil ničeho všimnout a úder do hlavy, způsobený kládou – neboť Biggles vůbec nepochyboval, že to byla kláda, co ho připravilo o vědomí – způsobil, že se ani nezačal bát. Biggles se posadil s pocitem lehké závratě. Pak si ohmatal hlavu a hned se mu ulevilo, protože zjistil, že zranění není nijak vážné. Měl sice na hlavě pořádnou bouli, a chomáč slepených vlasů dokazoval, že má na hlavě tržnou ránu, ale rána nebyla naštěstí hluboká.

Biggles se rozhlédl kolem sebe. V slabém svitu hvězd spatřil, že se dostal do hluboké jámy, přes níž vedla lávka. Ještě že se Biggles šťastnou náhodou skutálel pod ni. Nejspíš tak unikl pozornosti železničních dělníků, kteří měli na starosti vykládání vlaku. K čemu bylo určeno dřevo v jámě, to Biggles netušil, a ani se tím nemínil zabývat. Dozvěděl se už tak dost věcí, dokonce víc, než původně očekával. Jistě by se dalo zjistit mnoho dalších zajímavých informací o této základně, ale Biggles nepochyboval, že sem z Anglie brzy budou vysláni profesionální vyzvědači. Nyní si přál dostat se co nejrychleji zpátky k letadlu a potom s ním uletět tak daleko, aby mezi ním a Černovousem leželo celé Severní moře.

Hodinky se mu při pádu do jámy rozbily, a tak ani nevěděl, kolik je hodin. Podle Bigglesova odhadu mohlo

být kolem půlnoci. Kdepak je asi Ginger? Starost o něj Bigglese nepřestávala trápit. Proto se rozhodl, že nejprve se půjde podívat k borovici se zlomenou větví, a teprve potom, když ho tam nenajde, odejde se podívat k letadlu. Byl si jistý, že ho najde na některém z těchto dvou míst.

Ale ukázalo se, že to nebude nijak snadné. Nejprve bylo nutné dostat se z jámy. Klády a polena ležely přes sebe bez ladu a skladu právě tak, jak dopadly do jámy. Při každém pohybu v této dřevěné hromadě hrozilo, že se horní klády uvolní a začnou se valit na dno jámy. Jednou k tomu skutečně došlo a valící se lavina málem Bigglese strhla s sebou. Někde nedaleko začal štěkat pes. Nebyl to zrovna příjemný zvuk. Konečně se Biggles vyšplhal až na vrchol hromady. Když se zběžně rozhlédl kolem dokola, zjistil, že v bezprostřední blízkosti jámy nikdo není. Světla v dálce označovala polohu tábora. Následující zjištění však Bigglese ohromilo. Z této jámy se bez rizika, že ho někdo uvidí, nedalo uniknout. Na jedné straně trať vedla k malému ostrohu. Tudy se tedy uniknout nedalo. A na druhé straně začínaly první budovy tábora, mezi kterými by Biggles musel projít, kdyby chtěl utéci. Byla to ovšem jediná možnost, a tak Biggles nanejvýš opatrně vyrazil tímto směrem, snaže se dělat co nejméně hluku. Musel být stále ve střehu před strážemi, na které mohl kdekoli narazit.

Biggles došel k místu, kde trať zahýbala doprava. Otevřel se mu nádherný pohled na vodní hladinu, lesknoucí se ve svitu hvězd. Ve dvou řadách se zde pohupovalo dvanáct obrovitých bombardérů, upoutaných k železným bójím. Kotvilo zde i několik menších letadel, některá těsně u hangárů, jiná na volné vodě. Biggles spatřil Čemovousovo letadlo, které kotvilo těsně při

přistavní hrázi. Poznal je bezpečně podle Gingerova popisu. Do Bigglesovy paměti se téměř automaticky ukládalo vše, co zde viděl: hangáry, dílny, přístav s letadly a další podrobnosti. Pomáhal mu v tom dlouholetý cvik v pozorování, který získal jako pilot. Spokojený se svojí obhlídkou pokračoval v cestě k táboru. Teprve nyní uviděl, že stojí před velmi nesnadným úkolem. Tábor se rozbíhal paprskovitě od konce železniční trati jako vějíř.

Pokud se chtěl dostat do lesa, musel jím projít. Jsou-li obyvatelé tábora ještě vzhůru, nebude se jim moci vyhnout. Nikde podél trati také neviděl skryš, jež by se dala použít v případě nouze. Bigglesova situace nevypadala nijak růžově, zpátky jít nemělo význam, zůstat na místě také nemohl, protože sem každou chvíli mohl někdo přijít, a vydat se do tábora znamenalo vystavit se velkému nebezpečí. Měl dvě možnosti. Buď jít přímo podél trati středem tábora a spolehnout se na to, že ho náhodný kolemjdoucí bude považovat za místního, nebo se plížit dům od domu a vyhnout se setkání tváří v tvář. Ovšem ani toto řešení nebylo o nic méně riskantní. Pokud by jej někdo spatřil, jak se plíží mezi domy, stačilo by takovéto počínání samo o sobě, aby vzbudilo podezření. Nakonec se Biggles rozhodl pro zlatou střední cestu. Půjde přímo podél trati, ale uhne na stranu, jakmile spatří, že někdo proti němu jde. Kdyby byl osloven, musel by prostě utíkat do lesa.

Až k prvním budovám to šlo hladce. Nikde nebylo vidět ani živáčka. Vzápětí však z domu, vzdáleného necelých pět metrů, vyšli dva muži. Nebyl už čas někam uhnout, a tak Biggles pokračoval rovně dál a muže míjel v tak těsné blízkosti, že se jich mohl dotknout. Vypadalo

to však, že ani jeden z protijdoucích si ho nevšiml. Potom uviděl skupinu šesti až sedmi mužů projít prostorem, který osvětlovaly paprsky dopadající ven z osvětleného okna. Zdálo se mu, že jdou přímo k němu, a tak raději zahnul do první úzké uličky a zmizel mezi domy.

Biggles již míjel poslední budovy tábora, postavené na okraji lesa, když se zpoza rohu vynořili tři muži, zabraní do vážného rozhovoru. Jeden hlas Biggles okamžitě poznal. Byl to hlas Černovousův. Bylo zcela vyloučené, aby kolem nich přešel a Černovous ho nepoznal. V tomto místě nebyla žádná postranní ulička, v níž by se dalo zmizet. Poslední naději skýtal přístřešek, jenž měl každý dům přede dveřmi. Biggles bez váhání vkročil do jednoho, který měl nejbliž, a přitiskl se k tmavým dveřím. K jeho velkému překvapení se špatně dovřená dveře otevřely a Biggles se bezmocně svalil na zem, ale hned se zase zvedl a již se chystal odrazit útok, který podle jeho předpokladu měl následovat. Ale nestalo se nic. Uvnitř byla tma, jenom zvenku sem vnikal slabý odraz světla. Biggles měl právě tolik času, aby stačil přivřít dveře, než k nim došli Černovous a jeho společníci. V této chvíli plné napětí stál Biggles nehybně jako socha a čekal, až trojice přejde. Muži se však před dveřmi zastavili – jistě se tedy alespoň jeden z nich chystal vejít dovnitř – a v přístřešku před domem nyní hovořili tónem, který prozrazoval mírnou hádku.

V následující chvíli Biggles jednal rychlostí zkušeného leteckého bojovníka. Nejprve postoupil o několik kroků do první místnosti a rozhlédl se pátravě kolem sebe. Místnost byla zařízena jako kancelář. Uprostřed stál velký stůl s lampou, kolem stěn byly rozestavěné skříně se spisy, z okna se dala přehlédnout

celá ulice. Biggles si vybral největší skříň, přesně proti oknu. Na jejím dně leželo několik obálek. Mezi přihrádkou s krabicemi a dnem skříně bylo dost místa, aby se tam mohl postavit muž ve vzpřímené poloze a přivřít za sebou dveře za předpokladu, že je štíhlý.

Biggles bez dlouhého váhání vstoupil do skříně a přivřel za sebou dveře. Stihl to na poslední chvíli, neboť právě v tom okamžiku zavržaly venkovní dveře. Cvakl elektrický vypínač a do osvětlené místnosti vstoupili tři muži, kteří se stále ještě o něčem dohadovali. Černovous, kterému kancelář podle všeho patřila, odhodil čepici do rohu a svalil se do nejbližšího křesla. Nohy si položil na stůl, z kapsy si vyndal doutník a špičku, kterou ukousl, vyplivl na podlahu. Jedním z trojlístku byl Darton, třetího muže Biggles neznal, ale byl to asi pilot, neboť měl na hlavě leteckou čepici. Biggles dění v místnosti pozoroval úzkou štěrbinou mezi nedovřenými dveřmi skříně.

„Ty máš oproti mně velkou výhodu,“ zavrčel hned nato Darton, poprvé užívaje angličtinu. „S každým tady se snadno domluvíš, zatímco já z té tvé zatracené hatmatilky pochytím každé druhé slovo. Říkal jsem starému, že nemá význam, aby mě sem posílal. Co tady budu dělat, to bych rád věděl. Vždyť nerozumím ani polovině toho, co mi tu lidé říkají.“

„Všechno se to včas dozvíš, jak znám našeho šéfa,“ odpověděl mu chladně Černovous. „Vlastně můžeš být rád, žeš z toho tak lehce vyvázl, po tom, cos v Anglii nadrobil.“

„Já jsem nic nenadrobil, to ti říkám!“ vzkřikl Darton pohněvaně. „Jak jsem mohl vědět, že ten Biggleston – či jak se ten chlap jmenuje – je obklopen bandou, která s

ním spolupracuje?“ Darton ošklivě zaklel. „Kdybych tak mohl dostat do rukou toho zatraceného mamlase...“

Darton se náhle odmlčel, otevřel ústa dokořán a v obličejí se mu objevil přihlouplý a překvapený výraz. Důvod nebylo těžké objevit. V místnosti, necelé tři metry od něho, se na Dartona díval muž, o němž právě mluvil!

Jak k tomu vlastně došlo, to Biggles nevěděl. Možná se náhodou dotkl dveří skříně rukávem nebo pláštěm, nebo se otevřely samy. Zjišťovat skutečnou příčinu bylo ted' opravdu zbytečné. Skříň se prostě otevřela, sice pomalu, ale přece jen tak rychle, že tomu nemohl zabránit. Darton, který v té chvíli stál proti skříní, spatřil nejprve otvírající se dveře a potom i Bigglese uvnitř skříně. Výraz Dartonova obličejí přiměl ostatní, aby se tam také podívali.

Biggles se pohnul první. Setrvávat dál ve skříní nemělo smysl, a protože mezi ním a dveřmi stáli tři muži, vystoupil ze skříně a řekl:

„Tak už jsme zase pohromadě.“

Černovous se ani nepohnul, zato se mu v obličejí rozhostil slabý úsměv. Darton skočil ke dveřím a otočil se s namířenou pistolí k Bigglesovi. Třetí muž, odhadnuv rychle situaci, zatarasil cestu mezi stolem a stěnou. Asi třicet vteřin tak všichni zůstali stát.

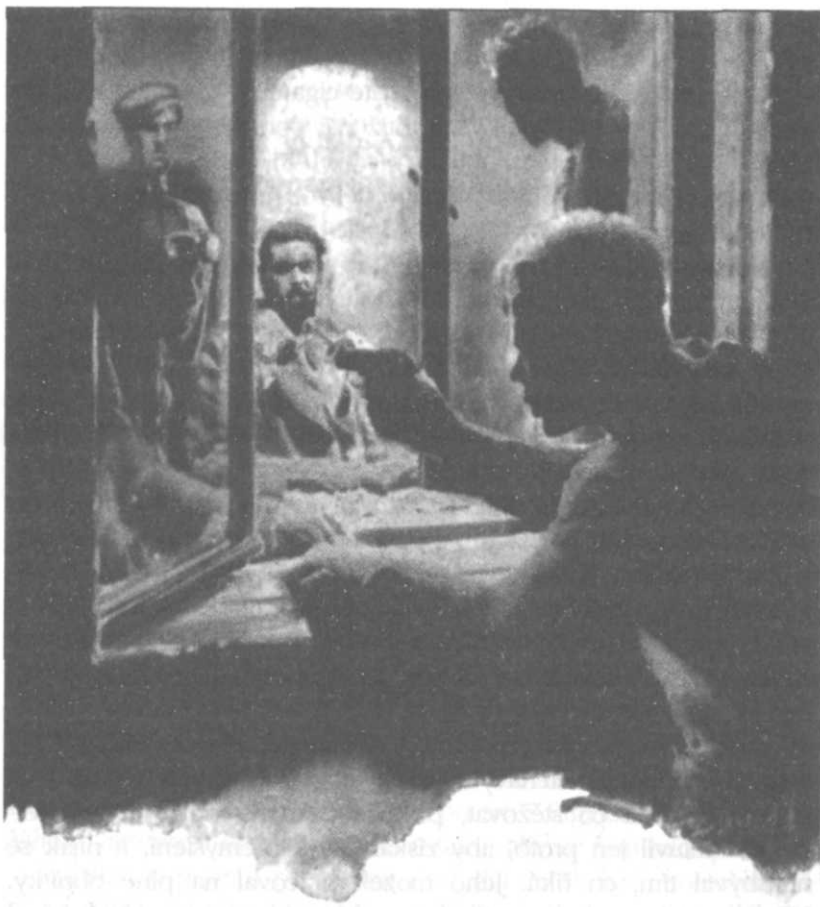
„Rád bych věděl, jestli mi nabídnete cigaretu?“ zeptal se Biggles klidně Černovouse. „Ztratil jsem totiž své pouzdro na cigarety, jak víte.“

„S největším potěšením,“ odpověděl Černovous a nabídl letci svou tabatěrku. „Musím říci, že máte velmi znepokojivý zvyk objevovat se vždycky na místech, kde vás člověk vůbec nečeká. Doufám, že mi nebudete chtít namluvit, že jste se sem dostal pouhou náhodou?“

„Je to zvláštní, ale pokud mám pravdivě odpovědět na vaši otázku, musím říci, že šlo o pouhou náhodu, alespoň pokud jde o způsob, jak jsem vešel do této kanceláře. Nechci vás však unavovat zbytečnými podrobnostmi.“

„Máte pravdu, to by jistě nestálo za tu námahu,“ ujišťoval ho ochotně Černovous. „Hlavní je, že jste tady, a ostatní už není tak důležité. Doufám, že tentokrát náš společný přítel Darton použije mnohem účinnějších opatření, aby vás zajistil. Doufám také, že nás neopustíte zase tak náhle, jako jste to udělal posledně. Jistě si dovedete představit, že Darton se cítí poněkud dotčen způsobem, jakým jste ho v Anglii opustil.“

„Jistě, to si dovedu představit,“ odpověděl Biggles klidně, „ale měl jsem několik naléhavých věcí, které jsem musel vyřídit. Nemáte si ale na co stěžovat, protože jsem se vrátil, jak vidíte.“ Biggles mluvil jen proto, aby získal čas k přemýšlení, a nijak se nezabýval tím, co říká. Jeho mozek pracoval na plné obrátky. Hledal nějakou skulinu, jíž by mohl vyklouznout. Nenacházel však žádnou. Použít násilí, když sám byl beze zbraně, to mohlo skončit jen jedním způsobem, ačkoli ve filmech to někdy dopadne i jinak.

„Skolím prvního, kdo se pohne.“

„Nebojte se, já o vás budu tentokrát pečovat řádně,“ přerušil jeho úvahy Darton. „Vaše neštěstí je, že moc mluvíte.“

„A vy také. Mrskněte rukama nahoru a držte je tam! Skolím prvního, kdo se pohne.“

Tato slova, pronesená ve vřískavém diskantu, ale tvrdá jako ocel, prořízla vzduch v místnosti jak zavřeštění vojenské trubky. Přicházela od okna, které teď bylo otevřeno dokořán. Biggles ani ostatní muži v místnosti neviděli, jak se otevřelo; všichni byli zcela zaujati výjevem, který se v místnosti odehrával. Biggles se chvěl a stoje na místě, vyjeveně zíral před sebe. V okně viděl Gingeru, přesněji řečeno jeho hlavu a paži. V napřažené pravici svíral mohutnou pistoli a držel tak v šachu všechny tři Bigglesovy soupeře.

Černovous vyprskl smíchy, a tím se uvolnilo všeobecné napětí, které zde na chvíli zavládlo. Bylo jasné, že nikdo nebere Gingeru vážně.

„Cože, to je ten malý všivák, co mě praštil do holeně!“ zařval Darton a namířil svou pistoli na Gingeru.

Ozvala se ohlušující rána a jazyk oranžového plamene šlehl do místnosti. Vzduch se naplnil čpavým zápachem po spalovaném korditu⁷. V tichu, které se rozhostilo, se Darton pomalu otočil k ostatním a v obličeji se mu objevil výraz hloupého údivu. Rty sebou dvakrát škubly a Darton se zřítíl obličejem na dřevěnou podlahu.

„Varoval jsem vás,“ ozval se Ginger vysokým fistulovým hlasem. „První, kdo se pohne, ji dostane také. Pojděte, Bigglesie, proč tam tak stojíte?“

⁷ Anglická výbušnina, kterou se plnily patrony střelných zbraní.

Biggles jedním skokem přeletěl místnost, sebral ze země Dartonovu pistoli a přehoupl se přes okenní rám za Gingerem.

„Držte se pěkně zpátky!“ řekl Biggles Černovousovi. „Bylo by mi líto, kdybych vás musel zastřelit.“ Potom se dali s Gingerem na útěk.

Měli již nejvyšší čas, neboť sem po hlavní ulici přibíhali lidé, kteří první uslyšeli výstřel. Naštěstí les ležel hned naproti.

Jakmile doběhli k trati, zvolal Biggles celý udýchaný na Gingera: „Budeme se držet trati, dokud nedorazíme k výhybce! V lese je tma jako v pytli.“

Směrem od tábora sem doléhaly výkřiky, kdesi zahvízdala píšťalka, pak se ozvaly další výkřiky.

„Už jsme tady,“ zvolal Biggles, když po několika minutách dorazili k místu, kde se odpoledne pokoušeli přelézt vlak. „Tady se pustíme do lesa. Bude to obtížné udržet správný směr, ale když dáme hlavy dohromady...“

„Biggles!“ vyhrkl Ginger.

„No, co se děje?“

„Co když... jsem toho člověka zabil?“

„Nevím, jestli jsi ho zabil.“

„Mám z toho ošklivý pocit, nevěděl jsem, že je to nabité!“

„Cože? Ty mi chceš říci, že jsi měl tu drzost držet nenabitou pistolí tu bandu v šachu?“

„To právě mám na mysli. Ještě ke všemu ta pistole patřila Dartonovi. Vzpomínáte si, že jsem ji ukořistil, když jsem zapálil dům? Tehdy v noci jsem z ní vypálil šest ran. Domníval jsem se, že už jsou všechny náboje vystřelené. Neříká se snad této pistoli šestiranovka?“

„Šest nábojů mají obyčejné revolvery, ale automatické pistole jich mívají až dvanáct, ale obvykle sedm.“

„V mé pistoli tedy muselo být sedm nábojů. Když na mě Darton namířil pistoli, vyděsilo mě to tak, že jsem stiskl kohoutek. Zpočátku jsem si myslel, že rána vyšla z jeho pistole. Svůj omyl jsem si uvědomil, až když se skácel na zem.“

„No, říkal si o to, a proto bych se tím nijak netrápil,“ odpověděl Biggles lakonicky. „Vždyť by tě byl zastřelil. Chlap, jenž namíří pistoli na jiného mládence, si nemůže stěžovat, je-li sám zastřelen.“

„Ale já doufám...“

„Šetři si dech!“ přerušil ho Biggles. „Dostal jsi mě z pořádné bryndy, a to je nejdůležitější. Copak to neseš?“

„Aktovku. Našel jsem ji tam v jednom domě. Napadlo mě, že by v ní mohla být pro nás nějaká zajímavá informace.“

„Matičko skákává!“ Biggles se podíval udiveně na hochy a zabručel: „Ty stačíš myslet na všechno! Kde jsi to sebral?“

„Když jsem zjistil, že vás ten vlak odvezl, byl jsem pořádně našťavaný. Ten chlap na koni našťestí brzy odjel a já jsem vylezl z vozu. Vrátil jsem se zpátky do lesa a pro jistotu jsem se šel podívat na smluvené místo. Vy jste tam ale nebyl, tak jsem se rozhodl, že vás půjdu hledat. Jakmile se setmělo, vydal jsem se do tábora. Zpočátku jsem se tam jen tak potloukal, ale jelikož po vás nebylo nikde vidu ani slechu, dal jsem se do důkladnější prohlídky tábora. V první budově, na kterou jsem se zaměřil, byly všude na stěnách rozvěšené mapy. Letmým nahlédnutím do okna jsem zjistil, že je tam shromážděn

větší počet mužů, včetně chlapka, kterého jsem před chvílí zastřelil, a jeho dvou společníků. Po chvíli se všichni zvedli. Pozoroval jsem chlapíka, jenž celou tu dobu mluvil. Vzal nějaké papíry, strčil je do aktovky a uložil ji na polici. Když všichni odešli, vklouzl jsem tam a vzal jsem aktovku. Potom jsem se vydal na další výzvědy. Obcházel jsem domy zezadu a díval se do oken, kde se svítilo. Tak jsem vás spatřil ve společnosti těch tří. Hned mi bylo jasné, že jste se dostal do úzkých. Musel jsem jednat.“

„A také jsi jednal,“ odpověděl Biggles s pochmurným úsměvem. „Jednou ti za to, že jsi mě dostal z téhle bryndy, koupím letadlo. Ale nyní dávej pozor a soustřeď pozornost na tu zlomenou větev. Po pravé ruce máme jezero, to nám udává správný směr. Poslouchej!“

Oba muži se zastavili a naslouchali. Ze všech stran se ozývaly výkřiky a různě udělované povely, naštěstí pro oba, přícházely z velké dálky.

„Vypadá to, že se nás snaží najít; ale my máme náskok,“ pokračoval Biggles. „Musíme však odtud zmizet dřív, než se rozední. Zítra ráno jistě budou prohledávat každý centimetr půdy. To znamená, že musíme odletět za prvního rozbřesku. Čím dál se odtud dostaneme, tím lépe pro nás.“

„Jestli mě chytanou, když teď vědí, že jsem skolil toho chlapa...“

„Neboj se, nechytí nás,“ ujišťoval Biggles hocha s přesvědčením, které zdaleka nesdílel. „Teď už nemůžeme být daleko od našeho letadla. Vychází měsíc – tím lépe. Ano, jdeme správně, vzpomínám si na ty dva cesmínové keře.“

Pod stromy nerostlo žádné mlází, a tak oba mohli lehce postupovat vpřed, takže zanedlouho dorazili na otevřenou mýtinu, která se nejasně rýsovala na okraji lesa.

„Už jsme tady,“ ohlásil Biggles. „Ještě pár metrů a – to je divné!“ Když se rozhlédl kolem sebe, zdálo se mu, jako by mu nějaká ledová ruka sevřela srdce. Nebylo pochyb, že místo, na němž zanechali letadlo se svými přáteli, bylo opuštěné. Vyjeté koleje od podvozku byly ještě vidět v jehličí. „Odletěli!“ zvolal Biggles chraptivě.

„To máte pravdu,“ souhlasil Ginger klidně. Biggles si sedl na pařez vyvráceného stromu. „Tak to jsem opravdu nečekal,“ řekl potichu.

KAPITOLA DESÁTÁ

CESTA K JEZERU

„Majore Bigglesworthe!“

Biggles vyskočil jako když do něj strelí; volání přicházelo odněkud shora a hlas toho člověka zněl povědomě.

„Haló, kdo je tam?“ ozval se hbitě Biggles a uchopil Gingeru za loket, aby byli připraveni na útěk.

„Všechno je v pořádku, pane majore, to jsem já, Smyth.“

V koruně stromu přímo nad jejich hlavami zapraskaly větve. Oba muži zvedli hlavy nahoru. „Minutku mějte strpení, pane majore, lezu dolů,“ pokračoval Smyth. Vzápětí už stál na zemi a setřásal z vlasů i z oblečení suché jehličí a větvičky.

„Proboha, co se stalo?“ zeptal se ho Biggles vzrušeně. „Kde je letadlo? Kde je pan Lacey?“

„Odletěl, pane majore.“

„Odletěl. A kam?“

„Všechno vám povím, ale neměli bychom tu zůstat, není tu příliš bezpečno. Již se tady potulovalo několik vojáků.“

„Vojáků?“

„Jistě, vypadali aspoň jako vojáci. Buď to byli vojáci, nebo policie. Můžeme si najít nějaké místo, kde bych vám mohl v klidu všechno povědět?“

„Schováme se do těch dvou cesmínových keřů, které jsme před chvílí viděli,“ navrhl Biggles. „Není to sice právě ideální úkryt, ale nevím o žádném lepším.“

Všichni tři se rozběhli k místu, které označil Biggles, a v inkoustově černém útulku cesmínových keřů začal Smyth vyprávět celý svůj příběh.

„Byli jste už asi hodinu na cestě. Já s panem Laceyem jsme stáli na stráži, když jsme na obzoru spatřili několik letadel. Chvíli létala nahoru a dolů, potom zmizela. Asi za deset minut se objevila další letadla, tentokrát přiletěla z jiné strany. Zpočátku jsme jim nevěnovali žádnou zvláštní pozornost. Piloti se drželi nízko nad zemí, řekl bych, že to nebylo víc než tři sta metrů. Byli od nás vzdáleni sotva půl kilometru, a tak jsme si je mohli dobře prohlédnout. Každou chvíli se obrátili a vraceli se zase tam, odkud přiletěli, přece však kousek stranou od svého původního kurzu. Pozorovali jsme je a divili jsme se, co tady u čerta dělají. Pan Lacey najednou řekl: „Něco hledají, rád bych věděl, co to je.“

Asi vám to bude připadat divné, ale ani jednoho z nás v tu chvíli nenapadlo, že by mohli hledat nás. Právě se vraceli zpátky k nám, na druhý zátah, jak se říká, když pan Lacey vyskočil a řekl: „Jsme my to ale dva hlupáci, vždyť ti chlapi hledají nás!“ Co jsme mohli dělat – nic, jen sedět nehybně a doufat, že nás nespattí. Nebylo nám to však nic platné. Letadlo bylo sice dobře zamaskované, jak víte, a já téměř vylučuji, že by je někdo mohl shora spatřit, pokud by neprohledával každičkou píd země, ale v tomto případě, kdy dvojčlenné posádky pročesávaly celou oblast, nemohlo naše letadlo ujít jejich pozornosti. Všiml jsem si, kdy k tomu došlo, že nás zpozorovali. Nešťastnou náhodou se jedno letadlo dostalo přímo nad nás a já jsem viděl, jak se pozorovatel najednou otočil, plácl svého pilota do ramene a ukázal na nás. Letadlo se sneslo s velkým rachotem přímo nad náš zamaskovaný

úkryt. Asi nemusím zdůrazňovat, že jsme v okamžiku leželi na břiše a ani se nehýbali. Čekali jsme, kdy na nás začnou střílet. Ale díky bohu to neudělali. Jistě měli v letadle vysílačku, neboť všechna letadla se okamžitě slétla do prostoru nad námi a začala kroužit. Nakonec ale odletěla.

Pan Lacey byl velice rozrušený, přestože nad námi nastal klid. Řekl mi: „Pátrali po nás systematicky a ještě to neskončilo, za to ti ručím. Pomocí vysílaček sem přivolají ozbrojenou stráž, musíme pryč.“

„A co bude s majorem Bigglesworthem a s Gingerem?“ zeptal jsem se ho. Pan Lacey si sedl na stejný strom, kde jste seděl před chvílí vy a hleděl upřeně do země. „Ať do mě hrom uhodí, vím-li, co dál,“ řekl potom. „Když tady zůstaneme, nevyhnutelně nás seberou i s letadlem. Když ale odtud odletíme, jak vyrozumíme oba naše přátele, co se stalo? Co si počnou, až se sem vrátí?“

„Vyřešit tenhle problém nebylo nijak jednoduché, což asi chápete, pane majore. Dlouho jsme se radili a zvažovali všechny možnosti. Nejprve jsme uvažovali, že odletíme a necháme tu pro vás vzkaz. Mělo to ale jeden háček. Kdybychom vzkaz nechali na nějakém nápadném místě, jistě by neušel pozornosti našich nepřátel. Pak by všechno prasklo a byla by po nás veta. Kdybychom ale ten náš vzkaz někam uložili, pak byste ho s největší pravděpodobností nenašli ani vy. Tak jsme promýšleli jednu variantu za druhou a s žádnou jsme nebyli spokojeni. Nakonec jsme se dohodli, že nejlepší bude rozdělit se. Pan Lacey odletí s letadlem na bezpečné místo a já zůstanu tady, abych vás informoval o tom, co se stalo. Vzápětí pan Lacey odletěl, a bylo to přesně za

pět minut dvanáct, neboť za několik minut jsem uslyšel přicházet větší množství lidí. Rychle jsem vyšplhal na strom, odkud jsem mohl pozorovat, co se bude dít.

Bylo jich jistě dvacet. Všichni měli na sobě uniformy. Jakmile zjistili, že letadlo je pryč, nastal shon. Snadno se mohli přesvědčit, že jsou na správném místě, neboť v jehličí bylo zřetelně vidět vyjeté koleje. Jejich šéf odešel na kraj lesa a asi deset minut pozoroval oblohu. Pak toho nechal, asi usoudil, že je to zbytečné. Pro jistotu tam ale postavil na stráž dva muže. Než se setmělo, přijel jiný chlap na koni a dal těm dvěma nějaké rozkazy. Vzápětí všichni tři zmizeli. Musím říci, že jsem toho nijak nelitoval, neboť jsem na stromě pořádně prochládl. Potom se už nic zvláštního nepříhodilo. Přesto jsem dával pozor, jestli někdo nepřichází. Jakmile jsem uslyšel vaše kroky, vylezl jsem na strom pro případ, že by to byl někdo cizí.“

„Dobře, ale kam se poděl Lacey a co hodlá podniknout?“ zeptal se Biggles netrpělivě. „Ti chlapi teď prohledávají celý les, aby nás našli. Jakmile se rozední, to teprve nastane honitba. Vždyť vědí, že kromě letadla jsme tady nejméně dva.“

„Jak to?“

„Viděli nás. Ted' není čas, abych ti o tom vypravoval, ale jsou nám v patách. Podařilo se nám sice v té tmě upláchnout, ale pochybuji, že tu budeme moci dřepět příliš dlouho za denního světla. Tak co řekl Algy, že udělá?“

„Řekl mi, že poletí k tomu malému jezeru, které jsme zahlédli cestou sem, a zůstane tam do rána. Jakmile se rozední, vyzvedne nás na nejsevernějším konci tohoto jezera.“

„Připouštím, že za daných okolností to bylo nejlepší, co mohl udělat, ale jinak mi ten podnik připadá dost bláznivý. Vzhledem k tomu, že jsme již před přistáním neměli dost benzínu, tak je možné, že panu Laceymu dojde benzín velmi brzy, zejména, když bude dlouho kroužit a hledat vhodné místo k přistání. Při pomýšlení, že se o to bude pokoušet někde u velkého jezera, mně běhá mráz po zádech. Považoval bych za zázrak, kdybychom se odtud dostali. Neumím si představit, jak proklouzneme mezi tolika hlídkami.“

„Ale vždyť to pan Lacey nemohl vědět!“ skočil mu do řeči Ginger. „Nevím, co by mohl udělat jiného.“

„Dejme tomu, že máš pravdu,“ připustil Biggles, „ale přesto bych byl radši, kdyby zvolil jiné místo k našemu setkání.“

„Kromě tohoto místa o žádném jiném nemohl vědět. A kdyby chtěl přistát zde, musel by být opravdu hlupák, když ví, že toto místo bude hlídáno.“

„Pan Lacey nechtěl riskovat přistání na souši,“ poznamenal Smyth. „Řekl mi doslova: „Kdybych vletěl do nějakého pařezu nebo do díry, bude po všem.“ Proto se rozhodl pro přistání na jezeře, neboť je považoval za nejméně riskantní. Jedna z dalších variant byla – vydat se pěšky k malému jezeru...“

„Ted' už nemá žádný význam dohadovat se o tom, co by bylo nebo mohlo být nejlepší. Nyní už víme, co máme dělat, tak se do toho pusťme. Nejlepší bude vyrazit rovnou k severnímu konci jezera.“

„Prásk!“

Výstřel z pušky, ostrý jako prásknutí biče, se ozval docela nablízku a způsobil, že všichni tři vyděšeně vyskočili. Vzápětí se ozval výkřik, hned po něm další.

„Je na čase, abychom se odtud hnuli,“ dodal Biggles rázně. „Jsou schopni obrátit les vzhůru nohama, aby nás našli. Podle toho, jak se chovají, budou napřed střilet a potom klást otázky. Půjdeme pomalu za sebou v indiánském šiku, ale musíme být na smluveném místě dřív než Algy. Nebude tam moci dlouho zůstat a čekat na nás.“

S Bigglesem v čele se vydali na pochod k jezem. Když k němu dorazili, určili, kde leží severní výběžek, a vydali se na další cestu tak, že jezero neztráceli z dohledu. Byl to pochod, na jaký se jen tak nezapomíná. Měsíc, který vyšel zpod mraků, jim sice usnadňoval orientaci i chůzi, ale stíny, jež vrhal, je často vyděsily tak, že na okamžik znehybněli a stáli na místě tak dlouho, dokud se nepřesvědčili, že podezřelý stín není lidská bytost. Jednou vyplašili nějakého vodního ptáka. Šumění jeho křídel je vylekalo, divže jim nespadlo srdce do kalhot. Ale příhoda s ptákem byla přece jen k něčemu dobrá. V tu chvíli se kousek před nimi ozval lidský hlas. Měli právě tolik času, aby zalezli do nejbližšího křoví. Sotva se za nimi zavřelo, padli na zem. Praskot lámajících větvíček je znovu varoval, že se někdo blíží. Vzápětí se u břehu jezera objevil muž s puškou připravenou ke střelbě. Kráčel pomalu směrem ke křoví, v němž se ukrývali, a stále se rozhlížel na všechny strany. V tu chvíli na něj někdo úplně blízko zavolal. Oba muži si vyměnili několik vět, ale naši letci jim nerozuměli ani slovo. Brzy nato k jejich velké radosti muž s puškou odešel.

Ginger zhluboka vydechl a vyhrkl: „Řeknu vám ale, rve mi to nervy: co teď podnikneme?“

„Půjdeme dál, nemáme na vybranou,“ zabručel Biggles.

„Je tu poněkud živo,“ zašeptal Smyth.

„Nedá se nic dělat. Jestliže nás někdo uvidí, budeme muset vzít nohy na ramena; a jestli začnou střílet, ukážu jim, že téhle hře rozumím stejně dobře. Kdybych se musel zastavit, vy dva pokračujte v chůzi, dohoním vás tak rychle, jak jen to bude možné.“

„Já mám také pistoli,“ zašeptal Ginger.

„Jen si ji nech v kapse; budu se cítit bezpečněji. Myslím, že v ní už nemáš náboje. V každém případě bych byl nerad, kdybys mně v té tmě prostřelil hlavu,“ řekl Biggles stručně. „Pojďte!“

Hned nato vyšli na cestu nebo spíš do lesního průseku. Biggles se po čtyřech opatrně posunoval kupředu. Netrvalo to dlouho a opět se přidal k ostatním. V mžiku chytil Gingera za zápěstí a stáhl ho dolů. Potom mu přímo do ucha zašeptal: „Jsou tam dva muži – asi dvacet metrů odtud.“ Totéž učinil se Smythem. „Vůbec se nehýbejte!“ varoval oba Biggles. „Kdyby pod někým z nás zapraskala větvicka, je s námi konec.“

„Mohli bychom jít podle mýtiny až k zatáčce, tam bychom ji mohli přejít,“ navrhoval Ginger téměř neslyšně.

Biggles zavrtěl hlavou. „To nejde,“ řekl. „Mýtina se svažuje přímo do jezera a nemůžeme ji tedy přejít, aniž by nás ti muži spatřili. Musíme počkat.“

Téměř půl hodiny tam zůstali sedět potichu, takřka ani nedýchali. Protože nikdo nejevil sebemenší chuť zvednout se a jít, Biggles si začal dělat starosti. „Budeme to muset risknout,“ zašeptal nakonec. „Nesmíme už

ztrácet čas. K dohodnutému místu jsou to jistě tři až čtyři kilometry a již brzy se začne rozednívat.“

„Nechte mě něco vyzkoušet,“ navrhl Ginger. „Znám dobrý trik, který by nám mohl pomoci. Je to riskantní, proto jsem ho nenavrhl dřív. Jakmile zaslechnete v křoví praskot, přeběhněte rychle mýtinu. Na nic nečekejte, musí to být provedeno bleskově.“ Ginger vytáhl z kapsy svou pistoli, chytil ji za hlaveň, chvílku ji lítostivě hýčkal v ruce a potom dříve, než si oba muži stačili uvědomit, co hodlá provést, vykročil na volné prostranství a mrštil jí daleko směrem k místu, kde měly podle Bigglese stát stráže. Pět vteřin bylo ticho. Biggles i Smyth si pomysleli, že se hoch asi zbláznil. Potom se ozval praskot větví s následným žuchnutím, jak pistole dopadla na zem.

Jakmile pistole vyletěla do vzduchu, Ginger se předklonil jako ke startu. Biggles i Smyth konečně pochopili a také se připravili k běhu. Sotva se ozval praskot, rozběhli se přes mýtinu do temných stínů za Gingerem. Potom se vrhli na zem a zůstali ležet bez hnutí tam, kam právě dopadli.

V průseku se ozvalo tiché zvolání a rychlé kroky, mizející kdesi vpředu. Potom se opět ozvalo volání.

„O.K.,“ řekl Ginger potichu. „Neviděli nás. Šli hledat na opačnou stranu – nebyli by to lidé, kdyby to neudělali.“

„To byl skvělý nápad,“ poznamenal Biggles. „Ale proč jsi to neudělal již dříve?“

„Je to příliš riskantní. Vždcky je tu možnost, že se kámen nebo pistole, již jsem v tomto případě použil, zachytí o nějakou větev nebo o něco jiného a spadne na

nesprávné místo. Kdyby pistole dopadla před ty chlapy místo za ně, kde bychom byli teď?”

„Ale nespadla – a to je hlavní věc,“ odpověděl Biggles. „Ted’ sebou budeme muset hodit. Držte se pěkně pohromadě. Oddechnu si, až se dostaneme k jezem.“

„Já také,“ zabručel Ginger. „Takové plížení v lese, kde jsou stráže, je samo o sobě nepříjemné, ale když si ještě navíc uvědomíte, že vás může každou chvíli někdo odprásknout, přestávají všechny žerty.“

„Ano, to máš pravdu. Nyní ale už bud potichu!“

Jako tři stíny, míhající se v mlčenlivých chrámových lodích lesa, pokračovali naši tři muži v cestě. Jezero si stále udržovali na dohled. Jednou před nimi vyrazilo z křoví velké zvíře a vyvolalo v nich paniku. Bigges na ně bleskově namířil pistoli, vzápětí však hlaveň sklonil. Mohla to být buď srnka nebo také divoké prase – v tom zlomku vteřiny, v němž se celý výjev odehrál, to přesně nepoznali.

Vylekaný Ginger chytil Bigglese za ruku, vzápětí ji v rozpacích zase pustil.

„Copak je, snad nejsi nervózní?“ rýpl Biggles do Smytha.

„Nervózní? Ne, já nejsem nervózní. Jsem tak vyděšený, že z toho zešedivím, nedostaneme-li se v dohledné době na určené místo, a pak mi budete muset najít jiné jméno.“

„Už to nemůže být daleko,“ ujišťoval ho Biggles. Jeho slova se vzápětí potvrdila, neboť několik minut nato se před nimi vynořila hladina jezera. Jezero v těchto místech tvořilo širokou zátoku.

„Tak tady je severní konec,“ pokračoval Biggles, když se rozhlédl kolem. „Půjdeme ještě kousek podél

břehu, až se dostaneme přesně doprostřed severního výběžku jezera.“

Břeh byl v těchto místech bažinatý, a proto byli nuceni hledat si cestu o něco výše nad hladinou jezera.

„Budeme si muset najít nějaký úkryt. Ale nesmí tam růst rákosí, aby Algy mohl zajet s letadlem až ke břehu a naložit nás tam. Pokud se ovšem nechceme brodit vodou a promočit se až na kůži. Kdybychom se dostali do časové tísně, pak by se samozřejmě nedalo nic jiného dělat,“ podotkl Biggles. „Copak je to tam vpředu? Vypadá to jako ideální skrýš. Ano, to se nám hodí, lepší místo bychom sotva našli.“

Místo bylo na úpatí poměrně příkrého břehu. Zřejmě tam kdysi prudký proud vody vyrval kus země a nechal tam srázný břeh, vysoký dva až tři metry, z něhož vyčnívaly kořeny stromů, visící dolů jako chapadla chobotnice. „Teď nám nezbyvá nic jiného než čekat,“ konstatoval Biggles. „Pokoušet se usnout nestojí za to. Určitě se brzy začne rozednívat. Jak se zdá, máme jediný problém, sehnat něco k jídlu. Pokud se nám to brzy nepodaří, povede se nám špatně.“

„Správně jste to řekl,“ souhlasil Ginger rozverně, „ještě nikdy jsem neměl takový nedostatek jídla jako nyní.“

Pomaloučku začaly blednout hvězdy. Temně černá barva východní oblohy se postupně měnila v šedivou. Na hladině jezera se objevily první vodní slípky a kdesi v dálce začal štěkat pes. Obrisy se stávaly čím dál zřetelnější a během chvíle již byl vidět tábor i přístav, vzdálený odtud pět kilometrů.

„Měl by se tu objevit každým okamžikem,“ řekl Biggles.

Z jihu začal vát silný vítr a zvedl vodní hladinu. Vlny, které narážely na břeh, však ještě nebyly tak velké, aby mohly nepříznivě ovlivnit přistání letadla. Uplynula hodina. Biggles se zvedl a na obličej se mu objevily mrzuté vrásky.

„Ten na sebe dá dlouho čekat!“ zabručel.

Ostatní dva nic neříkali. Ginger žvýkal zadumaně stébko trávy. Slunce stoupalo stále výš a jeho paprsky zahřívaly prokřehlého muže. Po letadle však stále nebylo ani potuchy. Bylo už dopoledne a letadlo se dosud neobjevilo. Biggles se pozorně zahleděl na své spoléčníky.

„Něco se muselo stát,“ řekl stručně. „Kdyby mohl přiletět, byl by tu již dávno. Nemá význam dále si něco nalhávat, jistě se mu přihodilo něco zlého. Smythe, jsi si zcela jist tím, že jsme na místě, které měl na mysli Algy?“

„Jsem si tím zcela jist, pane majore.“

„To druhé jezero, k němuž letěl Algy, není odtud vzdáleno víc než třicet kilometrů, že ano?“

„Asi tak.“

„Měli bychom tu ještě nějakou dobu počkat. Smythe, ty budeš dávat pozor na levý břeh, ty Gingere budeš hlídat pravý a já si vezmu na starost zbytek. Jakmile někoho spatříte, hned mě na to upozorněte!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

CO SE PŘIHODILO ALGYMU

Jakmile se Algy vznesl k obloze, téměř okamžitě se objevily problémy. Jeho cílem bylo dostat se s letadlem na bezpečné místo mimo dosah lidí, kteří byli nepochybně jeho nepřáteli. Ten plán, který se Smythem vymysleli, byl nejspíš přiměřený cíli, jež chtěli dosáhnout, ale přiměřený jen za normálních okolností. Jejich nynější situace se však něčemu takovému ani zdaleka nepodobala. Algymu bylo samozřejmě jasné, že nepřátelská letadla nepřestanou pátrat po britském letounu. Ale nepočítal s tím, že se zpráva o jejich letadle rozšíří tak daleko. To pochopil až ve vzduchu. Zpočátku letěl směrem na západ, nad územím, které již znal z cesty sem. Zanedlouho se přímo před ním na obzoru objevilo neznámé letadlo. Přimělo ho k rychlé změně kurzu. Nyní si všiml, že se vítr obrátil a od jihu žene oblačnost, která se pohybuje nízko nad zemí. Neměl z toho příliš velkou radost, neboť neznal přesnou polohu malého jezera a zmenšená viditelnost mu orientaci mohla jediné znesnadnit.

Algy si pozorně prohlížel letadlo. Vzápětí pocítil úlevu, protože zmizelo za hradbou mraků. To byl pro Algyho signál, aby provedl obrat a dostal se tak do původního směru. Ještě však manévr nedokončil a už se z mraků vynořilo dvousedadlové vojenské letadlo ve vzdálenosti necelých dvou kilometrů.

„Hrom do toho!“ zabručel Algy podrážděně a snesl se střemhlavým letem do nejbližšího mraku, tázaje se

sám sebe, nebyl-li spatřen. Když z mraku vyletěl na opačné straně, pokusil se znovu letět směrem k jezírku. Krajina, nad níž se nyní pohyboval, byla zcela neznámá a poskytovala mu jen velmi málo užitečných informací, neboť se tam nevyskytovaly téměř žádné cesty, železnice, ani lidská obydlí. Ráz krajiny jen potvrzoval Bigglesovu domněnku, že se octli v Rusku.

Algy spatřil ještě jedno letadlo, ale to bylo naštěstí daleko. Využil tedy situace a bez rozmýšlení se ukryl do zapadajícího slunce. V této pozici zůstal utajen zrakům nepřítele. „Na mou duši,“ zabručel Algy, „vypadá to, že jsme opravdu píchli do vosího hnízda, o tom již není pochyb! Tady jde o něco mimořádně důležitého, jestliže na nás musela vyrukovat polovina ruských letadel, aby nás našla. Dostanou-li nás, povede se nám špatně, to je jasné.“ Algy si uvědomoval, že nutnost ukrýt letadlo je čím dál naléhavější, a proto nyní letěl tak opatrně, jak to mívával ve zvyku za války. A přece se div nesrazil s jiným letounem, který se náhle vynořil z mraků, do nichž právě mířil. Kdo z obou pilotů byl více překvapen, není možné říci. Oba naklonili svá letadla do pravé zatáčky, jak vyžadují mezinárodní pravidla pro letový provoz a potom se vyrovnali. Algy se nezdržoval zkoumáním podrobností nepřátelského letadla; postrčil řídicí páku dopředu a uháněl k širokému pásu mraků, táhnoucím se směrem na západ. Viditelnost sem, viditelnost tam, vzhledem k novému nebezpečí se hledání jezera stalo, alespoň pro tuto chvíli, nedůležité.

Druhé letadlo bylo mnohem rychlejší než zastaralý Vandal, takže je rychle dohonilo a nyní uhánělo podle něj. Algy zjistil, že je to dvousedadlový letoun, ale že nemá vůbec mezinárodní označení; co ho však zaujalo

mnohem víc, byl pozorovatel, který stál vzadu za nebezpečně vypadajícím kulometem. Kulometčík si všiml, že se na něj Algy dívá, zdvihl ruku a pokynul mu, že ho má následovat. Nedal mu žádnou možnost volby, neboť ukázal na svůj kulomet takovým posunkem, že nebylo pochyb o jeho úmyslech.

Nuže, Algy neměl sebemenší chuť následovat nepřátelské letadlo, ale ještě méně se mu zamlouvala myšlenka, že by měl být rozstřílen na kusy moderním rychlopalným kulometem. Z obou zel nakonec zvolil to menší. Poslušně změnil svůj kurz a následoval svého nepřítele. Přitom bedlivě pozoroval mračnou výspu, která se nyní pohybovala nad jeho levým ramenem. Byl rozhodnut vrhnout se do ní, jakmile se naskytne první vhodná příležitost. Kdyby došlo k nejhoršímu, byl připraven ukázat tomu zakuklenci na předním sedadle jeden dva triky, které si během války osvojil na evropském nebi. Jeho mozek pracoval na plné obrátky jako tenkrát, ačkoli situace byla nová. Lacey si posunul letecké brýle na čelo a usmál se na druhého pilota, který od něj nebyl dál než dvacet metrů, ale nedostalo se mu žádné odpovědi.

„Ty bídňý pse!“ pomyslel si Algy, „S takovým nafoukancem bych tak chtěl sloužit v jedné letce.“

Přímo před ním vyvstala na nebi mračná hradba. Když kolem ní letěli, Algy se rozhodl, že se pokusí o útek. Vždyť taková příležitost se už nemusí opakovat. Pilot druhého letounu asi vytušil jeho úmysl, neboť změnil kurz, aby se dostali co nejdál od neprůhledné mlhoviny.

„Hrom do toho, to jsou ale vtipy!“ zavrčel Algy. Náhle, jakoby mu došla trpělivost, kopl levou nohou do

nožní řídicí páky, posunul ruční řídicí páku dopředu a současně ji přitáhl doleva. Vandal vyrazil jako střela přímo pod doprovodné letadlo. Nyní měl Algy v rukávu připraven další trumf. Nevrhoval se nerozvážně přímo do mraků, neboť věděl, že by se stal snadnou kořistí dobře mířícího střelce, ale využil své rychlosti, přitáhl řídicí páku až k žaludku a zamířil přímo do slunce. Druhý pilot, protože se nemohl dívat tím směrem, se na okamžik dostal do nesnází. S tím Algy počítal a ihned využil výhody svého postavení. Postrčil znovu ruční řídicí páku dopředu a vrhl se dolů, rovnou do mraků. Neunikl však pozornému pohledu nepřítele, který ho začal okamžitě pronásledovat. Avšak Algy si svým raketovým startem vytvořil téměř dvoukilometrový náskok. Ale i tak se stále nacházel v prekérní situaci. Jakmile se motor nepřátelského letounu rozeběhl na plné obrátky, začal Vandala dohánět znepokojivým tempem. Také začalo ostřelování Vandala, který právě mířil do středu veliké a chladné mlhoviny.

„Mám letět nahoru nebo dolů?“ zvažoval Algy obě možnosti. Bylo mu jasné, že za těchto podmínek nedokáže bez přístrojů pro létání, kterými Biggles opovrhoval a neužíval jich, udržet kýl letadla rovně. „Dolů!“ rozhodl se Algy a postrčil jemně řídicí páku dopředu. Zjistil, že oblačný pás, v němž se právě pohyboval, je asi sto padesát metrů nad zemí. Po zběžné obhlídce vyrovnal letadlo a začal opět strmě stoupat do výšky. Nakonec otočil nos letounu směrem k jezeru.

V případě nutnosti byl Algy připraven přistát kdekoli, ale v duchu se hrozil nečekané skryté překážky. Děsila ho představa, že by z letadla udělal kůlničku na dříví. Proto by nejraději přistál na hladině jezera, to by je

ovšem nejdřív musel najít. Algy se nějakou dobu držel přímého kurzu, spouštěje se občas dolů, aby zběžnými pohledy prozkoumal terén pod sebou. Při jedné takové obhlídce spatřil povědomý lesík. Byl to ten samý, nad nímž dnes už jednou letěl. Lesík mu tedy udal správný směr. Algy se nyní držel ve spodní vrstvě oblačného pásu. Po chvíli se znovu vynořil z mraku a octl se přímo nad tím, co tak úzkostlivě hledal, nad malým jezírkem, uzavřeným v lese.

Algy se rychle rozhlédl kolem sebe, ale po nepřátelském letadle nebylo ani vidu, a tak bez dalšího otálení sklonil nos svého letounu k temné hladině, sklouzl po křídle nad stromy a řítil se tak těsně k okraji jezírka, pokud mu to silný jižní vítr dovoloval. Aniž vyčkal, až letadlo dojede, otevřel škrticí klapku a zamířil nejkratší cestou ke břehu, který mu skýtal mnoho příhodných úkrytů. Musel počítat s tím, že stříbřitá křídla letounu se budou nápadně vyjímat na černé hladině, asi tak jako zlatistý mol na tmavém závěsu, a že by ho hned prozradila některému z pátrajících letadel, které by náhodou zaletělo nad jezírko.

Algy dorazil ke břehu. Místo nevypadalo příliš vábně, nejspíš to byl močál, ale zabíhalo hluboko pod ponuré smrky a z obou stran bylo porostlé rákosím. Spustil podvozek a zajel s letadlem tak daleko, dokud se kola pohybovala. Potom vypnul zapalování a skočil do bahnitého močálu, který byl hluboký několik centimetrů. Rychle začal trhat celé náruče rákosí a házet je na vrchní nosné plochy křídel a na výškové kormidlo. Neoddechl si ani na chvíli, dokud nebylo celé letadlo důkladně zamaskované. Potom se unaveně svalil do jehličí pod stromy a okamžitě usnul.

Byla již skoro tma, když se Algy probral. Matně si uvědomoval, že má hlad a žízeň. „V noci nebudu stát na stráži, tady to nemá žádnou cenu,“ usoudil. „Kdyby sem teď někdo přišel, stejně bych nemohl nic dělat. A kdybych se pokusil z téhle černé, zatracené díry vzlétnout, zcela určitě bych do něčeho naboural,“ uzavřel nakonec svou úvahu. „Myšlenkami na jídlo se také jitřit nebudu, stejně tady žádné není, a basta!“ Algy se zachmuřil, utáhl si opasek a přebrodiv se bahnem k letadlu, kde se vzápětí, unaven celodenním vypětím, pohroužil do hlubokého spánku.

Když se probudil, neměl ani ponětí, kolik by mohlo být hodin, ale cítil, že už brzy bude ráno. Raději se posadil, aby znovu neusnul, a takto čekal na rozednění. Přes svůj odhad, že to nemůže již dlouho trvat, shledal, že to čekání je zdoluhavé. Proto byl opravdu rád, když černá barva oblohy na východě se začala měnit v šedivou. „Díky bohu,“ zabručel Algy, „nyní se půjdu podívat, jak bych se odtud mohl dostat znovu nahoru.“ Přešel do pilotní kabiny a vyhlédl ven. Pohled, který se mu naskytl, měl téměř stejný účinek jako pořádná rána do hlavy. Přes noc se totiž letadlo potopilo hluboko do měkkého bahna. Zatímco trup zůstal nad hladinou, kola zmizela zcela v bahně!

Vteřinu či dvě se Algy zdráhal vůbec uvěřit tomu, co viděl, tak ho ta nenadálá pohroma zaskočila. Bylo mu jasné, že není v silách jednoho člověka letadlo z toho marastu vytáhnout. Když pochopil dosah celé té hrůzy, hlasitě zaúpěl. Musel se posadit a začít znovu uvažovat. Probíral jednotlivé možnosti, jak by se daly odstranit následky pohromy.

Skutečnost, že Biggles a ostatní jeho dva druhové na něho právě v tomto okamžiku čekají, v něm probouzela přímo zuřivost, ale nebylo mu to nic platné. Když se slunce vyhouplo nad obzor, smířil se Algy se svou naprostou bezmocností. Letadlo bylo v bahně zakotveno tak bezpečně jako majáková loď! Algy se ani nepokusil natočit motor, neboť nechtěl hlukem motoru na sebe přilákat pozornost lesních dělníků nebo kohokoli jiného, kdo by mohl oznámit vojákům přítomnost cizího letadla, a ani nechtěl zbytečně plýtvat benzínem.

Nyní mohl jen doufat, že jeho společníky napadne, proč pro ně nepřiletěl. Znal dobře Bigglese a věděl, že se jeho přítel dovtípí, co se asi stalo a vzápětí vyrazí pěšky k smlouvanému místu, o němž jim Smyth nepochybně řekl. Pokud šlo o letadlo, udělal Algy jedinou věc, kterou mohl udělat. Nasbíral napadané větve a nacpal je násilím pod kola, aby zabránil letadlu klesnout ještě níž. Šel dokonce tak daleko, že se pokusil odhrnout bahno rukama z kol podvozků, ale bahno se sevřelo kolem uvolněného kola dřív, než stačil uvolnit druhé kolo!

Nakonec byl Algy ušpiněný bahnem od hlavy až k patě a takto zřízený se složil na břeh. Znovu před ním vyvstal problém jídla. Nedostatek potravy totiž ještě zhoršoval jeho malomyslnost. Algyho napadlo, že v jezírku by mohly být nějaké ryby, ale neměl u sebe žádné náčiní, kterým by si nějakou chytil. A tak se nejubožejší den, který kdy zažil, začal pomalu chýlit ke konci. Algy, zesláblý hladem, se vplížil zpátky do kabiny, aby tam vyčkal do rána. Litoval, že se nevydal pěšky za ostatními hned, když zjistil, že letadlo není schopné vzlétnout. Měl samozřejmě dobrý důvod k váhání, neboť i Biggles mohl mít stejný nápad. A kdyby se cestou minuli, nikomu by

to neposloužilo. Ještě chvíli si lámal hlavu, nenajde-li snad nějaké řešení, ale brzy upadl do tvrdého spánku.

Byl probuzen hukotem letadla letícího nízko nad hladinou jezera. Úlekem mu div nespadlo srdce do kalhot. Rychle se protáhl do pilotní kabiny a podíval se ven. Rozednívalo se. Ačkoli slunce ještě nevyšlo, zcela zřetelně uviděl věc, která mu jak se patří nahnala strach. Příčinou strachu, který se ho zmocnil, bylo letadlo, jež jim Ginger tak dobře popsal – nízkokřídlý jednoplošník s ocasem dvojplošíka – hydroplán Černovouse! A co bylo ještě horší, pilot patrně spatřil Vandala, neboť se náhle prudce otočil. Potom přiškrtl motor a začal klouzat směrem k němu se zřejmým úmyslem přistát na jezírku.

Algy se díval téměř lhostejně na vodní hladinu, kterou právě zčeřily plováky letadla, za nimiž zůstávaly dva pruhy bílé pěny.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NA STOPĚ

Den předtím strávili Biggles, Smyth a Ginger plni úzkosti ve svém úkrytu třicet kilometrů od Algyho, zatímco les stále prohledávala celá armáda mužů. Tropili při tom takový rámus, že ani na chvíli nenechali naše tři hrdiny na pochybách, do jak zlé situace se vlastně dostali. Odpoledne se již všichni tři vzdali naděje, že by Algy ještě mohl přiletět. Nakonec dospěli k závěru, že se stala nějaká pohroma, která mu zabránila dostavit se v určenou hodinu na místo jejich schůzky. Nyní se museli soustředit na dvě věci. Jednak se nesměli dát chytit, a potom museli vymyslet nějaký plán, co podniknou dál. Několikrát, když se některá z hlídek dostala nebezpečně blízko k jejich úkrytu, jim hrozilo, že budou odhaleni. Jedné z nich se to málem podařilo. Byli to dva muži s puškami. Prohledávali břeh směrem k místu, kde se letci ukrývali, ale naštěstí v posledním okamžiku jejich pozornost odlákala dvojice divokých kachen, které se náhle zvedly do vzduchu s hlasitým a vyděšeným pokřikem.

S příchodem soumraku se začalo uvolňovat napětí, které všichni tři v úkrytu u jezera pociťovali. Konečně si mohli v klidu pohovořit o své situaci.

„Já to vidím takto,“ začal Biggles unaveným hlasem. „Algy někde s Vandalem přistál. Zda to bylo nouzové přistání, při kterém se letadlo poškodilo, nebo zda je ještě letadlo v dobrém stavu, to nevím, ale pokládám takřka za jisté, že sem z nějakých vážných důvodů nemůže přiletět, protože jinak by tady už byl. Přitom je zcela lhostejné,

jestli mu v tom zabránil nedostatek benzínu nebo porucha motoru. Algy tu není a nemůže sem přiletět. Existuje samozřejmě možnost, že někde bezpečně přistál a potom byl zajat a uvězněn. Chvilími se k této možnosti přikláním, neboť kdyby byl zdravý a na svobodě, jistě by se za námi vypravil pěšky. Tím se dostávám k jádru problému, který bychom se měli pokusit vyřešit. Předpokládejme, že se Algymu podařilo někde s letadlem přistát, ale že je poškodil tak, že teď není schopno letu. Vydal by se sem za denního světla? Pochybuji. Myslím, že je mnohem pravděpodobnější to, co mě teprve teď napadlo. Vyčká, až se setmí, a potom se pokusí dostat k nám. Téměř vylučuji, že by se vydal na cestu, když les byl plný vojáků. To by bylo od něj velmi neuvážené. Neušel by ani kilometr a padl by jim rovnou do náruče. Možná, že právě v této chvíli je už na cestě!

A jaké je naše postavení? Každou chvíli nám sice hrozí nebezpečí, že nás najdou naši nepřátelé, ale podle mého mínění nemáme jinou možnost, než tu zůstat. Kdybychom se rozhodli odejít, kam bychom se vydali? Je pouze jediné místo, kde by snad Algy mohl být. U malého jezírka. Ale my přece nemáme žádný důkaz o tom, že tam skutečně je. Kromě toho je víc než pravděpodobné, že bychom se v té tmě minuli, kdybychom se teď vypravili na cestu. Je zcela vyloučené, abychom na sebe v lese volali. Také ukazovat se komukoli by myslím nebylo dobré. Naopak, my se musíme vynasnažit vyhnout se jakémukoli setkání. Vždyť bychom mohli narazit na hlídku.“

„Existuje ale také možnost, že se letadlo porouchalo. Pokud by to nebyla nějaká závažná porucha a Algy by ji byl schopen odstranit, pak mu bude trvat nějakou dobu,

než se mu to podaří,“ podotkl Smyth. „V tom případě není vyloučené, že by sem ještě mohl přiletět.“

„To je také možné,“ připustil Biggles.

„Je zde ale ještě jedna věc, jak se zdá, na tu jste docela zapomněli,“ vmísil se do hovoru Ginger. „Kampak se asi poděla ta letadla, která dnes ráno objevila našeho Vandala? Dejme tomu, že na některé z nich Algy narazil, co se asi stalo potom? I kdyby nebyl okamžitě sestřelen, což se nedá vyloučit, budou ho pronásledovat tak dlouho, dokud mu nedojde benzín a bude nucen nouzově přistát.“

„Na mou duši, na to jsem vůbec nepomyslel,“ zabručel Biggles a vrásky na čele se mu prohloubily. „Hrome! To by ještě scházelo!“

„Zabránit bychom tomu stejně nemohli,“ pokračoval dál Ginger, „ale kdyby se nepokusil letadlo ukrýt a zůstal by v úkrytu na mýtině, byl by výsledek stejný.“

„Vypadá to tak,“ dodal Biggles. „Nezbývá nám tedy nic jiného, než tady zůstat a doufat, že se Algy za námi vypraví buď letadlem nebo pěšky. Čekat na něj ale donekonečna nebudeme. Jestliže vyloučíme tu možnost, že nás zde objeví nějaká hlídka, bez jídla už stejně dlouho nevydržíme. V případě, že sem Algy nedorazí zítra do svítání, budeme nuceni odtud odejít. Přesuneme se k tomu druhému jezu, a pokud tam Algyho nenajdeme, pokusíme se dostat k železnici a odjet do Gdańska. Tam bychom se ohlásili u britského konzula a podali bychom mu hlášení. Konec konců, papíry máme v pořádku. Kdyby se nás někdo začal vyptávat, co jsme tady vlastně dělali, kdo by mohl popřít, že jsme prostě zabloudili anebo jsme se dostali za špatného počasí z

našeho kurzu. Skoro si začínám vyčítat, že jsme přece jen měli celou věc přenechat povolanějším.“

„Myslím, že máte pravdu,“ souhlasil Ginger, „ale my se přece nehodláme vzdát, stále ještě existuje naděje. Něco se stane, uvidíte; znám to, když se zdá, že už je všechno ztraceno, vždycky nastane obrat.“

„Kéž bys měl pravdu,“ odpověděl Biggles. „Já nevím, jak jste na tom vy, ale já se musím neustále přemáhat, abych neusnul. Jako bych už nespál celé týdny a hlad mám jako vlk. Protože zde musíme strávit tuto noc, navrhuji, abychom se střídali v hlídání. Tak bychom si mohli všichni alespoň trochu zdřímnout. Jestli se neprosíme, budou z nás zítra chodící mrtvoly. Gingere, ty vypadáš nejospaleji, lehni si a hled' co nejrychleji usnout – a ty také, Smythe. Já budu mít první hlídku. Ty druhou, Smythe. Vzbudím tě zhruba za tři hodiny, protože nemáme žádné hodinky, podle kterých bychom se mohli řídit. Ty budeš také hlídat tři hodiny a potom probudíš Gingera. Kdyby někdo z nás uslyšel něco podezřelého, probudí ihned ostatní.“

Gingerovi se zdálo, že teprve před chvílí zavřel oči, když mu kdosi jemně poklepal na rameno. Protože byl zvyklý spát na neobvyklých místech, často i pod širákem, usnul, jakmile se hlavou dotkl země, a právě tak snadno se probudil.

„Pst! Nedělej hluk!“ ozval se Smythův hlas. „Jsi na řadě, pojď hlídat!“

„O.K.,“ zabručel Ginger a podíval se na schoulené tělo spícího Bigglese.

Měsíc stál vysoko na obloze a ozařoval celou krajinu svým kouzelným svitem. Ginger si pořádně promnul oči, aby zahnal spánek a převzal od Smytha hlídku. Všude v

lese bylo ticho, jenom ve větvích stromů šuměl slabý vánek. Voda šplouchala u břehu, na němž byly roztroušeny kusy dřeva a potahového plátna, které sem byly zaneseny větrem z leteckých dílen. Ginger se podíval do dálky nad čeřící se vodní hladinu ozářenou měsícem, ale nebylo tam vidět ani světélko. „Tam musí být jídla dost,“ uvažoval Ginger. Tato myšlenka, nejspíš vzbuzená kručením v břiše, nechtěla hocha vůbec opustit, a tak dlouho hleděl na vzdálený břeh, až myšlenka přerostla v touhu, již stěží mohl odolat.

Již deset dní, od toho okamžiku, kdy ho Biggles našel ve strážním domku, byl Ginger živ z všelijakých „žvanců“, jak jim říkal a nyní se v něm probudil instinkt zkušeného dítěte ulice. „Já jim přece tady nejsem vůbec nic platný,“ zabručel. „Vždyť si jen na chvíli odskočím. Kdybych tak ukořistil něco na zub, měl bych pocit, že jsem si na sebe vydělal.“ Svědomí hocha trochu hryzalo, že ponechá spáče bez dozoru, ale oni spali klidně, a jak se zdálo, oddíly hlídek byly již staženy, neboť dlouhou dobu se z lesa neozývaly žádné výkřiky. Možná se stihne vrátit dřív, než se oba muži probudí, bude-li mít štěstí. Ginger vytáhl z kapsy starý zápisník a tužku a rychle načmáral na papír vzkaz pro případ, že by se zdržel nebo vůbec nevrátil. To by bylo ale překvapení, kdyby jim každému strčil do ruky kus chleba, až se probudí!

Pomyšlení na jídlo mu nedalo pokoje, a tak se Ginger potichu zvedl. Ponurá čern lesa ho trochu děsila; jaká divoká zvířata se v něm asi ukrývají? Ale hoch ze sebe rychle setřásl strach a ještě naposledy se podíval na spící druhy. Potom se potichu odkradl do lesa. Tmavé smrky se za ním zavřely a Ginger zůstal sám.

Biggles se s úlekem probudil, neboť měl pocit, že něco není v pořádku, a rychle se posadil. Podíval se na spícího Smytha, potom se rozhlédl kolem sebe.

„Gingere!“ zvolal přísně.

Ale neozvala se žádná odpověď jenom Bigglesův hlas probudil Smytha, jenž se také rázně posadil.

„Kde jen ten kluk vězí?“ zeptal se Biggles a podíval se na Smytha.

„Cože, on tu není?“

„Nikde ho nevidím.“

„Vždyť jsem mu předal hlídku, než jsem ulehl.“

„No tak u čerta, kde ten kluk je? Myslím, že se vydal na výzvědy, ten kluk pitomá. Ginger!“ vykřikl Biggles znova, ale místo očekávané odpovědi se rozhostilo ticho.

„Ten kluk oslovská! Já ho vytahám za uši, až se vrátí – ale, co je to?“ Bigglesovi s prsou slétl útržek papíru a pomalu se snášel k zemi. Biggles ho zachytil a spatřil, že je to lístek papíru vytržený z malého zápisníku. Nastavil si ho tak, aby na něj dopadlo slabé světlo blednoucího měsíce a upozoroval, že je na něm cosi napsáno. „Vypadá to jako nějaký vzkaz,“ pokračoval Biggles. „Podrž mi kabát tak, aby zápalka hned neuhasla.“

Mylí Biggles! Šel jsem hledat nějaký kus žvance. Jestli se nevrátím za hodinu po svítání, odejděte beze mne!

Ginger

Biggles sfoukl zápalku a rozdrtil doutnající dřívko podpatkem. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se Smyth.

Biggles pokrčil bezradně rameny. „Nevím, co si o tom mám myslet,“ řekl malomyslně. „Za jiných okolností

se tomu říká – jednat z vlastní iniciativy. Taková ztřeštěnost, když se podaří, udělá z člověka hrdinu a ještě mu vynese vyznamenání. Když ale dopadne špatně, dostane se člověk před vojenský soud a je potrestán za to, že nejednal podle rozkazu. Nemohu si pomoci, ale obdivuji odvahu toho chlapce. Musím se přiznat, že to je poslední věc, do které bych se pustil. Ale u všech čertů, kde chce shánět něco k jídlu, tady v okolí? Snad není tak ztřeštěný, aby se odvážil do tábora?“

„Jistě šel právě tam,“ zabručel Smyth, „můžete se se mnou vsadit, o co chcete; jinou možnost ani neměl.“

„No, dobrá. Bůh ví, že jídlo opravdu potřebujeme jako sůl. Kdyby se mu podařilo něco ukořistit, nebylo by od nás právě hezké kárat ho za to, že odešel. Fakt ovšem je, že rozptylování naší party po celém Rusku není dobré. Čím dřív budeme opět všichni pohromadě, tím lépe. Byl bych mnohem raději, kdyby neodešel. Co si počneme, jestli se hoch nevrátí? Nemůžeme ho tady přece nechat. Budu mu muset vyčinit, protože opustil své stanoviště, ale ulevilo by se mi, to ti říkám, kdybych spatřil, že se ten malý uličník vrátil. Jestliže se mu něco přihodí...eh, nemá cenu se tím dopředu trápit. Rád bych věděl, kolik je hodin.“

„Při pohledu na oblohu bych řekl, že již brzy bude ráno. Rozední se tak za půl hodiny.“

„A co ti chlapi, myslí si, že jsme jim upláchlí, nebo budou pokračovat v hledání, až se rozední?“ bručel Biggles.

Místo odpovědi k nim dolehl nepříjemný zvuk, který se zlověstně nesl tichým svítáním. Smyth sevřel vyděšeně Bigglesovu paži a celý zbledl. Byl to hluboký, protáhlý štěkot psa jdoucího po stopě.

„Kriste pane, oni na nás poštvají psy. Jdou po naší stopě,“ vyhrkl Biggles.

A znovu k nim ranní vánek donesl ten hrozný zvuk. Oba muži cítili, jak jim tuhne v žilách krev. Zdálo se jim, že šeré světlo svítání symbolizuje jejich pochmurný konec.

„Znám ten štěkot,“ řekl Biggles. „Poprvé jsem ho slyšel, když jsem se snažil dostat z jámy u železnice. Bůh pomoz tomu ubohému spratkovi, my mu nepomůžeme.“

„Co budeme dělat?“

„Musíme do vody – přebrojíme se do rákosí a tam se pokusíme nějak schovat. Tady by nemělo smysl zůstat. Ta bestie je přivede přímo až k nám. Pojd’!“

Bok po boku se oba muži chvíli brodili chladnou vodou jezera a pak vyrazili podél břehu. Biggles si ale brzy uvědomil, že se namáhají zbytečně. Pod vodou se bořili do hluboké vrstvy bahna, které bylo prorostlé vodními rostlinami a znemožňovalo jim další chůzi.

„Smythe, to nemá cenu,“ řekl Biggles klidně, „takovou rychlostí bychom se stejně nikam nedostali.“

Ale Smyth ho neposlouchal. Upřeně pozoroval cosi na jezeře, jež teď mělo sedavou barvu. Byl to tmavý velký předmět, který se podle jeho mínění přibližoval směrem k nim.

„Je to letadlo,“ řekl Biggles stísněným hlasem. „Černovousovo letadlo! Poznám je bezpečně mezi všemi letadly. Vypadá to, že je s námi konec.“

„Nikoli!“ vykřikl náhle Smyth. „Netočí se mu vrtule. Žene ho sem vítr.“

Staré námořnické přísloví praví, že nejčernější noc bývá před svítáním. A právě nyní se zdálo, že se naplní. Pocity obou mužů, plné zoufalství a beznaděje, se náhle

začaly proměňovat v radost a naději. Kdyby se jim podařilo dostat se k tomu letadlu, rázem by to změnilo jejich situaci.

„Copak je to na levém plováku, vidíš to?“ vykřikl vzrušeně Biggles.

„Vypadá to, jakoby na něm někdo seděl,“ odpověděl Smyth hlasem plným vzrušení a dál upřeně pozoroval předmět v oparu nad jezerem. „Nedá se to na tu dálku přesně určit, ale zdá se mi, že se tam někdo čvachtá ve vodě.“

„Podle postavy to nevypadá na dospělého muže. Kryste pane, to je Ginger!“ vyhrkl Biggles, kterému náhle svítlo. „On jistě pustil letadlo nazdařbůh na vodu, a vítr je žene sem přes jezero. To je zlato, ten kluk, na mou věru! Na to už by nestačila jen tak nějaká chytrost, na to je třeba genialita – genialita!“ opakoval Biggles nadšeně. „Podívej se, jak se ten hoch snaží kormidlovat hydroplán kusem prkna. Zavolejme na něho, aby věděl, že jsme ho už spatřili!“

Mezi stromy se nyní ozval štěkot honícího psa. Bylo to opravdu nebezpečně blízko. A pak se ozval také praskot větví.

„Hej, Gingere!“ vykřikl Biggles. „Můj zlatý hochu – jen se drž!“

Ginger na něj místo odpovědi zamával. Již bylo vidět naprosto zřetelně hocha, jak sedí rozkročmo na plováku, nohama klátí ve vodě a řídí letadlo kusem dřevěné desky jako pádlem. Ginger však nemohl tak docela ovlivňovat směr, kterým se letoun pohyboval, neboť byl hnán ranním větrem, a to poměrně značnou rychlostí. V případě, že by potřeboval plout s letadlem jinam, byl by vlastně bezmocný.

Gingera od jeho druhů dělilo ještě asi padesát metrů, když se štěkot psa ozval tak blízko, že Biggles vyškubl z kapsy pistoli a zaujal pozici čelem k nepříteli. Ginger psa také musel slyšet, neboť zdvojnásobil své úsilí, aby zrychlil pohyb letadla.

„Smythe, teď půjde o všechno!“ řekl Biggles chladnokrevně a zároveň vesele. Vždyť naděje na záchranu se zdála být tak blízko. „Zůstaň tady! Pokud to bude možné, počkáme, až letadlo dorazí ke břehu, abychom se celí nepromáčeli. Až budeš mít na dosah vrtuli, chop se jí! A jakmile se rozběhne, skoč do kabiny, jak nejrychleji dovedeš. Pomoz také Gingerovi, bude asi zimou pořádně prokřehlý.“

Praskot v křovinách u jezera se již ozýval přímo u nich. Honicí pes vyrazil z houštiny na stejném místě, kde také oni sami předešlý večer našli přístup k jezeru. Vtom zazněl výstřel a několik mužů se již také hnalo ke břehu. V těžce chvíli uchopil Biggles špičku jednoho plováku a natočil letadlo nosem doleva. „Drž se Gingere!“ zařval Biggles na hochy, neboť viděl, že je se silami u konce. Pak se hbitě vyhoupl do kabiny a chystal se nastartovat. Chvíli zkoušel nezvyklé řízení, až konečně našel benzínový kohoutek a otočil jím. „Benzín vpuštěn – zapalování vypnuto – nasát plyn!“ řval na Smytha. „Držte se, mládenci!“

„Nasát plyn!“ zařval také Smyth a třikrát nebo čtyřikrát otočil vrtulí. Potom ji pěkně vyrovnal tak, že ji nastavil na zapálení.

Třeskla další rána. Kulka se odrazila od kovového krytu motoru, až to pronikavě zadunělo.

„Kontakt!“ zařval Smyth.

„Kontakt!“ opakoval Biggles.

Motor letadla se rozběhl na plné obrátky a jeho hřmot se nesl ozvěnou přes jezero. Dokonce i střelba z pušek zanikla v tom rachotu. Smyth se zapotácel, ale podařilo se mu opět najít rovnováhu a nakonec se i on posadil do kabiny vedle Gingera. Kabina byla trojmístná a podobala se kabině anglického letadla značky Puss-Moth, kde pilot sedí vpředu a dva spolucestující po stranách za ním.

V té chvíli, co Biggles uchopil špičku jednoho plováku, zazněl výstřel.

Bigglesovi neušlo, jak se Smyth zapotácel, a hned mu bylo jasné, že ho zasáhla nějaká kulka. V tom okamžiku ale neměl čas, aby zjistil, jak vážné je to zranění. Sešlápl pedál směrového kormidla úplně dolů a otočil letadlo s mohutně rachotícím motorem tak, že nos letounu ukazoval směrem na volné jezero. Potom otevřel naplno škrticí klapku, a zlehka se dotýkáje vodní hladiny, rozjel se napříč jezerem. Po rychlém rozjezdu se vznesl nahoru rovně jako svíčka. Když se dostal nad vrcholy stromů, letadlo vyrovnal a zamířil na západ. Teprve teď měl čas zjistit, jak je na tom zraněný Smyth. Ale mechanik udělal jen ležérní gesto, ukázal na rameno a naznačil Bigglesovi, že ho kulka jenom škrábala. Konečně nastala chvilka klidu a pilot se mohl plně soustředit na řízení letadla.

Hned nato ucítil, že ho někdo rýpl do zad. Ohlédl se dozadu a spatřil Gingera, jenž mu podával tlustý krajíc chleba s cibulí. Biggles jídlo s vděkem přijal a na jeho tváři se objevil výraz překvapení. Hladově se pustil do chleba, který držel v jedné ruce, zatímco v druhé svíral řídicí páku. Tak se blížili k malému jezírku. Jídlo bylo sice prosté, ale pokud si Biggles pamatoval, dosud nikdy z něj neměl takový požitek a také hned na sobě ucítil jeho blahodárný účinek. Spolu s přílivem nových sil se mu vrátila i jeho bývalá sebedůvěra. Bystře se začal rozhlížet po obloze, neuvidí-li někde v dohledu nepřátelské letadlo. Ale během těch deseti minut, které trvala cesta k malému jezírku, nespatrił ani stín letadla. Nad jezírkem zakroužil jednou kolem dokola, pátraje při tom po Vandalovi. Ke své velké radosti jej hned nato spatřil,

přestože byl velice dobře zamaskovaný vrstvou rákosu a vodních řas.

Biggles přistál a překvapeně sledoval Algyho, jenž seděl v letadle a vypadal i na tu dálku mrzutě. Když se rozjel směrem k němu, jeho překvapení ještě vzrostlo. Algy vyskočil z letadla na břeh a dal se do běhu. Teprve teď si Biggles uvědomil, že Algy nemůže vědět, kdo v tom letadle je, a proto se prudce rozjel s ocasem vzhůru k Vandalovi. Zapalování vypnul až v posledním okamžiku. „Gingere, vyskoč a zastav ho!“ poručil úsečně Biggles hochovi. „Jinak se nám zase ztratí.“

„Hej, Algy!“ zakřičel Ginger, jenž se po seskoku z kabiny zabořil do bahna.

Algy okamžitě poznal Gingerův hlas a na jeho tváři se rozhostil takový výraz směšného údivu, když se obrátil, že se všichni dali do smíchu.

„Co...kdo...kde... no tohle...“ koktal Algy.

„Všechno ti povíme později, teď se musíme dostat rychle odtud pryč,“ odpověděl na nesrozumitelné Algyho koktání Biggles. „Co je s letadlem?“

„Nic, až na to, že uvízlo v bahně.“

„Díky bohu. A proto ses nemohl vrátit?“

„Ovšem.“

„Je hodně hluboko?“

„Myslím, že ne tak hluboko, abychom je my čtyři nedokázali vytáhnout. Mně samotnému se to nepodařilo.“

„Pojďme se na to podívat. Smythe, prohlédni letadlo a zjisti, kolik je v nádržích benzínu! Budeme-li moci pak naše letadlo použít, přelejeme do něj benzín.“

Trvalo jim celou hodinu, než letadlo vyprostili z lepkavého a mazlavého lože. Byla to pořádná lopota a všichni si poprvé vydechli, když se Vandal začal lehce

pohupovat na vodní hladině. Ale byl tak špinavý, jako nebyl dosud nikdy na žádné jejich cestě. Dalších dvacet minut jim trvalo, než přečerpali benzín z jednoho letounu do druhého. Nádrže v Černovousově letadle nebyly tak plné, jak by si přáli, ale přece v nich byla pěkná zásoba benzínu, která zvětšila skrovný zbytek benzínu v jejich letadle.

Naši tři letci byli poněkud překvapeni, ale zároveň velmi potěšeni, že už je nikdo neobtěžuje. Občas sice zaslechli hukot letadlového motoru, ale naštěstí jen někde v dálce. Algy se s chutí pustil do svého krajíce. Teprve teď, když se všichni zase octli na palubě svého letadla, se u nich dostavil pocit skutečné úlevy.

„Kterým směrem poletíme?“ zeptal se Algy, zatímco čekali, až se jim zahřeje motor.

„Vyrážíme do Švédska,“ odpověděl Biggles. „Chci se dostat pryč z této země co nejrychleji. Přes Německo nepoletíme, to bychom byli blázni. Mohl by nás tam někdo spatřit a zastavit dřív, než bychom uletěli deset kilometrů. Zaručuji vám, že každý policajt v zemi nás teď hledá a v prvním městě, nad kterým poletíme, se rozdrnčí telefony. Je to jako hledat přístav v bouři, a nejbližší náš přístav je Švédsko. Nemyslím, že se naši nepřátelé odváží napadnout nás tam. Jakmile se dostaneme k pobřeží, budeme se ho držet tak dlouho, až uvidíme nějaké město, kde si naplníme nádrže – a pak šupem domů! Kde máš tu aktovku, Gingere?“

„Zahodil jsem ji, ale ty papíry mám v kapse.“

„Výborně. Moc rád bych věděl, jak se ti podařilo ukrást to letadlo, ale vyprávění o tom musíme odložit na pozdější dobu, až se dostaneme někam, kde nám nebude

hrozit nebezpečí, že budeme buď sestřeleni nebo nás vezme d'as.“

Biggles postrčil plynovou páčku dopředu, takže otevřel naplno škrticí klapku, a Vandal se vznesl do vzduchu jako pták.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

MLHA

Čtyřčlenná posádka se vydala na dlouhý let s velkými obavami, ale když čas míjel a nikde se neobjevovaly žádné známky nějakého pronásledování, začalo jejich napětí, které po celou dobu pociťovali, zvolna povolovat. Měli opravdu důvod k radosti, neboť se zdálo, že dosáhnou svého cíle, aniž na ně někdo zaútočí. Biggles měl v nádržích menší zásobu benzínu, než by si přál, a proto se rozhodl neletět oklikami podél hranic. Pustil se přímo na východ, později na severovýchod.

Když se moře objevilo v dohledu, spatřili ve velké dálce dvě či tři letadla, ale jejich piloti o Vandala neprojevili žádný zájem, nebo ho prostě vůbec neviděli. Právě nad pobřežím došel Bigglesovi benzín v hlavní přední nádrži. Okamžitě přepnul přívod na zadní nádrž a nespokojeně se zašklebil na Algyho. Byl by jistě klidnější, kdyby mu benzín vystačil déle. Na moři se právě objevil parník, z jehož komínu stoupal mohutný kouř. Biggles zbystril pozornost. Ke svému zděšení zjistil, že vítr, který tak příhodně odnesl Gingera s ukradeným letadlem přes jezero, se nyní obrátil a vane přímo proti nim. To samozřejmě zmenšilo jejich vyhlídky, že jim benzín vystačí až do Švédska, ale nedalo se nic dělat, museli pokračovat dál ve zvoleném kurzu.

Pevnina za nimi už sice zmizela z dohledu, ale letci i nadále sledovali ostražitě oblohu. Věděli totiž, že ruská námořní letadla operují nad Baltickým mořem, a stále tu

existovala možnost, že někdo ze země mohl zpozorovat přelet anglického letadla. Kdyby některé z těchto letadel zachytilo zprávu o jejich přeletu, jistě by se je pokusilo zadržet. Ale když se chýlilo k odpoledni a stále nebyla v dohledu žádná cizí letadla, začali se všichni radovat z vydařeného útěku. Se vzrůstajícím vzrušením vyhlíželi, kdy se objeví švédské pobřeží – jejich vytoužený cíl. Když se konečně objevil na obzoru pruh země, Biggles hlasitě zajásal.

„Dokázali jsme to!“ křičel na Algyho, ale právě v té chvíli jim došel benzín i v druhé nádrži. Biggles ihned přepnul na spádovou nádrž, která obsahovala benzín asi tak na dalších dvacet minut letu. „Radoval jsem se předčasně,“ dodal Biggles a celý se zachmuřil. „Jestli se nám to podaří, bude to zázrak. Vůbec bych se nezlobil, kdyby nám benzín vystačil až na švédskou pevninu.“

Nyní se již začalo zřetelněji rýsovat švédské pobřeží, ale všem se zdálo, že se k němu přibližují zoufale pomalu, zatímco drahocenný benzín je rychle a neúprosně spalován ve válcích motorů. Náhle motor vyprskl, škytl a pak zhasl! Vrtule se zastavila a nos letadla se naklonil dolů.

Biggles se podíval na výškoměr a spatřil, že jeho ručička ukazuje tisíc sedm set metrů. Pobřeží bylo vzdáleno ještě dobrých osm kilometrů. „Nedokážu to!“ pronesl s ledovým klidem Biggles do neskutečného ticha.

„Dokážeme to – ale taktak,“ odporoval mu Algy.

„Ano, mohli bychom to dokázat v případě, že bychom byli na palubě sami dva, ale jsme tu čtyři, na to nesmíš zapomenout! Budeme asi tak o půl kilometru

kratší.⁸ Snad kdybychom zamířili k nějaké osadě, někdo by si nás mohl všimnout, a pak už by se jistě našel nějaký člun, který by nás vzal do vleku. Vidíš někde nějakou osadu? Já ne.“

„Já také ne,“ odpověděl Algy. „Nevidím nikde ani sebemenší známku života.“

„To je škoda,“ konstatoval Biggles. „Ještě štěstí, že není vlnobití nebo příboj. Bude-li teď pro nás příznivý příliv, mohly by nás vlny zanést na břeh; zdá se mi nízký a písčitý, díky bohu.“

Ukázalo se, že se Biggles nemýlil v odhadu, jak daleko se může dostat Vandal se zátěží čtyř mužů na palubě. Snažil se udržet letadlo se skloněným nosem tak dlouho ve vzduchu, jak to jen bylo možné. Potom se kýl letadla dotkl vodní liladiny asi dvě stě či tři sta metrů od plochého písčitého pobřeží.

„Jsme tak blízko, a přece tak daleko!“ zabručel Biggles s neskrývanou lítostí v hlase. „Připadá mi hloupé minout břeh o takový kousíček, když už jsme doletěli tak daleko. Ale udělali jsme všechno, co bylo v našich silách. Člověk by si myslel, že tu musí být nějaké stavení, i kdyby to měla být jen rybářská chatrč, ale tady není vůbec nic. Rád bych věděl, odkud přijde příliv.“

O půl hodiny později se naše posádka nepřiblížila ke břehu ani o kousek, ale od místa, kde přistáli, se přece jen vzdalovali. Z toho bylo zřejmé, že je rovnoběžně s pobřežím unáší silný mořský proud.

„Doufám, že se brzy dostaneme k nějaké osadě nebo k něčemu podobnému,“ vyjádřil svůj optimismus Algy.

⁸ V leteckém žargonu to znamená, že na dosažení cíle jim bude chybět půl kilometru.

„Doufejme, že máš pravdu. Brzy budeme nuceni něco podniknout.“

„Proč – co máš na mysli?“

„Podívej se na slunce!“

Všichni obrátili oči směrem k západní obloze, kde žhnulo rudé slunce.

„Něco se tu brzy bude dít,“ pokračoval Biggles.
„Ale zatím nevím, co přesně by to mělo být. Tohle slunce nevěstí nic dobrého. Buď se přizene vítr, nebo padne mlha.“

Jeho společníci nic neodpověděli a dál upírali své pohledy na slunce, které se pomalu ztrácelo z oblohy pod příkrovem houstnoucí mlhy. Za chvíli jim zmizel z dohledu také obzor.

„Poslouchejte!“ Sotva to Biggles dořekl, vyskočil ze svého sedadla a upřeně se zadíval směrem k moři. „Už jsou tady a jsou tři!“ zabručel mrzutě.

Ostatní sledovali směr, kterým ukazovala Bigglesova natažená paže a spatřili tři malé černé skvrnky proti šedé obloze, které se však rychle zvětšovaly.

„Nejspíš to jsou švédská vojenská letadla,“ řekl Algy. „Pátrají po cizích námořních letadlech.“

„Kéž bys měl pravdu, ale já se obávám, že se mýlíš,“ řekl Biggles smutně. „Vůbec se mi nelíbilo, jak rychle změnili kurz. Ještě před chvílí letěli pěkně a správně na východ, ale potom, jako by nás spatřili, se náhle otočili. Ano!“ pokračoval Biggles po krátké pauze. „To vysvětluje vše. Je tam Černovousovo letadlo, to první vpředu, o tom není pochyb. Hej! Kam jdeš?“

Poslední slova byla adresována Gingerovi, který se chystal slézt z trupu letadla.

„Nebylo by lepší doplatvat ke břehu, co myslíte?“

„Neblázni, hochu! Vrať se! Podívej se, jakou rychlostí nás unáší proud. Jak daleko myslíš, že by ses dostal proti proudu o rychlosti pěti uzlů? Pojd' sem! Všichni zůstaňte na svých místech!“

Ted' už opravdu nebylo pochyb o totožnosti nebo úmyslech pilotů tří námořních letadel, která právě klouzala s vypnutými motory k bezmocnému Vandalovi. V posledním okamžiku, asi podle předem připraveného plánu nebo proto, že dostali od Černovouse nějaký signál, spustili piloti dvou doprovodných letadel motory na plné obrátky a začali kroužit kolem. Jejich úkolem zřejmě bylo ochránit třetí letadlo, které před sebou právě hrnulo vodu, když se po přistání rozjelo po mořské hladině.

Obrysy Černovousova letounu se náhle začaly rozplývat. Biggles se zaujetím pozoroval Černovouse, jenž se snažil dokončit zatačku a nasměrovat svoje letadlo k Vandalovi. „Mlha!“ vykřikl vzrušeně Biggles. „Mlha – snáší se mlha!“

Černovous si to také zřejmě uvědomil, neboť jeho letadlo se vzepjalo, když se s ním snažil příliš rychle manévrovat, ale bylo již příliš pozdě. Obrysy jeho letounu se stávaly stále nezřetelnější, až z něj zbyl jen neurčitý, šedivý stín, který se ve zlomku vteřiny vnořil do mlhy a zcela jim zmizel z očí. Chvíli nato cáry bílé mlhy obalily také křídla jejich letadla a vzápětí prostoupily celým trupem, až všechno zmizelo v jejím vlhkém náručí.

Nějakou dobu zírali naši letci upřeně a hloupě do neproniknutelné mlhy a potom se na sebe všichni naráz jako na smluvené znamení podívali. Hukot motorů dvou letadel, kroužících nad nimi, jim téměř znemožňoval jakýkoli rozhovor. Brzy ale začal slábnout a Biggles se zatvářil kysele. „Ti chlapi šplhají nahoru, ven z mlhy – to by se mi také líbilo,“ poznamenal. „Tohle je ale zvláštní shoda okolností, s něčím podobným jsem se ještě nikdy v životě nesetkal. Teď bych opravdu rád věděl, jestli tady Černovous zůstal, nebo jestli odletěl. Zdálo se mi, že na poslední chvíli otevřel škrticí klapku, ale jistě to nevím, protože druhá dvě letadla dělala strašný rámus.“

„Ano, otevřel naplno škrticí klapku,“ prohlásil Smyth, „ale podle mého soudu proto, aby nás dohonil dřív, než se mu ztratíme v mlze. Ale myslím, že neodletěl.“

„Buďte potichu a chvílku poslouchajte!“ vyzval je Biggles.

Nějakou dobu stáli zcela tiše, ale jediný zvuk, který k nim doléhal, byl slábnoucí hukot motorů letadel kdesi vysoko na nebi. Z jejich hukotu se ovšem nedalo rozeznat, zda jsou to dvě či tři letadla.

„Všichni mějte oči na stopkách!“ nařídil jim Biggles přísně. „Je-li Černovous ještě na vodě, nechceme se s ním přece srazit. Rád bych věděl, jak našel své letadlo. Nejspíš je někdo spatřil na hladině jezírka, když jsme odletěli. Nevšimli jste si někdo náhodou, kolik lidí bylo v kabině?“

„Myslím, že dva,“ odpověděl Ginger. „Viděl jsem jednoho muže, jenž se na nás díval z postranního okénka, a vedle něj jsem zahlédl ještě jednu tvář, ale nemohu to s jistotou tvrdit.“

„Dobrá. My teď musíme zachovat klid a rozvahu. Především musíme mluvit potichu, neboť v mlze se zvuky šíří velmi daleko.“

„Co podnikneme dál?“ vyzvídal Algy.

„Už jsi něco vymyslel?“ obrátil se na něho s tázavým výrazem v obličeji Biggles.

„Nikoli, nic mě zatím nenapadá.“

„Ani mě nic nenapadá, snad jen to, že prozatím zůstaneme tam, kde jsme, a budeme čekat, jak se situace dál vyvine. Podle mého soudu se mlha už dnes nerozplyne. Je to typická večerní mlha, jejíž příčinou je změna teploty. Měli jsme štěstí, že přišla včas. Je to však trochu otravné. Nejhorší je, že nevíme, kam nás proud nese. Může nás odnést někam daleko na moře, v lepším případě ke břehu.“

„To je škoda, že jsme nemohli urazit těch zbývajících dvě stě nebo tři sta metrů,“ postěžoval si Ginger. „Rád bych věděl...“

„Poslouchej, můj milý!“ přerušil ho trochu káravě Biggles. „Nikdy se netrap tím, co by bylo, kdyby... To totiž nestojí ani za zlámanou grešli. Vždycky se raději drž skutečnosti! Ta jediná má nějaký význam. Nám se nepodařilo dorazit k pobřeží; proto všechny úvahy nad tím, co by se stalo, kdybychom k němu dorazili, jsou naprostým plýtváním času. To si zapamatuj!“

„O.K., šéfe!“ odpověděl poslušně Ginger.

„Podle všeho se už brzy setmí,“ pokračoval Biggles. „Všichni si na chvíli odpočineme. Budeme se střídat na hlídce jako předtím: dva budou hlídat a dva budou spát. Je-li Černovousovo letadlo dosud na moři, mohli bychom se s ním srazit, a proto dávejte dobrý pozor! A kdyby ke srážce mělo opravdu dojít, pokusíme se je odehnat; ale vyhneme se každému nebezpečí, pokud to jen bude možné.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ČERNOVOUS VYHROŽUJE

Všude panovala tma černá jako uhlí. Biggles byl právě na řadě a spal. Náhle s ním Ginger zatřásl a probudil ho. „Co je, co se děje?“ zeptal se rychle.

„Proud nás žene ke břehu.“

„Víš to jistě?“

„Určitě. Slyším příboj.“

Biggles se rychle protáhl do pilotní kabiny a vyhlédl ven. V tu chvíli se letadlo zakymácelo a zůstalo stát nakloněné na jednu stranu. „Máš pravdu,“ řekl potichu. „Právě jsme byli vyplaveni na břeh. Kolik může být hodin?“

„Nevím, ale do svítání už není daleko,“ odpověděl Smyth, jenž byl na hlídce společně s Gingerem.

„Probud'te, prosím, někdo pana Laceye.“ Biggles vystoupil z letadla do vody a zjistil, že stojí na mělčině asi půl metru hluboké. Mlha byla mnohem hustší než před chvílí a spolu s tmou snižovala viditelnost do té míry, že nebylo vidět dál než na metr.

„Co teď?“ zeptal se Algy, který se k nim připojil.

Biggles si zhluboka vydechl, zavrtil nerozhodně hlavou a řekl: „Bůh ví. Jsem z toho zmatený. Můžeme být na pevnině nebo na ostrově, ale můžeme být i na nějaké mělčině daleko od břehu. V žádném případě nesmíme opustit letadlo. Už nikdy bychom ho v téhle husté tmě nenašli. Jsem si jistý, že nikdo z nás by nedokázal ujít ani pět metrů a neztratit směr. Kdybychom letadlo opustili, mohlo by zatím uplavat a my bychom tu

zůstali jako trosečníci. Já ani nevím, jestli nás sem zanesl příliv nebo odliv. To znamená, že za deset minut můžeme být na souši, nebo zpátky na moři.“

„Někdo by mohl zůstat v letadle a domlouvat se s ostatními voláním.“

„To by nešlo. V téhle tmě by bylo zcela pošetilé počítat s orientací podle směru, odkud zvuk přichází. Jednou se ti zdá, že volání přichází z toho směru, po druhé zase odjinud. Byla by to pro nás katastrofa, kdybychom ztratili letadlo. Obávám se, že budeme nuceni zůstat tady tak dlouho, dokud se mlha nezvedne. Jak dlouhé máme kotevní lano? Mohli bychom někoho uvázat na jeden konec a poslat ho na výzvědy.“

„Asi patnáct nebo šestnáct metrů.“

„Vytáhni to lano, buď tak hodný!“

„Já půjdu na výzvědy,“ přihlásil se Ginger.

„Nikoli, hochu, tentokrát nepůjdeš. Algy, uvaž si lano pevně kolem pasu a my je budeme povolovat. Budeš-li se chtít vrátit, zatáhni za ně – neměli bychom tu zbytečně na sebe povykovat. Jdi rovně kupředu a pokus se zjistit, jsme-li na pevném břehu. Jestli ano, nemusíme se Černovouse bát, protože bychom při nejhorším mohli prásknout do bot. Ačkoli bych velice nerad opouštěl letadlo!“

Algy si uvázal lano k opasku a zmizel ve tmě. Velmi dlouho nedal o sobě žádným způsobem vědět a lano už nějakou dobu bylo nataženo na celou délku, takže se ostatní o něj začali bát. Konečně se dostavilo očekávané škubnutí. Za chvíli se objevil Algy, promočený až na kůži, zuby mu drkotaly zimou. „Nic jsem nezjistil,“ řekl Algy, když se vyškrábal na palubu. „O několik metrů dál je vyvýšenina, kde je suchý písek, ale zaslechl jsem

šplouchání vody také na druhé straně. Obávám se, že je to pouze mělčina s ostrovem uprostřed. Potom jsem šel doprava tak dlouho, dokud mi stačilo lano. Slyšel jsem tam někoho hovořit. Vypadalo to, jako by se tam dva nebo tři lidé o něčem dohadovali.“

„Jak je to odtud asi daleko?“ zeptal se ho Biggles.

„Těžko říci, ale ne víc než sto metrů směrem na volné moře.

Ta mlha člověka dočista zmátne. Byl jsem tak rozčilený, že jsem dvakrát nebo dokonce třikrát upadl.“

„To byl určitě Černovous! Jestli jsi ho slyšel, v tom případě by nás také mohl zaslechnout.“

„To bych neřekl. Bríza vane směrem k nám, a potom – my mluvíme potichu.“

„Kriste pane!“ zabručel Biggles podrážděně. „Než tenhle výlet skončí, ještě se z toho zblázním. Už jsem se mnohokrát dostal do všelijaké bryndy, ale ještě nikdy jsem neviděl něco tak pitomého jako tohle. Mám už leccos za sebou, ale tohle přesahuje všechny meze! Říkal jsi, že jsi zaslechl šplouchání vody na druhé straně mělčiny?“

„Tak se mi to alespoň zdálo.“

„Pak jsme jistě na nějakém ostrůvku.“

„Obávám se, že máš pravdu, ale s tím Černovousem se můžeš mýlit. Není vůbec jisté, že ty hlasy patřily právě jemu a jeho společníkům.“

„Ale to dá přece rozum, že to jsou oni. Vždyť byli unášeni stejnou rychlostí jako my. Když nás pohltila mlha, byla letadla od sebe vzdálena asi sto metrů. Jestliže Černovous vypnul motor, což jistě udělal, jednak proto, že se obával srážky s námi a také proto, aby si neurazil

vtuli, byl unášen stejnou rychlostí jako my. Proto se musel dostat na břeh skoro na stejném místě.“

„Ano, myslím, že ano,“ připustil Algy. „Ale je-li tomu tak, je stejně bezmocný jako my.“

„Jistěže. Má sice fungující motor, ale v této mlze mu není k ničemu a nebude mu nic platný tak dlouho, dokud se mlha nezvedne. V tomhle mléku nemá naději, že by nás mohl najít. Musí zde tedy čekat, dokud se nerozední, dřív nemůže nic podniknout. Teprve potom bude mít šanci!“

„A my se dostaneme do pořádné bryndy. Ti chlapi nás postrřílejí, mají na to kulomet,“ zabručel Ginger.

„Kulomet?“

„Vy jste ho neviděl? Jeden z těch chlapů jej vystrčil z okna, než se přivalila mlha.“

„Tím se ovšem celá věc dostává do jiného světla,“ řekl Biggles rozvážně. „Ted’ už chápů, co měli v úmyslu. Nešlo mi na rozum, jak nás chtějí dopravit zpátky do Ruska, až nás chytnou. Samozřejmě, že nejsnadnější je prostě nás utopit. Co jiného se od nich dalo očekávat? Jistě by se zbytečně nenamáhali s pronásledováním, kdyby už předem nebyli rozhodnutí skoncovat s námi. Bohužel, oni ted’ vědí, že buď kvůli poruše nebo kvůli nedostatku benzínu jsme museli nouzově přistát. Kvůli čemu jinému bychom přistávali právě zde, na tomto místě? Bude zajímavé vidět, co se stane, až se zvedne tato opona.“

„Říkal jste, že to bude zajímavé?“ zeptal se Ginger pochybovačně. „Dřepět tady a nechat se zastřelit dvěma zabijáky, tak si vůbec nepředstavuji zajímavé představení. Proč tu máme zůstat, no proč? Proč je nenapadneme, dokud na to nejsou připraveni?“

Biggles se usmál. „Tvoje představy by se daly dobře uplatnit v románech,“ řekl zkušený románový hrdina. „Ale ve skutečném životě se za každý těžký omyl platí skutečnými životy. Co bychom s nimi pro boha dělali, kdybychom je chytili? Zabili bychom je? To by byla vražda. Nejenže nemůžeme nikoho zabít, ale ani zadržet. Nic nás k tomu totiž neopravňuje. Na druhou stranu nevíme, jak by to dopadlo, kdybychom se Černovouse a jeho společníky pokusili překvapit. Je docela možné, že by byli připraveni a přivítali by nás střelbou z kulometu. V tom případě bychom si museli připadat jako blázni. Také nelze vyloučit, že bychom je vůbec nenašli. Kdybychom potom zjistili, že se nám zatím ztratilo letadlo, vypadali bychom jako opravdoví osli, kteří byli zrána vysazeni na písčný ostrůvek a teď už jen čekají, až přijde příliv.“

„Nic takhle hloupého jsem neměl na mysli,“ namítl Ginger. „Letadlo bychom přece vzali s sebou.“

„To je ale opravdu nápad,“ souhlasil pohotově Biggles. „My ale útočit nebudeme v žádném případě. Mohli bychom se však pokusit táhnout letadlo opačným směrem. Nejprve bychom postupovali po mělčině, a jakmile by se dno začalo svažovat, vylezli bychom na palubu a nechali se unášet proudem. Ovšem to by znamenalo riskovat, že budeme zaneseni na širé moře. Co se mne týče, já budu nejšťastnější, když se dostaneme co nejdále od našich ruských „přátel“. Pokud bychom se o to měli pokusit, je třeba začít okamžitě. Později by to už nemělo žádný smysl. Zdá se mi, že tma už řídne, do rána nebude daleko. Sice mi ten nápad připadá poněkud pošetilý – potáhneme za sebou letadlo a nebudeme vědět, kde jsme nebo kam jdeme, ale je to přece jen lepší, než

nedělat nic. Pojd'te, mládenci, uvažte to lano na nos letadla. Půjde snadno odtáhnout, protože je na písčíně.“

Ale ukázalo se, že nepříjemná dřina s vlečením letadla sice není namáhavá, ale klopotná. Jakmile se letadlo dostalo na volnou vodní hladinu, dalo se s ním lehce manipulovat. Letci se pohybovali naslepo, a tak se mnohokrát stalo, že sebou plácli do hluboké vody, když se letadlo zhouplo ze strany na stranu při nestejnoměrném tahu za lano. Mlha se postupně měnila z šedivé v bílou, ale nezdálo se ještě, že by se chtěla zvednout. Tak ani nevěděli, jak velký kus ušli. Občas se zastavili, zatímco jeden z nich měřil hloubku napravo a nalevo od letadla. Zdálo se jim, že mělčina snad nikde nekončí.

„Asi jsem se zmýlil, zdá se mi, že chodíme stále dokola,“ vyhrkl udýchaný Algy. „Myslím, že je docela možné, že se nakonec srazíme s Černovousovým letadlem, až tenhle ostrov, nebo co to je, obejdeme.“

„Na mou duši! Řekl bych, že to je dokonce víc než pravděpodobné,“ zabručel Biggles. „V takovéhle mlze se to může stát. Člověk chodí stále dokola – a ani o tom neví. Jsem z toho celý zničený, odpočihneme si chvilku. Jistě jsme urazili velkou vzdálenost, ačkoli nikdo z nás by asi nemohl říci, jestli jsme se k břehu přiblížili, nebo se od něj vzdálili. Řekl bych, že se konečně začíná jasnít, já...“

S neuvěřitelnou rychlostí se náhle zvedla celá ta mlžná clona. Vypadalo to, jako kdyby nějaká neviditelná ruka zvedla oponu na obrovitém jevišti a odhalila tak scénu, která se za ní skrývala. Účinek tohoto efektu byl ohromující – všichni zůstali nejméně minutu nepohnutě stát v němém úžasu, zatímco letadlo se líně pohupovalo

na vodní hladině. Biggles se dal do smíchu a ostatní se k němu jako na povel přidali. Konečně z nich všechno napětí spadlo a zavládla dobrá nálada. Všichni se znovu a znovu dávali do smíchu, až se Biggles musel opřít o trup letadla. Potom začal vykládat:

„Tak tohle mě dorazilo! Natropil jsem v životě už pěknou řádku hloupostí, ale tahle je nade všechny. Zde máte důkaz, co se může člověku přihodit v mlze.“

Letci měli opravdu dobrý důvod pro svou veselou náladu, neboť stáli uprostřed úzké řeky, ve které vlekli letadlo proti proudu. Ve vzdálenosti třiceti metrů po každé straně byly břehy; jeden příkrý, hustě zalesněný, druhý pěkně přehledný, ačkoli na něm rostly tu a tam zakrslé borovice. Asi dva kilometry za nimi tím směrem, odkud přišli, se řeka rozšiřovala a ústila do moře. Byla tam mělká zátoka, v níž se voda čerila vlivem slabé brízy, která odvanula poslední zbytky mlhy. Na jasně modré obloze se rozzářilo nádherné slunce.

Nyní za denního světla bylo jasné, co se stalo. Letci narazili na písčnou naplaveninu, jaké se často vyskytují u ústí řek do moře. Kdyby po této naplavenině postupovali ještě chvíli, dostali by se brzy na hloubku, a jakmile by vylezli na palubu, proud by je zanesl zpátky do moře.

Břehy kolem řeky byly pusté, nikde nebylo vidět ani živáčka. Rovněž Černovousovo letadlo nebylo nikde vidět.

„Gingere, přebrod' se na břeh a podívej se, jak to vypadá na moři!“ řekl Biggles.

Ginger ihned prošel mělkou vodou a vyšplhal se na nejbližší písčnou stráň, která tvořila břeh. Těsně pod hranou svahu se zastavil, skrčil se a opatrně nahlédl přes

vrchol směrem k moři. V té samé chvíli někde zcela nablízku přerušil ranní ticho zvuk letadlového motoru. Všechny ten rachot tak vylekal, že se okamžitě rozběhli zpátky k Vandalovi. Ginger se po krátké obhlídce moře vrátil rychle zpátky. Oči měl vytřeštěné a když doběhl ke svým přátelům, nemohl zpočátku ani promluvit.

„Jak je daleko?“ zeptal se ho Biggles.

„Letadlo?“ vyhrkl Ginger. „Jsou tam dvě letadla. Černovousovo a to druhé...“

„Pokračuj!“

„Je tam obří bombardér a na jeho palubě celý zástup lidí.“

„Cože?“ Biggles se rázem napřímil, jako by ho něco píchlo.

„Je to tak. Nejsou odtud dál než dva kilometry. Černovous právě nastartoval své letadlo a je hned na druhé straně tohoto pahorku. Moře máme hned za rohem.“

„Do čerta, jak se sem to velké letadlo dostalo, vždyť jsme nic neslyšeli!“ zvolal Algy.

„Řekl bych, že ho sem jedno z těch doprovodných letadel přivolalo vysílačkou, jakmile nás našli. Neslyšeli jsme ho přiletět, protože zvuk jeho motoru přehlušila ta dvě doprovodná letadla. Potom muselo přistát kvůli mlze a dál bylo unášeno stejným proudem jako my. Otázka je, co teď budeme dělat? Můžeme naše letadlo někde schovat, ale jakmile vzlétnou, stejně ho hned uvidí. Nejlepší by asi bylo vytáhnout Vandala na břeh, někde ho uvázat a potom se vydat do nejbližšího města. Je pro mě záhadou, co si ti chlapi představují, že teď mohou dělat. Jsme přece ve Švédsku a zdejší úřady jsou

oprávněny kdykoli proti nim zakročit. Ale pojďme na břeh!“

Za okamžik byl Vandal vytažen na břeh a tam bezpečně uvázan k nejbližšímu stromu.

„Necháme někoho u letadla na stráž?“ zeptal se Algy.

„Kdepak, co tě napadá!“ odsekl Biggles. „Ti chlapi se nezajímají o naše letadlo, jdou po nás. Co by jim asi řeklo letadlo? Každý, koho chytí, poletí zpátky do Ruska s nimi. V tom bombardéru mají dost místa pro všechny. Prvním naším heslem musí být – obezřetnost! Budeme se držet pohromadě, letadlo se teď postará samo o sebe – a podívejte se!“

Motor Černovousova letadla již běžel na plné obrátky. Bylo otázkou několika vteřin, kdy vzlétne, a proto se naši letci rozběhli vzhůru po svahu do lesa. Sotva zmizeli v podrostu, vyhoupl se nad protější břeh řeky letoun, který stoupal kolmo vzhůru jako svíčka. Pilot něco zahlédl – nejspíš spatřil jejich letadlo, neboť se hned otočil a začal kroužit nad uvázaným Vandalem. Ale pak se obrátil k moři a brzy jim zmizel z dohledu.

„Rád bych věděl, co má teď za lubem,“ zabručel Biggles ze svého úkrytu za stromy. „Kampak má asi namířeno? Ale to nás teď nemusí moc zajímat, pojďme dál a pokusme se najít nějakou osadu. Nezdá se mi, že by teď Černovous mohl spáchat nějakou mimořádnou zlomyslnost, ale člověk nikdy neví,“ dodal Biggles, když s námahou zdolávali strmý, stromy porostlý svah. Potom se náhle zastavili. S němým úžasem hleděli na krajinu, která se před nimi rozevřela. O něco níž, asi tři kilometry daleko, je k sobě zvala periférie nějakého velkého města – námořního přístavu. Ulice se hemžily provozem, v

přístavu kotвило velké množství malých člunů, byly tam vidět i dvě ponorky.

„Nuže, zde vidíme cíl naší cesty,“ prohlásil Biggles. „Vůbec jsem neočekával, že by zde tak blízko mohlo být velké město. Koukněme se, tamhle právě přistává Černovous. Bylo by zajímavé vědět, co teď podnikne. Bohužel mám ošklivý pocit, že to nebude nic pěkného. Ale už je mi to jedno; hlavně abychom sehnali benzín. V nejhorším případě požádáme zdejší úřady o ochranu. Zřejmě bychom se odtud nemohli dostat, pokud by nablízku číhal a dřepěl Černovous se svým kulometem. Tak se do toho pusťme, ale pěkně po pořádku. Až budeme odtud odlétat, tak se s tím nějak vypořádáme. První věc, po které toužím, je pořádné jídlo. Jestli se něčeho již brzy nenajím, natáhnou tu bačkory. Benzín budeme shánět až potom.“

„Rekl jste to správně!“ prohlásil Ginger důrazně.

„Pojďme tedy odtud a poohlédneme se po nějaké hospodě,“ uzavřel diskuzi Biggles a vyrazil kupředu.

Brzy se dostali na silnici a po ní se rychle přiblížili k městu. Asi za půl hodiny již dorazili do přístavu. Zmocňovaly se jich opojné pocity, když se octli uprostřed civilizace. Ale nezastavili se ani na chvíli, aby se pokochali živým ruchem v přístavu, byli totiž všichni velmi hladoví. Spěchali tedy dál po hlavní ulici, a ačkoli se obávali, že jejich neupravený zevnějšek vzbudí pozornost, nikdo si jich nevšímal.

Biggles vstoupil do prvního hostince, ke kterému došli. Nebylo to sice nijak příjemné místo, ale Biggles se přesto posadil ke stolu s úsměvem.

„Budeme se asi muset přihlásit na celnici,“ prohlásil Algy.

„Jistě. Měli jsme tam vlastně zajít nejdřív, ale půjdeme tam, až se najíme. Moc by mě nepřekvapilo, kdyby nám tam položili pár nepříjemných otázek. Abych nezapomněl, kde je Ginger?“ zeptal se Biggles, rozhlížeje se kolem sebe.

„Zastavil se v trafice, aby si koupil pohlednici. Řekl mi, že ji chce poslat domů otci,“ odpověděl Smyth.

„Ale vždyť nemá peníze!“

„Měl u sebe nějaké drobné a byl přesvědčený, že mu je vymění za švédskou měnu.“

„Jistě. Je to hodný hoch, myslí na domov. To by byla asi tak poslední věc, na kterou by si vzpomněl mnohý z nás v takovém postavení. Nuže, co si dáme k jídlu? Hrom do toho! Podívejte se, kdo je tady!“

Dveře hostince, které byly v horní části zasklené, se otevřely dokořán a dovnitř vstoupil Černovous v doprovodu zavalitého muže. Další dva, kteří k nim jistě také patřili, je následovali a posadili se poblíž Bigglesova stolu. Černovous se bez váhání odebral rovnou ke stolu, u něhož seděli naši tři Angličané. Přitáhl si židli od sousedního stolu a přisedl si k Bigglesovi. Druhý muž udělal totéž z druhé strany.

Biggles jim nevěnoval ani pohled. Pozorně si pročetl jídelní lístek a potom si u číšníka objednal jídlo. Udělal to jednoduše, beze slova ukázal prstem na řádek s vybraným jídlem. Později, když se ho ostatní vyptávali, jak k té volbě došel, přiznal se, že si jídlo vybral jenom odhadem.

„Jste-li v cizině, existují dvě věci, kterých se vám může snadno dostat, ať už mluvíte tamním jazykem nebo ne,“ řekl pomalu Biggles. „Jedna z nich je jídlo, na které se dá ukázat, a druhá je nevíтанá pozornost cizinců.“

„Ale mě snad nepovažujete za cizince?“ namítl klidně Černovous.

„Rozhodně vás však nebudu počítat mezi své přátele,“ odpověděl lhostejně Biggles. „Připouštím, že se mi paměť zhoršuje, ale nevzpomínám si, že bych vás pozval, abyste s námi poobědval.“

„Ne. Napadlo mě, že byste nás mohl přehlédnout, a proto jsem se pozval sám,“ odpověděl mu jakoby rozšafně Černovous.

„Pak tedy doufám, že vás potěší, budete-li se na nás dívat, jak jíme. Nejsme nijak nepohostinní, ale máme velký hlad, a tak už se nebudeme ničím zdržovat. Jsem si jistý, že nám prominete, budeme-li pokračovat v jídle.“

„Nemáme nijak naspěch. Počkáme, až se najíte. Potom vám předvedu, jak my dovedeme být pohostinní. Dobře se naobědvejte, máme před sebou dlouhou cestu.“

„Opravdu? Ale v tom případě, proč neodletíte hned?“

„Nu, počkáme raději na vás, vy totiž poletíte s námi!“

„Nepřeháníte to trochu?“ namítl Biggles chladně a pustil se s velkou chutí do své polévky. Potom změnil tón a řekl: „Přestaňte se už chvástat; tady to nikdo nemůže brát vážně, vždyť jsme ve Švédsku.“

„Jaképak chvastounství?“ zabručel Černovous. Svraštil obočí a podíval se významně směrem k těm dvěma, co seděli poblíž a potom na několik dalších, kteří čekali na ulici. „Bigglesworthe, vy mě podceňujete!“

Biggles se usmál, ale byl si plně vědom, že jejich situace je vážnější, než se v první chvíli domníval. Černovous si přivedl pomocníky, kterých nebylo málo. Nikdo nemusel Bigglesovi říkat, že se jejich nepřátelé

nezastaví před ničím a použijí jakékoli prostředky k tomu, aby je umlčeli. Vtom spatřil Gingera, který se svižně protáhl dveřmi a zamířil k nim. Jakmile ale spatřil Černovouse, zaváhal. Náhle změnil směr, a aniž na ně ještě pohlédl, vyšel zadními dveřmi z jídelny, které vedly na chodbu.

Biggles neprozradil ani mrknutím oka, že hoch patří k jeho společnosti, a Černovou, jenž byl obrácen ke vchodu zády, Gingera vůbec nespapřil.

Algy a Smyth se rozhovoru s Černovousem nezúčastnili. Zcela se soustředili na jídlo, které jim bylo předloženo. Konzumovali je se zájmem, jež vůbec nemuseli předstírat. Algy vzhlédl k ostatním a řekl: „To je dobrý koláč!“

„Jen jezte, dokud můžete, milý příteli,“ vybídl ho Černovou uhlazeně. „Možná to je váš poslední koláč.“

Potom se jeho chování změnilo. „Myslím, že už to trvá dost dlouho,“ pokračoval chladně. „V případě, že máte v úmyslu provést nějakou hloupost, upozorňuji vás, že je vyloučeno, aby někdo z vás opustil tuto místnost živý, leda v mé společnosti.“

„Ale vy přece nemůžete ...“ namítl Biggles.

Černovou mávl rukou a zatvářil se povýšeně. „Nemůžete,“ podivil se, „nemůžete? Co je to za slovo? Fuj! Cíle, které sledujeme a do nichž jste se neprozřetelně připletli, jsou příliš velké, aby se jim taková slova nebo cokoli jiného mohlo postavit do cesty. Odstranění vašich osob je proto zcela podružnou záležitost. Ať už nás to bude stát cokoli – včetně náhrady škody nebo omluvy švédské nebo dokonce britské vlády – tyhle věci se nemohou ani přirovnat k těm, o které tu běží. My svého cíle dosáhneme. Co se

stalo, nedá se změnit. Víte toho příliš mnoho, Bigglesworthe. Ale abych nezapomněl, ušetřilo by nám to mnoho nepříjemností, kdybyste mi vrátil spisy, které jste vzal z mé úřadovny.“

Biggles chvíli nechápal, co tím Černovous myslí, ale potom si vzpomněl na papíry, které i s aktovkou sebral Ginger a jež měl patrně dosud u sebe. Byly to zřejmě velmi důležité spisy. Biggles se podíval zpříma na Černovouse a řekl:

„Nemám žádné vaše papíry.“

Černovous pokrčil rameny a řekl stručně: „Jak si přejete, ale výsledek bude stejný. A nyní, jestli jste skončili svůj oběd, mohli byste mě následovat.“

„Pouze ze zvědavosti se vás ptám – kam by to mělo být?“

„Venku na nás čeká letadlo,“ ozvala se vyhýbavá odpověď

„V tom případě raději zůstaneme tady.“

„Jak si přejete. Já však odejdu, takže teď máte poslední příležitost dostat se odtud bezpečně. Pamatujte si, varoval jsem vás. Nebudete tu moci zůstat věčně. Dokud sedíte v hostinci, nemůžete nám škodit. Pokud se dříve či později pokusíte o útěk, potom – mí lidé mají přesné rozkazy. Ještě bych se měl asi zmínit o jedné důležité věci. Dům je ze všech stran obklíčen.“

Biggles si zapálil cigaretu a klidně uvažoval o své situaci, neboť věděl, že Černovous mluvil pravdu. Vlastně ani nemohl říci nic jiného: víte příliš mnoho, a proto neopustíte tuhle místnost živí, ledaže byste se s námi vrátili do Ruska. Jakkoli se to zdálo hanebné, měla zde být spáchána vražda. Skutečnost, že by pachatelé vraždy mohli být někdy v budoucnu dopadeni, by na tom

vůbec nic nezměnila. „Naše postavení je zoufalé a nemá význam to přehlížet,“ pomyslel si Biggles. Pak se podíval na majitele hostince, počítajícího jakési peníze, a na telefon, který stál na stole před ním.

„Nedoporučuji vám hledat nějakou pomoc,“ odrazoval ho Černovous, který z něj po celou dobu nespouštěl oči. „Kdybyste se pokusil jen zvednout od tohoto stolu, byl by to váš poslední pohyb. Mí lidé venku...“

Černovousova věta byla přerušena náhlým povykem kolem vchodu do hostince. Dveře se rozletěly dokořán a dovnitř vstoupil Ginger v doprovodu několika policistů v uniformách.

„Tamhle jsou!“ zavřeštěl Ginger a ukázal na Bigglese a jeho společnost. „To jsou oni.“ Znovu ukázal zuřivě na Bigglese. „To je ten muž, který mi ukradl peněženku.“

Než se se Biggles stačil vzpamatovat ze svého úžasu a než Černovous mohl něco podniknout, strážníci se vrhli ke stolu a uchopili Bigglese za paži.

Nějaký muž v civilu přistoupil ke skupince. „Já jsem tlumočník,“ řekl drsně. „Kdo z vás je Bigglesworth?“

„To jsem já,“ odpověděl rychle Biggles a konečně se mu rozsvítilo.

„Ano, to je on – ten muž, který mi vzal peníze,“ skočil mu do řeči Ginger.

„Co je to za nesmysl?“ zvolal Biggles, který mezitím vstal ze židle. „Já...“

„Ponechte si své vysvětlení pro vyšetřovatele!“ přerušil ho tlumočník.

Majitel hostince, číšníci, ba dokonce i ostatní hosté se shlukli kolem Bigglesova stolu, a tím zabránili

Černovousovi a jeho lidem použít zbraně. V tom všeobecném zmatku, který zde nyní panoval, jim nezbývalo nic jiného, než přihlížet. Černovous bezmocně pozoroval, jak jsou všichni tři vyváděni na ulici v zástupu lidí, který se rychle rozrůstal. A podle toho, jak se tvářil, byl vzteky bez sebe.

Tak byli Biggles a jeho přátelé odvedeni pod policejním dohledem z hostince. Co se stalo s Černovousem, nemohli vědět.

„Nuže dobrá, půjdeme s vámi dobrovolně, nebudeme vám dělat žádné potíže,“ řekl Biggles tlumočnickovi. „Není snad nutné, aby nám vaši mládenci kroutili ruce. Jedná se o omyl. Ale nebojte se, my vám neutečeme. Je to poslední věc, kterou bychom si přáli udělat,“ dodal významně tichým hlasem.

Skupina Angličanů, doprovázená hloučkem zvědavců, dorazila k výstavné budově na hlavní třídě a prošla bránou do nádvoří. Policisté s nimi nedělali žádné okolky. Okamžitě je vsadili do cely. Naštěstí je od sebe neoddělili. Jakmile za nimi zapadl zámek, Biggles se začal smát – nemohl se tomu ubránit.

„Říkal jsem to už několikrát a řeknu to zase,“ podotkl vesele, „ten hoch je opravdu génius. Takový klučina – a má víc za ušima než leckterý dospělý muž. Tenhle jeho nápad obvinít nás z krádeže a dát nás eskortovat policií, to bylo snad boží vnuknutí. Vždyť jsme se opravdu dostali do šeredné bryndy. Vůbec na nic jsem nemohl přijít. Zdálo se mi, že se z toho už nedostaneme.“

„Ale tohle je poněkud přehnané, být strčen do basy,“ odporoval Algy.

„Rozhodně to není přehnanější než být strčen do rakve, to mi věř!“ prohlásil Biggles.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BIGGLES VYSVĚTLUJE

Uplynuly dvě hodiny, než se dveře cely opět otevřely. Na prahu stanul jeden z policejních důstojníků, který se zúčastnil jejich zatčení. Díval se na ně s netajenou zvědavostí, a pak jim pokynul, aby ho následovali.

Skupinka svižně vystoupala po krátkém kamenném schodišti. Hned nato se všichni octli v prostorné, dobře zařízené kanceláři. Za velkým mahagonovým stolem nedaleko okna seděl širokoramenný muž v uniformě. Jeho přísný vzhled ještě zdůrazňovaly pichlavé modré oči a krátce zastřižené vlasy. Po boku policisty seděl další muž, který měl na sobě černý kabát a proužkované kalhoty anglického střihu. Na stole před ním ležel tvrdák. Třetím mužem v místnosti byl Ginger, sedící opodál v hlubokém křesle. Když naši tři hrdinové vstoupili dovnitř, potutelně se usmíval.

Velitel policie jim pokynul – všichni tři uniformovaného policistu správně otipovali jako velitele – a poddůstojník, který je před chvílí uvedl, je nejprve postavil pěkně do řady a potom odešel. Velitel je po několik vteřin se zájmem pozoroval. Potom se obrátil na muže v civilu a něco mu řekl. Muž v černém kabátě se ujal slova:

„Náčelník zdejší policie neumí anglicky, a protože předpokládáme, že vy zase neumíte švédsky, požádal mě, abych s vámi promluvil. Kdo z vás je major Bigglesworth?“

„Já, pane,“ odpověděl Biggles.

„A vy jste vedoucím této ...é ...výpravy?“

Biggles se trochu uklonil.

„Myslel jsem si to. Jmenuji se Hesterley a jsem zástupcem Sira Hardinga Boyce, konzula jeho Veličenstva ve Stockholmu.“

„Tohle je Stockholm?“ zeptal se Biggles překvapeně.

„Nikoli, tohle je Kristianstadt. Přijel jsem do tohoto města co nejrychleji na žádost náčelníka místní policie ve věci stížnosti nejmladšího člena vaší výpravy. Již jsme spolu hovořili a od něho jsem se dozvěděl pravý důvod, proč vás obvinil z krádeže. Velitel policie,“ zástupce konzula se podíval na policejního úředníka, „vzal mé vysvětlení v této záležitosti na vědomí. Dále byl tak laskav, že vám poskytl přechodné ubytování. Okolnosti vašeho případu jsou neobyčejně svízelné, jak si nepochybně uvědomujete. Ať už jsou skutečné okolnosti tohoto případu jakékoli, my – to jest můj úřad – vás musíme považovat za obyčejné britské občany, kteří se dostali do nesnází, a proto od vás musíme požadovat i patřičné vysvětlení. Policie přirozeně očekává, že ode mě dostane hlášení. Máte u sebe pasy?“

Biggles vytáhl pasy z kapsy a položil je na stůl. „Palubní deník máme v letadle,“ řekl. „Snad již víte, že jsme sem přiletěli letadlem?“

Konzulární tajemník přikývl, prohlédl si pasy a pak je podal veliteli policie. „Zatím je budete muset nechat na policii,“ řekl potom. „A nyní, nemáte-li nic proti tomu...“

Biggles ochotně následoval tajemníka konzulátu k postranním dveřím, kterými se dostali do malého předpokojce.

„Tak jakpak to vlastně bylo?“ začal tajemník, sotva za sebou zavřeli dveře. „Povězte mi všechno tak rychle a zhuštěně, jak budete moci!“

Biggles vyprávěl stručně a držel se pouze hlavních událostí. Nevynechal nic důležitého, co mělo vliv na konečný stav jejich situace.

Konzulární tajemník se díval pozorně na Bigglese, když hovořil, občas si dělal nějaké poznámky do svého zápisníku. „Možná bych vám to ještě neměl říkat, ale zdá se mi, že jste vykonali hezký kus práce,“ řekl tajemník nakonec. „Já jsem si již ověřil první část vašeho vyprávění...“

„Vy jste si to ověřil?“

„Ano. Zatelefonoval jsem ministrovi letectví do Londýna. Nezapomeňte, že jsem část již slyšel od toho chlapce.“

„Ovšem, to jsem si neuvědomil.“

„Je to všechno po čertech hloupé, Bigglesworthe,“ pokračoval tajemník. „Jestli se švédské ministerstvo zahraničí dostane na kloub celé té věci, bůhví jak to skončí. Mluvil jsem již s velitelem policie, který vytušil, že se zde děje cosi mimořádného, a proto také učinil několik opatření v zájmu všech zúčastněných osob. Nicméně trvá na tom – a docela správně – abyste opustili švédskou půdu do dvaceti čtyř hodin. Je mi jasné, že pro vás bude nebezpečné opustit třeba jen tuto budovu. Celní úřady již vyslaly svou stráž pro vaše letadlo na místo, kde jste je nechali. Pošlu tam někoho, kdo těm věcem rozumí, aby se postaral o naplnění nádrží. Zítra časné ráno pro

vás přijede můj automobil s diplomatickým pasem. Zaveze vás k letadlu. Zde moje odpovědnost končí, ale rádím vám, abyste odletěli do Anglie co možná nejrychleji.“

„To jistě uděláme,“ prohlásil Biggles.

„Slibujete mi to?“

„Čestné slovo.“

„A poletíte *přímým* kurzem do Anglie? Žádám vás o to ze zvláštních důvodů.“

„Jistě.“

„Tak dobře. Let'te směrem na Temži a přistaňte v Hendonu – ne, neptejte se mě na důvody – přistaňte v Hendonu! Tam patrně dostanete další příkazy, jestli se tam ovšem dostanete.“

„Zařídím se podle toho, co jste mi doporučil.“

„Pak je to všechno, co jsem vám chtěl říci. Nebylo by vhodné, aby na nás velitel policie musel čekat dlouho. Ve svém vlastním zájmu se budete muset vrátit do svého... é... pokoje všichni čtyři, dokud nepřijde čas, abyste odtud odjeli.“

„Ano, to bude nejbezpečnější. Mimochodem, máme u sebe ještě jakési listiny... é... dokumenty...“

„Myslíte ty, které měl u sebe ten váš hoch?“

„Ano. Už vás o nich informoval?“

„Už mi je předal.“

„To je skvělé! Hned jsem klidnější, když vím, že jsou v bezpečných rukou.“

„Můžeme se tedy vrátit do kanceláře. Řiďte se mými radami do posledního písmene a odleťte přímo do Anglie! Nezapomeňte na to! Nebudete opravdu v bezpečí, dokud se tam nedostanete. Budu-li moci pro vás něco udělat, aby to zajistilo vaši bezpečnost, můžete si

být jistý, že to udělám. Prosím, pamatujte si, že tato naše schůzka je neoficiální. Já jako úředník si myji ruce, neboť nemám žádné pověření, abych mohl nějak zakročit, ale okolnosti vašeho případu jsou poněkud neobvyklé. Vaši ruští přátelé budou samozřejmě sledováni, ale volnost jejich pohybu nemůže být omezována. Považujeme za přirozené, že si švédská vláda nepřeje, aby se zapletla do nějaké nepříjemnosti se svými sousedy.“

„To chápu.“

„Nyní si tedy promluvím ještě jednou s policejním velitelem a potom vás budu muset opustit. Nechal jsem pro vás sehnat nějaké věci, abyste neměli nedostatek obvyklých potřeb po dobu, kterou tu ještě strávíte.“

Oba muži se vrátili do kanceláře velitele, kde na ně všichni čekali. Po krátkém rozhovoru tajemníka konzulátu s velitelem policie stiskl policejní úředník tlačítko. Ve dveřích se opět objevil poddůstojník, který je předtím přivedl, a zavedl je zpátky do jejich cely.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

NEROVNÝ BOJ

Bylo chladno, teplota vzduchu mírně pod nulou. Náhlé zaklepání na dveře cely upozornilo naše letce, že nadešla hodina jejich odchodu. Byli již připraveni, neboť neměli žádná zavazadla, která by si museli balit, a navíc byli tak rozrušení, že stejně nemohli spát.

„Dnes už konečně, půjde-li všechno dobře, budeme spát možná ve svých postelích,“ řekl Biggles tak, jako by to byla nějaká samozřejmost. „Vůbec bych se nezlobil, kdyby mi tento můj předpoklad vyšel. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem naposledy spal celou noc. Pojděte, mládenci, již tady máme náš policejní doprovod.“

Dveře se otevřely a za nimi stála noční stráž se dvěma muži v civilu. Když kráčeli dlouhou kamennou chodbou, a potom nahoru po schodech, nikdo z nich nepromluvil ani slovo. Zastavili se na posledním schodu přede dveřmi snad zadního nebo bočního východu z policejní budovy.

„Tady jsou vaše pasy,“ řekl jim stručně průvodce, zatímco podával Bigglesovi čtyři tenké modré knížečky se zlatým královským znakem britského impéria. Potom otevřel dveře.

„Děkuji vám,“ odpověděl Biggles a následoval muže v civilu do úzké uličky, kde na ně již čekal připravený cestovní automobil. Všichni muži bez jediného slova zaujali svá místa na sedadlech a vzápětí již uháněli tichými a opuštěnými ulicemi. Do přístavu nebylo daleko. Auto brzy zastavilo před dřevěnými vraty, u

nichž stál na stráži policista. Přistoupil k automobilu a naši hrdinové na pokyn řidiče vystoupili. Policista celou skupinu zavedl brankou do velké ponuré haly, otevřené na obou stranách. Skupinka prošla bez jediného zastavení halou, osvětlenou jen několika žárovkami, až k přístavní hrázi, kde kotvilo několik malých motorových člunů.

Biggles zajásal, když mezi nimi spatřil své letadlo nepoškozené.

„Prohlédni rychle celé letadlo a podívej se, jestli si tam někdo s něčím nehrál. Zjisti také, jsou-li nádrže naplněné benzínem!“ přikázal potichu Smythovi.

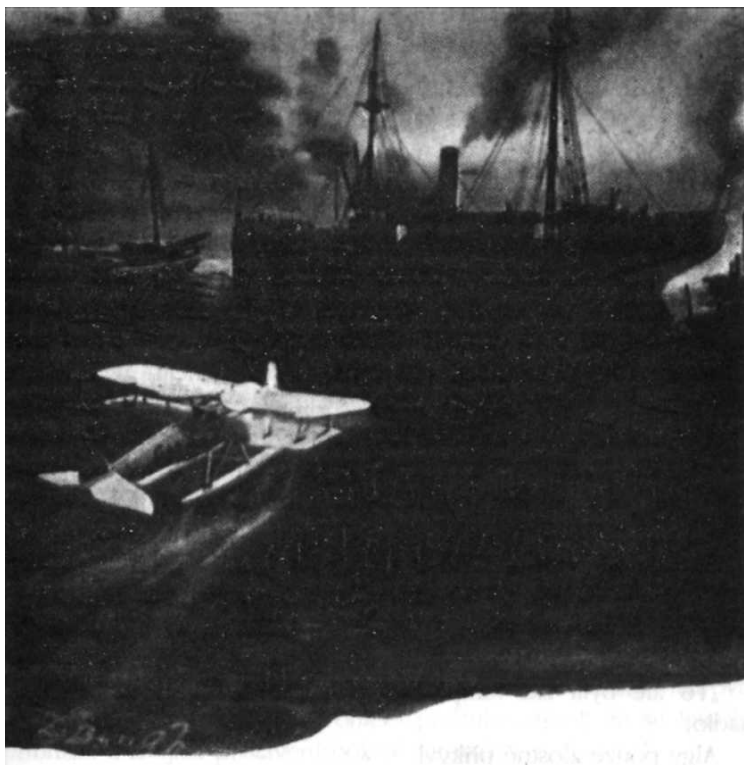
Vzpomínka na šedou přístavní hráz a inkoustově černou vodu, jakož i na ponurá stavení stojící v blízkosti přístavu měla uvíznout nadlouho v paměti letců. Oba muži v civilu se připojili ke dvěma policistům a mlčky pozorovali letce, jak se připravují k odletu. Scéna vypadala strašidelně. Každý zvuk se zde ozýval se stonásobnou ozvěnou.

Když letci dokončili přípravu, obloha již byla šedivá. Konečně odhodili kotevní lano, kterým byl Vandal připoutaný k přístavní hrázi.

„Jakmile roztočíme motor na plné obrátky, bude to strašný rámus,“ konstatoval Biggles. „Je-li tady někde nablízku Černovous, jistě nás uslyší. Tomu ale nemůžeme zabránit. Počkáme, až se motor pořádně zahřeje, potom teprve vyjedeme na moře. Tak se do toho dej, natoč vrtuli!“ vyzval Biggles Smytha, stojícího před letadlem.

Jak Biggles předpověděl, ozval se strašný rachot. V tak stísněném prostoru se nic jiného nedalo čekat. Strážníci si přikryli rukama uši a ustoupili z proudu vzduchu, který vznikl pohybem vrtule. Letadlo se

pomalu otáčelo nosem proti bráně, jíž se vyplouvalo z přístavu na širé moře. Biggles se naposledy otočil na skupinku čtyř Švédů a zamával jim. Na jeho pozdrav odpověděl pouze řidič kývnutím hlavy. Potom začal Biggles střídavě přivírat a otvírat škrticí klapku, takže se s přestávkami motor vždy krátce a prudce rozběhl.

Před Bigglesem se objevila nová překážka, nákladní loď...

Když letadlo vyjelo na volné moře, rychle se rozhlédl do všech stran. Ihned si všiml malého motorového člunu, který současně s nimi vyrazil na moře – zřejmě z nějakého úkrytu ve vysoké nábrežní hrázi. Byl to spíš Bigglesův letecký instinkt než skutečný úmysl, který ho přiměl k tomu, že otevřel škrticí klapku naplno. V tom okamžiku někdo z posádky na člunu vystřelil. Nebýt toho, že letadlo pohotovým manévrem pilota poskočilo prudce dopředu, s největší pravděpodobností by kulky, které zasáhly pouze ocas, způsobily vážnější škody. Vzápětí se před Bigglosem objevila nová překážka – nákladní loď ošlehaná větry, na jejímž stožáru vlála ruská vlajka se srpem a kladivem. Za její zádi zůstávala zvířená hladina se smetanově bílou pěnou. Když se letadlo k lodi přiblížilo, kormidelník náhle změnil směr plavby a snažil se zastoupit mu cestu. Pilotovi zbývala jediná možnost – vznést se do vzduchu. Kdyby se pokusil zastavit, rozbil by svoje letadlo o trup lodi. V následujícím okamžiku Biggles strhl řídicí páku k sobě a doslova a do písmene vytáhl letadlo z vody. V jedné chvíli se již zdálo, že se letoun propadne, neboť se nejistě zakymácel, ale rytmický chod motoru naznačoval, že k něčemu takovému nedojde. Kdyby v tom okamžiku motor vynechal, byl by konec letadla neodvratný. Letadlo, které nyní nabíralo rychlost, zaburácelo nad přídílí parníku a jeho křídla jen těsně minula přední stožár.

Biggles se podíval dolů a spatřil na palubě několik obličejů obrácených vzhůru. Zračil se v nich údiv a překvapení. Ale nebezpečí už minulo. Biggles si navlhčil jazykem rty a s úsměvem pohlédl na Algyho.

„To ale byla zas lumpárna!“ poznamenal, když vyrovnal letadlo.

Algy pouze zlostně přikývl.

Biggles se vyklonil z kabiny a ohlédl se k přístavu, který se rychle zmenšoval, až docela zmizel z dohledu. Motorový člun spatřil jako malou černou tečku, zanechávající za sebou brázdu na vodní hladině. Biggles by rád věděl, kde se právě teď nachází Černovousovo letadlo, ale nikde po něm nebylo ani vidu. Obrátil se tedy zpět a usadil se pohodlně na pilotním sedadle, aby byl dobře připraven na dlouhý let, který měli před sebou.

Byli už hodinu ve vzduchu. Biggles se občas ohlédl, ale na obloze ani na moři nikdo nebyl. Proto usoudil, že se jejich nepřátelé vzdali pronásledování. Nyní zamířil na jihozápad. Když letěli nad bludištěm ostrovů, objevil se v jejich blízkosti námořní letoun s červenými a bílými značkami dánského královského letectva. Když přiletěl až k nim, jeho pilot si pozorně prohlédl Vandala. Nakonec vesele zamával na Bigglese, který pozdrav opětoval. Jakmile se objevily šedivé a studené vody Severního moře, obrátil se a zmizel tak rychle, jako se vynořil. Dlouhou dobu měli na dohled severní pobřeží Německa a Holandska. Potom změnili kurz a vydali se jižním směrem k ústí řeky Temže. Brzy nato ztratili pobřeží z dohledu. Konečně se tedy octli nad širým mořem a čekala je již jen přímá cesta do Anglie.

Den pomalu míjel a slunce šplhalo stále výš na bezmračném nebi. Letadlo uhánělo neúnavně vpřed a jeho motor si pobrukoval a předl stejnoměrně a vytrvale jako výborně namazaný šicí stroj.

Náhle se Algy, který měl na starosti hlídání oblohy, dotkl zlehka Bigglesovy paže a ukázal dozadu za ocas letadla.

Biggles se ohlédl a zatajil dech. Přímo za nimi se objevily čtyři letouny, které se držely v jedné linii za sebou. Jeden z nich si stále udržoval před ostatními nepatrný náskok. Byl to Černovousův letoun. Od Bigglesova letadla jej dělila asi pětikilometrová vzdálenost. Když se Biggles ohlédl podruhé, zjistil, že se letadla přiblížila a zaujala postavení bojové formace.

Podíval se na Algyho a kysele se ušklíbl, neboť podle jeho výpočtu byli vzdáleni ještě dobrých sto deset až sto dvacet kilometrů od anglického pobřeží. Potom se podíval dolů, ale na moři žádný zachránce na dohled nebyl, jen na dalekém obzoru zbyl oblak kouře od vlečných lodí, které již zmizely za obzorem.

Algy tázavě pozvedl obočí, ale Biggles jen pokrčil rameny. Zbývalo toho opravdu málo, co mohl udělat. Na obloze nebyl ani mráček, ve kterém by našli úkryt, a tak se museli dál držet přímého kurzu.

Algy se naklonil k Bigglesovi. „Kde se tady vzala ta tři letadla, čekal jsem jen jedno!“ zařval mu do ucha.

„Předpokládám, že je Černovous přivolał vysílačkou. To se dalo čekat,“ zakřičel Biggles.

Algy přikývl a znovu se ohlédl, aby mohl pozorovat nepřátelská letadla. Formace tří letounů se nyní vyrovnala do jedné řady s Černovousovým. Byly již necelého půl kilometru za nimi. „Dohoní nás za pár minut,“ pomyslel si Algy a pohodlně se usadil na svém sedadle.

Minuty mýjely pomalu. Biggles zapnul svůj mozek na plný výkon, ale protože si k němu nemohl připojit

žádnou přídatnou vrtuli, nepodařilo se mu najít vhodné řešení. Jak se zdálo, byli vydáni zcela na milost a nemilost svým pronásledovatelům; ve vodě i ve vzduchu. Zaštěkání kulometu přimělo Bigglese, aby se ohlédl. Jedno ze tří letadel se odpoutalo od ostatních a začalo stoupat nad Vandala. Jakmile získalo potřebnou výšku, spustilo se dolů se zdviženým ocasem a začalo pálit na bezbranné letadlo.

Bigglesovy oči se zúžily.

„Ty jeden špinavý pse! Ty bys chtěl sestřelit neozbrojeného pilota, ty lotře! U sta hromů, kdybych tady měl kulomet, předvedl bych Gingerovi, jak vypadá cedník nebo řešeto!“

Nepřátelské letadlo se zatím nedostalo do pozice, z níž by se dalo účinně pálit, i když se nedalo vyloučit, že některá zbloudilá kulka by někoho mohla zasáhnout nebo poškodit stroj. Ale až se nepřítel přiblíží k Vandalovi ještě víc, možnost, že uprchlíci budou zasaženi, by se změnila v jistotu, pokud by pilot pronásledovaného letadla dál letěl v přímém kurzu. Bigglesova jediná naděje spočívala v tom, že se mu podaří doletět k anglickému pobřeží. Kdyby přistál na moři, poskytl by svým nepřítelům pevný, nehybný cíl, na který by mohli střílet tak dlouho, dokud by se letadlo nepotopilo, nebo dokud by nepostříleli jeho posádku. Biggles postrčil ruční páku dopředu a rozhodl se, že vydrží tak dlouho, dokud to půjde. Kdyby došlo k nejhoršímu, pokusí se předvést střelci pár triků, které se naučil ve skutečné škole pilotů, ve světové válce. Také vytáhl z kapsy pistoli a podal ji Algymu. Nepředpokládal, že by s ní mohl nepříteli způsobit nějakou vážnější škodu, neboť pistole se dá srovnávat s kulometem asi stejně jako prak s

puškou. Ale přece to bylo lepší než nic. Biggles se vyklonil z kabiny a spatřil, jak se jeden z útočníků přiblížil těsně k jeho letadlu. S chladnokrevností válečného veterána pozoroval, jak se střelec sklonil k mířidlům, aby mohl přesně zasáhnout svůj cíl. V následující chvíli Rusův kulomet začal střílet. Biggles však na nic nečekal a přesně ve stejném okamžiku kopl do nožní řídicí páky. Za chvíli se již pochmurně usmíval. Nebylo divu, vždyť celá dávka z nepřítelova kulometu zasvištěla nad koncem jednoho Vandalova křídla. Střelec se za svou zbraní zlostně napřímil, když zjistil, že mu cíl náhle zmizel ze zorného pole.

Pozoroval, jak se střelec sklonil k mířidlům, aby mohl přesně zasáhnout svůj cíl.

Vzdálenost mezi oběma letadly se stále zmenšovala a ztráta rychlosti způsobená Bigglesovým manévrem umožnila ostatním letadlům přiblížit se téměř na dosah; jedno z nich se spustilo dolů strmým letem střemhlav se zřejmým úmyslem dostat se Vandalovi pod kýl.

Biggles však ani na chvíli nespouštěl z očí žádný ze čtyř útočících strojů. Když se pilot nepřátelského letadla pokusil o nájezd zespoda, provedl Biggles s Vandalem prudký převrat dozadu a s kýlem obráceným k nebi prolétl v protisměru středem letového šiku nepřátel. Mihlo se sice kolem něj trochu olova, ale protože střelci nestačili dobře zamířit, nezasáhli ho, až na jednu kulku, která se odrazila od plechového krytu motoru. Algy ze své pistole také vypálil, ale bez viditelného výsledku. Biggles provedl nový obrat v horizontální rovině, potom prudce posunul ruční páku dopředu a získal si tak téměř půlkilometrový náskok dřív, než ostatní piloti pochopili jeho úmysl. Přes tento úspěch Biggles věděl, že se jedná o dočasný odklad nevyhnutelného konce, neboť takové manévry se nedají provádět donekonečna, a navíc pokaždé se mu to nemuselo podařit. Bylo to však lepší, než kdyby nedělal nic. Piloti nepřátelských letadel, jejichž motory byly mnohem výkonnější, mu vzápětí znovu dýchali na záda jako smečka vlků. Opět musel Biggles vykopnout zatačku, aby se vyhnul krupobití olova. Ztratil tak drahocennou výšku, ale bylo to nevyhnutelné. Pevně stiskl rty, když se piloti, poučení předchozím neúspěchem, rozdělili tak, aby na něj mohli zaútočit ze všech stran. Biggles uchopil pevně řídicí páku a rozhodl se, že v případě rozhodujícího zásahu strhne s

sebou do mořských hlubin alespoň jedno nepřátelské letadlo.

Něco – snad to byl záchráv jeho válkou vycvičené intuice – přimělo Bigglese, aby vzhlédl vzhůru k nebi; vtom div nezkopměl údivem. Vzápětí rýpl Algyho loktem do žeber a ukázal nahoru. Právě se odtud snášelo střemhlavým letem šest letadel s křídly těsně vedle sebe. Na trupu měla červenobílomodré znaky britského královského letectva. Když se přiblížila k Vandalovi, jejich formace se rozprskla jako vybuchující raketa. Jednotlivá letadla okamžitě zaujala postavení kolem prchajícího hydroplánu, náročným letem již značně utmáčeného. Biggles od nich nemohl odtrhnout oči a nepřestával žasnout nad jejich náhlým přiletem. Potom se rozhlédl a porozuměl. Daleko od nich, téměř na obzoru plula mohutná letadlová loď nevzhledného tvaru a plnou rychlostí směřovala k nim. Něco mu říkalo, že toto plavidlo se zde neobjevilo pouhou náhodou. O čem to mluvil ten Hesterley? „Budu-li pro vás moci ještě něco udělat, co by zajistilo vaši bezpečnost, udělám to!“ Hesterley musel zatelefonovat ministru letectví a odpovědí na jeho intervenci je zásah této letadlové lodi.

Biggles se ohlédl, ale z Černovouse a jeho tři společníků zbyly jen pouhé čtyři skvrny na vzdáleném obzoru. Piloti RAP se je vůbec nepokoušeli pronásledovat. Jejich jediným úkolem bylo zajistit bezpečnost britského letounu. Biggles zachytil Algyho pohled a usmál se; potom zamával na pilota nejbližšího britského letadla, který si posunul letecké brýle na čelo a odhalil tak tvář mladíka sotva osmnáctiletého.

„Má dobrá, stará Anglie!“ pomyslel si Biggles. „Tentokrát jsi vynesla své trumfy až v poslední chvíli.“

Na obzoru se objevil tmavý, nízký stín, a Biggles ihned poznal, že je to anglické pobřeží.

Letadla RAF doprovázela Vandala až k ústí řeky Temže. Potom znovu utvořila původní leteckou formaci a místo pozdravu se snesla střemhlavým letem dolů. Za několik okamžiků se již vzdalovala směrem k mateřské lodi, která zůstala daleko vzadu. Půl hodiny nato se kola Bigglesova letounu dotkla přistávací dráhy na proslulém vojenském letišti v Hendonu. Pilot roloval až k hangárům, kde zastavil. Z malého hloučku mechaniků vyběhl letecký poddůstojník v modré uniformě vstříc našim hrdinům.

„Jste major Bigglesworth, prosím?“ zeptal se Bigglese, který si namáhavě stahoval leteckou kuklu.

„Ano.“

„Byl byste tak laskav, pane majore, a odjel se mnou na ministerstvo letectví? Auto už na vás čeká.“

„Přejete si, abychom tam jeli všichni?“

„Nebylo mi řečeno, abych přivezl někoho dalšího, pane majore. Zde již přichází četa mechaniků, která se postará o vaše letadlo,“ dodal důstojník a podíval se poněkud štitivě na špinavé letadlo, zřejmě nejšpinavější, jaké kdy viděl.

„Počkejte okamžik! Hned budu hotov,“ řekl Biggles a obrátil se k Algymu. „Zdá se, že ministr si přeje vyslechnout podrobné vylíčení celé záležitosti. Algy, jeďte teď do tvého bytu, já za vámi přijedu, jakmile to bude možné.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

OSUD ÚTOČNÍKŮ SE NAPLNIL

Bylo už téměř devět hodin, když Biggles dorazil za svými společníky do Algyho bytu v jedné postranní uličce poblíž Baker Street. Zastihl je tam ospalé a zívající v křeslech, se zátiším zbytků od večere na stole před nimi.

„Zbylo něco pro mě?“ zeptal se Biggles a podíval se na ty zbytky.

„Měli jsme slaninu s vejci. Dal by sis taky?“ odpověděl Algy.

„Ale ano. Nalej mi, prosím tě, trochu kávy, hned vám povím zbytek celé té historie; nebude to trvat dlouho.“

„Jen do toho!“ pobídl ho Algy a podal mu šálek kávy.

Biggles si zapálil cigaretu a odhodil vyhořelou zápalku do krbu. „Nečetli jste náhodou nějaký večerník?“ vyzvídál Biggles.

Algy zavrtěl hlavou.

„Hned jsem si to myslel, to bys mě vítal jinak. Nuže, už je po všem!“

„Jak to – po všem?“

„Po Černovousově letectvu. Už neexistuje – nebo alespoň z něj moc nezbylo. Bylo zcela rozmetáno.“

„Ale jdi, no tak ven s tím!“ vykřikl Algy netrpělivě. „Co se stalo?“

„Tak tedy, naši historii můžeme považovat za skončenou,“ pokračoval Biggles, „ačkoli musíš tomu

rozumět tak, že ministerstvo se o tom nebude víc šířit. Část toho jsem si musel domyslet, i když je pravda, že nebýt několika povšechných náznaků od náčelníka generálního štábu, těžko bych si všechno domyslel sám. Klíčovou roli v tom sehrály ty papíry, které Ginger sebral na té základně v Rusku. Pokud si vzpomínám, nikdo z nás se na ně ani nepodíval, ačkoli i kdybychom se na ně podívali, co by nám to bylo platné, když byly napsané rusky. Avšak tomu chlapíkovi, s nímž jsme se setkali v Kristianstadtu, připadaly po čertech důležité – jakpak se jmenoval – Hesterley. Odeslal tajnou depeši o celé záležitosti do Anglie, zatímco my jsme si okusovali nehty ve věznici. Pak se nelze divit, že byl Černovous tak rozlícený.“

Biggles ztišil hlas až do dramatického šepotu.

„Na včerejší noc byla stanovena generální zkouška útoku Černovousova letectva na Velkou Británii. Mělo se jí zúčastnit třicet bombardérů. Místo určení – devět základen na anglickém pobřeží. Letadla byla očíslována a u každého z nich bylo uvedeno jméno pilota, který měl letadlo při akci řídit. Kromě přesných údajů o operačních cílech byly v těch dokumentech popsány i další podrobnosti. Tak to je všechno, co se týče té Gingerovy kořisti. A na ministerstvu neztráceli čas. Na přílet Rusů se dobře připravili. A jak to dopadlo? Do této chvíle bylo zjištěno, že pouze dvěma bombardérům se podařilo vrátit se zpátky na leteckou základnu do Ruska. Některá byla poškozena a musela přistát na hladinu Severního moře, jedno snad spadlo na holandské pobřeží. Večerníky psaly o tajemných letadlech, jejichž vraky byly vyplaveny na východním pobřeží. Ministerstvo popřelo, že by o něčem podobném vědělo, snad aby předešlo nebezpečí

vypuknutí války. Tak se podařilo celou věc pěkně ututlat. Novináři ovšem vytušili, že se za tím skrývá ještě něco jiného, ale v národním zájmu nechali celou záležitost plavat.“

„A co se vlastně stalo?“ zeptal se vzrušeně Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že se to všechno někdy dozvíme, ale chytrému napověz a hloupého kopni. Mám o celé věci své mínění.“

„Ty myslíš...“

„Řekl bych, že jakmile na ministerstvu obdrželi tajnou depeši, rozjela se blesková akce. Všechny základny označené v těch papírech byly okamžitě obsazeny. Osazenstvo, které tam našli, nejspíš bude v nejbližší době vypovězeno ze země. Téměř všechny bombardéry se rozbily při přistání. Světla, která byla umístěna pod vodou a která měla označovat přistávací dráhu, byla nejspíš přemístěna někam jinam.“

„Ty myslíš, že je naši lidé měli čas přemístit?“

„Jistě. Světla musela být umístěna ve skalách nebo na mělčinách. Umíš si představit, k čemu asi došlo. Letadla se roztrhla a pokud se jen poškodila, cíhali tam naši lidé, aby posbírali ty, kteří náraz přežili. Možná budeš namítat, že je to jen má domněnka. Ale já jsem přesvědčený, že jinak se to ani ve skutečnosti odehrát nemohlo. Zdá se to poněkud drastické, to připouštím, ale rozhodně to nebylo o nic drastičtější než jejich představy o příštím zacházení s námi. Nemí nejmenší pochyby o tom, že v nejbližší budoucnosti by nám uštedřili pořádnou lekci.“

„Ti chlapi dostali, oč si říkali,“ souhlasil Algy. „Podruhé si dají větší pozor, než se zase o něco

podobného pokusí. To je tedy všechno, co ses dozvěděl na ministerstvu?“

„Téměř všechno. Každé slovo, které jsem řekl, bylo stenografováno. Když jsem skončil, náčelník leteckého štábu mi jménem ministra oficiálně vyjádřil dík a požádal mě, abych poděkování tlumočil i svým srdnatým a vlastenecké povinnosti dbalým kamarádům.“

„A to bylo z jejich strany všechno?“ zeptal se Algy neomaleně. „To ti ani nenabídli, že nám zaplatí cestovní výlohy? Tahle cesta stála pěkné peníze, když se to tak vezme.“

Bigglesova tvář se rozzářila úsměvem, když zvolna vytahoval z kapsy obálku. „Vy mě podceňujete, řekl by náš přítel Černovous. Dostal jsem šek, který se náramně dobře čte a který si máme rozdělit my dva, jelikož jsme hlavní účastníci té záležitosti. Zde mám další šek, je na 500 liber a patří Smythovi. Může s ním naložit podle vlastního uvážení. A konečně je tu ještě jeden šek na stejnou částku pro našeho mladého zrzavého šibala – počkej chvíli, můj milý, ještě jsem neskončil, ten šek totiž je vystaven na mé jméno. Byl jsem pověřen, abych jej věnoval na tvé vzdělání v takovém oboru, který uznám za vhodný. Jako alternativa se ti nabízí možnost, že se tě ujme ministerstvo. V tom případě se odebereš do Cranwellu jako letecký učedník. Kterému návrhu dáš přednost, Gingere?“

„Mohl bych také něco říci ke svému vzdělání?“ zeptal se pohotově Ginger.

„Pokud máš něco na srdci, prosím. Co tedy navrhuješ?“

„Chtěl bych chodit do civilní letecké školy a získat potřebné průkazy – pilotní list a výuční list leteckého mechanika.“

„Pokud jde o mne, naprosto s tím souhlasím. Můžeš odjet do Brooklandu a nastoupit třeba okamžitě. Jistě se brzy naučíš létat, ale říkám ti předem, že nedostaneš pilotní průkaz, dokud nebudeš plnoletý.“

„To se nedá nic dělat. Mně stačí, když vůbec někdy budu smět létat. Až přijde můj čas a vezmu sám do ruky řídicí páku, pak si to s vámi rozdám, pánové, při první show, kterou uspořádáme.“

„Tak dobře, já zítra vezmu Vandala do Brooklandu na generálku a ty pojeděš se mnou, budeš-li chtít,“ dodal Biggles.

„O.K., velký šéfe!“ zvolal nadšeně Ginger.

OBSAH

Nouzové přistání
Ginger zasahuje
Průzkumný let
V sídle gangsterů
Záchrana
Válečná porada
Varování
Kapitola plná dobrodružství
Ginger opět zasahuje
Cesta k jezem
Co se přihodilo Algymu
Na stopě
Mlha
Černovous vyhrožuje
Biggles vysvětluje
Nerovný boj
Osud útočníků se naplnil

W. E. JOHNS

BIGGLES A MODRÉ NEBEZPEČÍ

z angl. originálu The Black Peril

edice Hrdinové vzdušných bitev 10

Obálka Petr Barč s použitím motivu

Zdeňka Buriana

Ilustrace Zdeněk Burian

Jazyková úprava Alena Petruželková

Vydalo nakladatelství

Toužimský & Moravec

Minská 5, 101 00 Praha 10

jako svou 612. /42./ publikaci

Vytiskly Brněnské papírny, Český Těšín

ISBN 80-85773-17-1